

Conversații cu Dumnezeu

••Un dialog neobișnuit ••

olumul 1

Neale Donald Walsch

Introducere

Sunteți pe punctul de a trăi o experiență extraordinară. Sunteți pe punctul de a avea o conversație cu Dumnezeu. Da, da, știu ... Așa ceva nu e posibil. Credeți, probabil, (sau ați fost învățați să credeți) că *așa ceva nu este posibil*. Putem să ne adresăm lui Dumnezeu, desigur, dar nu putem vorbi *cu* Dumnezeu.

Vreau să spun că Dumnezeu nu ne *va răspunde*, nu-i așa? Cel puțin, nu sub forma unei conversații obișnuite, de fiecare zi.

Așa gândeam și eu. Atunci mi s-a revelat această carte. Chiar asta vreau să spun. Această carte nu a fost scrisă *de către* mine, mi s-a revelat. Și, când o veți citi, vi se va revela și vouă, *pentru că tuturor ni se arată adevărul pe care suntem pregătiți să-l aflăm*.

Probabil că viața mea ar fi fost mult mai ușoară, dacă aș fi păstrat totul pentru mine. Dar nu acesta a fost motivul pentru care am avut o asemenea revelație. Și oricare ar fi neplăcerile pe care această carte mi le-ar putea provoca (să fie considerată o blasfemie, un fals, sau eu să fiu numit un ipocrit pentru că nu am trăit aceste adevăruri în trecut sau - poate mai rău - un om sfânt) acum nimic nu mă mai poate opri din drum. Și nici nu vreau să mă opresc. Am avut mai multe ocazii să mă dau la o parte, dar nu le-am urmat.

Am decis să-mi urmez mai degrabă instinctul, decât să fac ce-mi spuneau oamenii din jur. Acest instinct îmi spune că nu este vorba de o prostie, de o lucrare a unei imaginații frustrate din punct de vedere spiritual sau, pur și simplu, o posibilitate de justificare pentru un om care caută o dezvinovățire pentru o viață prost trăită.

Da, m-am gândit la toate acestea. Am dat cartea câtorva oameni s-o citească sub formă de manuscris.

Toți au fost impresionați.

Și toți au plâns. Și toți s-au veselit de bucuria și de umorul din ea. Și au spus că viețile lor s-au schimbat. Că au fost uluiți. Că li s-a dat putere. Mulți au spus că s-a schimbat ceva în ei.

Și atunci am știut că această carte este pentru toată lumea, că *trebuia* să fie publicată, pentru că este un dar minunat pentru toți cei care vor cu adevărat un răspuns și cărora cu adevărat le pasă când pun întrebări; pentru toți cei care au pornit în căutarea adevărului cu inimă sinceră, cu dor în suflet și minte deschisă. Deci, este *pentru noi toți*.

Această carte adresează în totalitate întrebările pe care ni le-am pus cu toții despre viață și dragoste, scop și menire, oameni și legături, bine și rău, vină și păcat, iertare și mântuire, drumul spre Dumnezeu și drumul spre iad ... *totul*.

Se discută aici în mod direct despre sex, putere, bani, copii, căsătorie, divorț, viață, muncă, sănătate, viața de dincolo, de dinainte ... *totul*.

Se analizează războiul și pacea, cunoașterea și necunoașterea, a da și a primi, bucuria și tristețea.

Se aruncă o privire asupra concretului și abstractului, vizibilului și invizibilului, adevărului și neadevărului.

S-ar putea spune că această carte reprezintă „cele mai recente cuvinte ale lui Dumnezeu”, deși unora le-ar veni cam greu să creadă aceasta, mai ales dacă se gândesc că Dumnezeu nu a mai vorbit de 2000 de ani, sau că, dacă *a continuat* să comunice cu cineva, aceștia au fost sfinții, vindecătorii, sau cei care stau în meditație de 30 de ani, sau sunt buni de 20, sau sunt cel puțin cumsecade de 10 (eu neincluzându-mă în niciuna dintre aceste categorii).

Adevărul este că Dumnezeu vorbește cu toată lumea. Cu cei buni și cu cei răi. Cu sfântul și cu ticălosul. Și, desigur, cu noi toți. De exemplu, cu tine. Dumnezeu a venit

la tine pe multe căi în timpul vieții tale și aceasta este una dintre ele.

De câte ori ai auzit vechea zicală: *când elevul este pregătit, profesorul apare?* Această carte este profesorul nostru.

Eu am știut că vorbeam cu Dumnezeu la scurtă vreme după ce această carte mi s-a revelat. Că vorbeam direct, personal și incontestabil. Că Dumnezeu îmi răspundea la întrebări în măsura în care eu eram în stare să înțeleg. Adică, mi se răspundea într-un mod și cu niște cuvinte pe care Dumnezeu știa că le voi înțelege.

Din această cauză, răspunsurile sunt exprimate în stil familiar și conțin referințe la materiale pe care le-am adunat din alte surse și din experiențe anterioare de viață.

Acum știu că tot ceea ce mi s-a întâmplat în viață *mi-a venit de la Dumnezeu*, că totul este adunat într-un răspuns minunat, complet, *la fiecare întrebare pe care mi-am pus-o vreodată*.

În timp ce aveam această revelație, mi-am dat seama că se naște o carte, o carte care trebuie publicată. Într-adevăr, în timpul ultimei părți a dialogului (în februarie 1993) mi s-a spus în mod clar că urmau să se nască *trei* cărți și că:

1. Prima se va ocupa în special de probleme personale, cu accentul pe șansele și situațiile din viața individului;

2. A doua va trata subiecte globale din viața geopolitică și metafizică a planetei, dificultățile pe care omenirea le întâmpină;

3. A treia se va ocupa de adevărurile universale de cel mai înalt grad și de dificultățile și șansele pe care le are sufletul.

Aceasta este prima din cele trei cărți, terminată în februarie 1993. Trebuie să explic faptul că, pe măsură ce transcriam dialogul, subliniam și încercuiam cuvintele și propozițiile care-mi veneau accentuate în mod special – ca și cum Dumnezeu le-ar fi rostit cu o voce foarte puternică – iar la tipar acestea au fost scrise cu litere italice.

Sunt obligat să recunosc acum că - după ce am citit și recitit înțelepciunea cuprinsă aici - mă simt profund rușinat de propria mea viață care a fost marcată de repetate greșeli, de nelegiuiri, de comportări rușinoase, de alegeri și hotărâri pe care sunt sigur că alții le consideră vătămătoare și de neiertat.

Deși am profunde remușcări pentru că am învățat provocând altora durere, sunt extraordinar de recunoscător pentru tot ceea ce am învățat și mai am *încă* de învățat mulțumită oamenilor din viața mea. Le cer tuturor scuze pentru încetineala cu care am învățat.

Totuși, sunt încurajat de Dumnezeu să mă iert pe mine însumi pentru eșecurile mele și să nu trăiesc în frică și vină, ci să mă străduiesc în permanență - să continui să mă străduiesc - pentru a trăi experiența unei viziuni mai înalte.

Știu că acest lucru îl dorește Dumnezeu de la noi toți.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Crăciun

1

În primăvara anului 1992, de Paște dacă nu mă înșel, în viața mea s-a întâmplat un fenomen extraordinar.

Dumnezeu a început să vă vorbească.

Prin mine.

Să vă explic.

În acea perioadă eram foarte nefericit în plan personal, profesional și emoțional și simțeam că viața mea era un eșec la toate nivelurile. Întrucât eram obișnuit de ani de zile să-mi scriu gândurile sub formă de scrisori (pe care de obicei nu le expediam niciodată), mi-am luat caietul meu galben și am început să-mi revărs sentimentele.

De data asta, în loc să adresez scrisoarea unei alte

persoane pe care mi-o imaginam că mă chinuiește, m-am gândit să mă duc direct la sursă; direct la cel care ne chinuiește cel mai tare.

M-am hotărât să-I scriu o scrisoare lui Dumnezeu.

A fost o scrisoare plină de pasiune, ciudă, confuzii, răstălmăciri și condamnări. O *grămadă* de întrebări furibunde.

De ce nu îmi mergea bine în viață? Ce trebuia *să fac* pentru asta? De ce nu puteam fi fericit în relațiile pe care le aveam? Oare banii or să mă ocolească întotdeauna? În cele din urmă – și cea mai puternică întrebare – *ce am făcut ca să merit o viață de luptă continuă?*

Spre surpriza mea, pe când mâzgăleam ultima întrebare amară și fără de răspuns și mă pregăteam să arunc stiloul, mâna mi-a rămas poziționată pe hârtie, ținută parcă de o forță invizibilă. Brusc, stiloul a început *să se miște singur*. Nu aveam habar despre ce urma să scriu, dar se forma o idee și m-am decis să o urmez. A apărut...

Chiar vrei să primești răspuns la toate aceste întrebări, sau doar ai scris ce ai pe suflet?

Am clipit... și în minte mi-a apărut un răspuns.

L-am scris și pe acesta.

Și una și alta. Sigur că scriu ce am pe suflet dar, dacă aceste întrebări au un răspuns, să fiu al naibii dacă nu vreau să-l aud!

Ești al „naibii” în multe privințe. N-ar fi mai bine să fii „al lui *Dumnezeu*”?

Și am scris: Adică ce vrei să spui?

Fără să-mi dau seama, începusem o conversație ... și ideea nu este că scriam, ci *că mi se dicta*.

Această dictare a continuat vreme de trei ani, timp în care habar nu aveam încotro mă îndreptam. Răspunsurile la întrebările pe care le scriam pe hârtie nu-mi veneau niciodată până când întrebarea nu era scrisă complet și

până nu *îmi goleam capul de gânduri*. Adesea, răspunsurile apăreau mai repede decât puteam eu să scriu și trebuia să măzgălesc ca să țin pasul. Când mintea îmi devenea confuză sau pierdeam speranța că acele cuvinte proveneau de undeva anume, puneam stiloul jos și mă îndepărtam de dialog până când mă simțeam din nou inspirat – îmi pare rău, acesta este singurul cuvânt care se potrivește cu adevărat – să mă întorc la caietul meu galben și să încep să scriu din nou.

Aceste conversații continuă încă. Și mult din ele se află pe paginile care urmează... pagini care conțin un dialog uluitor în care nu am crezut la început, pe care apoi l-am considerat a avea valoare personală, dar care înțeleg acum că este mesaj pentru mulți și nu numai pentru mine. Este pentru tine și pentru toți ceilalți cărora le-a parvenit acest material.

Și asta pentru că întrebările mele sunt și întrebările tale.

Vreau ca tu să intri în acest dialog cât de repede poți, deoarece ceea ce contează aici nu este povestea *mea*, ci a *ta*. Povestea vieții *tale* te-a adus aici. Acest material este relevant pentru experiența *ta* personală. Altfel n-ai fi acum aici.

Deci, să începem dialogul cu o întrebare pe care eu o pun de foarte multă vreme:

Cum vorbește Dumnezeu și cui?

Când am pus această întrebare, uite ce răspuns am primit:

Eu vorbesc cu toată lumea. Tot timpul. Întrebarea nu este, cu cine vorbesc; întrebarea este, cine Mă ascultă.

Intrigat, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea mai multe detalii.

Iată ce a spus Dumnezeu:

În primul rând, să schimbăm cuvântul *a vorbi* cu a

comunica. Este un cuvânt mai bun, mai plin, mai potrivit. Când încercăm să vorbim unul cu celălalt – Eu cu tine, tu cu Mine – suntem imediat constrânși de incredibila limitare a cuvintelor. Din acest motiv, Eu nu comunic numai prin cuvinte. De fapt, o fac rareori. Cea mai obișnuită formă prin care Eu comunic o reprezintă *sentimentele*.

Sentimentul este limbajul sufletului.

Dacă vrei să știi ce adevăr găsești tu într-o anumită situație, gândește-te ce *simți* față de ea. Sentimentele sunt uneori greu de descoperit – și adesea chiar și mai greu de recunoscut. Cu toate acestea, cele mai ascunse și mai profunde sentimente reprezintă cel mai mare adevăr.

Secretul este să ajungi la aceste sentimente.

Am să-ți arăt cum. Iarăși. Dacă vrei.

I-am spus lui Dumnezeu că vroiam cu adevărat, dar că, în acest moment, dorința mea cea mai mare era să primesc un răspuns complet și detaliat la prima mea întrebare. Iată ce mi-a spus Dumnezeu:

Eu comunic și prin *gând*. Gândul și sentimentele nu sunt același lucru, deși ele pot apărea în același timp. Când comunic prin gând, folosesc adesea imagini vizuale. Din acest motiv, gândurile sunt mai eficiente ca unelte de comunicare decât cuvintele simple.

Pe lângă sentimente și gânduri, folosesc ca un important mijloc de comunicare vehiculul *experienței*. Și în cele din urmă, când nu reușesc prin sentimente, gânduri și experiență, folosesc *cuvinte*. Cuvintele sunt cu adevărat mijlocul de comunicare cel mai puțin eficient. Ele sunt cele mai expuse la interpretări greșite și cel mai adesea prost înțelese.

De ce? Deoarece cuvintele sunt, pur și simplu, *sunete* rostite care *înlocuiesc* sentimentele, gândurile și experiența. Ele sunt simboluri, semne, embleme. Ele nu sunt Adevăr. Ele nu sunt realitatea.

Cuvintele pot să te ajute să înțelegi ceva. Experiența

Îți permite să știi. Și totuși, există anumite lucruri pe care nu le poți trăi ca experiență. Așa că v-am dat celelalte unelte de cunoaștere. Acestea se numesc sentimente. Și, de asemenea, gânduri.

Suprema ironie este că voi ați dat atât de mare importanță Cuvântului lui Dumnezeu și atât de puțină experienței.

De fapt, ați minimalizat atât de tare valoarea experienței încât, atunci când trăiți o *experiență* legată de Dumnezeu și care diferă de ceea ce *ați auzit* despre Dumnezeu, în mod automat *abandonați experiența și luați de bune cuvintele*, când ar trebui să fie exact invers.

Experiența și sentimentele voastre reprezintă ceea ce voi știți faptic și intuitiv despre acel lucru. Cuvintele încearcă doar *să simbolizeze* ceea ce știți și adesea pot să producă *confuzie*.

Acestea sunt deci uneltele cu care Eu comunic; totuși, ele nu sunt metode, pentru că nu toate sentimentele, nu toate gândurile, nu toată experiența și nu toate cuvintele sunt de la Mine.

Multe cuvinte au fost rostite în numele Meu. Multe gânduri și multe sentimente au fost sponsorizate de cauze care nu erau creația Mea directă. Multe experiențe rezultă din toate acestea.

Problema este una de discernământ. Dificultatea constă în a face diferența între mesajele de la Dumnezeu și datele venite din alte surse. Diferențierea se face simplu, aplicând o regulă de bază:

Mie Îmi aparțin Gândul vostru cel mai Înalt, Cuvântul vostru cel mai Clar, Sentimentul vostru cel mai Măreț. Orice altceva de mai mică valoare provine din altă sursă.

Acum, sarcina de diferențiere devine ușoară și ar trebui să nu fie greu nici măcar pentru un începător să-și dea seama ce înseamnă cel mai Înalt, cel mai Clar și cel mai Măreț.

Îți voi da totuși aceste îndrumări:

Cel mai Înalt Gând este întotdeauna acel gând care conține bucurie. Cele mai Clare Cuvinte sunt acele cuvinte

care conțin adevărul. Cel mai Măreț sentiment este acel sentiment pe care-l numiți dragoste.

Bucurie, adevăr, dragoste.

Acestea trei sunt surori și una te duce întotdeauna la cealaltă. Nu contează ordinea în care sunt așezate.

Acum, după ce am stabilit care mesaje sunt ale Mele și care vin din altă sursă, singura problemă care rămâne este dacă mesajele Mele vor fi luate în seamă.

Majoritatea mesajelor Mele nu sunt luate în seamă. Unele, pentru că par prea bune ca să fie adevărate. Altele, pentru că par prea grele pentru ca să fie urmate. Multe, pentru că sunt, pur și simplu, înțelese greșit. Majoritatea, pentru că nu sunt primite.

Cel mai puternic mesager al Meu este experiența, dar până și pe acesta îl ignorați. Îi ignorați *în special* pe acesta.

Lumea voastră n-ar arăta așa cum arată acum dacă ați fi dat, pur și simplu, ascultare propriei voastre experiențe. Rezultatul faptului că *nu* ați dat ascultare experienței este că o re trăiți iarăși și iarăși. Asta, pentru ca planul Meu să nu fie contracarat și voința Mea să nu fie ignorată. *Veți primi* mesajul. Mai devreme sau mai târziu.

Nu vă voi forța totuși. Nu vă voi sili niciodată. V-am dat liber arbitru – puterea de a face ce considerați voi că e mai bine și nu o să vi-l iau niciodată înapoi.

Așa că voi continua să vă trimit, iarăși și iarăși, aceleași mesaje în decursul mileniilor și către oricare colț pe care-l veți ocupa în univers. Vă voi trimite mesajele Mele la nesfârșit, până când le veți primi și le veți asimila, considerându-le ale voastre înșivă.

Mesajele Mele vor veni în sute de forme, în mii de momente, pe parcursul a milioane de ani. Nu puteți să nu le primiți, dacă ascultați cu adevărat. Nu le puteți ignora dacă le-ați auzit cu adevărat. Astfel, comunicarea noastră va începe cu seriozitate. Asta, deoarece în trecut doar v-ați *adresat* Mie, v-ați rugat Mie, ați intervenit la Mine în favoarea cuiva, M-ați implorat și uite că, acum, Eu pot să vă *răspund*, așa cum o fac aici.

De unde știu eu că această comunicare este de la Dumnezeu? De unde știu că nu este propria mea imaginație?

Care ar fi diferență? Nu-ți dai seama că aș putea acționa la fel de ușor prin imaginația ta, ca și prin orice alt mod? Ți-aș aduce *exact* gândurile, cuvintele sau sentimentele corecte în orice moment, potrivite perfect cu scopul din clipa aceea, folosind una sau mai multe modalități.

Vei ști că aceste cuvinte sunt de la Mine pentru că tu, de la tine putere, nu ai vorbit niciodată așa de clar. Dacă ai fi discutat atât de clar despre aceste întrebări, nu le-ai mai fi pus.

Cu cine comunică Dumnezeu? Cu oameni speciali? În momente speciale?

Toți oamenii sunt speciali și toate momentele sunt deosebite.

Nu există nicio persoană sau niciun moment mai special decât celălalt. Mulți oameni cred că Dumnezeu comunică în moduri deosebite și numai cu oameni deosebiți. Aceasta îndepărtează masa de oameni de la responsabilitatea de a auzi mesajul Meu, cu atât mai puțin de a-l *primi* (ceea ce este cu totul altceva) și le permite să ia de bun cuvântul altcuiva în orice privință.

Nu *trebuie* să Mă ascultați, pentru că ați decis deja că alții M-au ascultat în legătură cu orice subiect și voi trebuie să-i ascultați pe *ei*.

Ascultând ceea ce *alți* oameni cred că M-au auzit pe Mine spunând, *voi* nu trebuie să *gândiți deloc*.

Acesta este cel mai mare motiv pentru care, pe plan personal, unii oameni se îndepărtează de mesajele Mele. Dacă acceptați că primiți mesajele Mele *în mod direct*, atunci sunteți responsabili pentru felul în care le

interpretați. Este mult mai sigur și mult mai ușor să acceptăm interpretarea altora (chiar a celor care au trăit acum 2000 de ani) decât să încercăm să interpretăm mesajul pe care-l primim în acest moment.

Totuși, te invit la o nouă formă de comunicare cu Dumnezeu. O comunicare *cu dublu sens*. Adevărul este că tu M-ai invitat. Eu am venit la tine sub această formă, chiar acum, ca *să răspund chemării tale*.

De ce unii oameni, cum ar fi Christos, par să audă mai mult din comunicările Tale decât alții?

Pentru că unii oameni vor cu adevărat să asculte. Ei vor să audă și vor să rămână *deschiși* la comunicare, chiar și atunci când aceasta pare înspăimântătoare, nebunească sau absolut greșită.

Trebuie să-L ascultăm pe Dumnezeu, chiar atunci când ceea ce se spune pare a fi greșit?

Mai ales când pare greșit. Dacă voi credeți că aveți dreptate în toate privințele, ce nevoie mai aveți să vorbiți cu Dumnezeu?

Dați-i drumul și acționați așa cum știți. Dar, observați că, de când sunteți, tot asta faceți. Și uitați-vă în ce hal a ajuns omenirea. E clar că v-a scăpat ceva. E limpede că există ceva ce nu înțelegeți. Numai ceea ce înțelegeți voi vi se pare corect, deoarece „corect” este un termen pe care-l folosiți pentru a desemna ceva cu care sunteți de acord.

Deci, ceea ce v-a scăpat, vă va apărea la început ca fiind „greșit”.

Singurul mod de a face un pas înainte este de a vă pune întrebarea: „Ce s-ar întâmpla dacă tot ceea ce eu am considerat că este ‚greșit’ este ‚corect’?” Orice mare savant știe acest lucru. Când ceea ce face nu dă rezultate, un savant dă deoparte toate presupunerile și o ia de la capăt. Toate marile descoperiri s-au făcut când oamenii au acceptat și au dorit să *nu aibă dreptate*. Exact de asta e

nevoie acum.

Nu poți să-L cunoști pe Dumnezeu, până nu ai încetat să-ți mai spui că-L cunoști *deja* pe Dumnezeu. Nu poți să-L auzi pe Dumnezeu, până nu încetezi de a crede că L-ai auzit deja.

Nu pot să-ți spun Adevărul Meu, până când tu nu încetezi să-Mi spui adevărul tău.

Dar adevărul meu despre Dumnezeu vine de la Tine.

Cine a spus asta? Alții.
Care alții?

Conducătorii. Preoții. Rabinii. Pastorii. Cărțile. Cerule, Biblia!.

Acestea nu sunt surse autorizate.

Nu sunt?

Nu.

Atunci care sunt?

Ascultă-ți *sentimentele*. Ascultă-ți Gândurile Cele mai Înalte. Ascultă-ți experiența. Ori de câte ori oricare dintre ele diferă de ceea ce ți s-a spus de către profesor sau ai citit în cărțile tale, uită cuvintele. *Cuvintele sunt purtătoarele cele mai puțin demne de încredere ale Adevărului.*

Atât de multe vreau să-Ți spun. Atât de multe vreau să întreb. Nu știu de unde să încep. De exemplu, cum se face că nu Te arăți?

Dacă există cu adevărat un Dumnezeu și Tu ești acela, de ce nu Te arăți într-un mod pe care-l putem înțelege cu toții?

Am făcut-o de nenumărate ori. O fac chiar acum.

Nu. Vreau să spun printr-o metodă de revelație care este de necontestat; care nu poate fi negată.

Cum ar fi?

Cum ar fi, să apari chiar acum în fața ochilor mei.

O fac chiar acum.

Unde?

Oriunde te uiți.

Nu, vreau să spun: într-un mod de necontestat. Într-un mod pe care niciun om nu l-ar putea nega.

Cum ai vrea să fie asta? Sub ce formă sau înfățișare ai vrea să apar?

Sub forma sau înfățișarea pe care o ai Tu cu adevărat.

Aceasta ar fi imposibil, deoarece Eu nu am o formă sau înfățișare pe care tu să le poți înțelege. Aș putea *adopta* o formă sau o înfățișare pe care tu *le-ai putea* înțelege, dar atunci toată lumea ar presupune că ceea ce ei văd este unica formă sau înfățișare a lui Dumnezeu, mai degrabă decât una din multele forme sau înfățișări ale lui Dumnezeu.

Oamenii cred că Eu sunt ceea ce ei văd, mai degrabă decât ceea ce ei *nu* văd. Dar Eu sunt Marele Nevăzut, nu felul în care apar Eu într-un anumit moment. Ca să zic așa, Eu sunt ceea ce Eu *nu sunt*. Eu vin din această stare de *Eu nu sunt* și la ea Mă întorc întotdeauna.

Totuși, când Eu apar într-o anumită formă sau alta - o formă în care Eu cred că oamenii Mă pot înțelege, *ei Îmi atribuie aceea formă pentru totdeauna*. Dacă aș apărea altor oameni în orice altă formă, primii ar spune că nu am fost Eu, pentru că acum nu arăt la fel și nici nu spun aceleași lucruri, așa încât, cum aș putea fi Eu?

Vezi deci că nu contează în ce formă sau în ce mod Mă arăt - *orice* mod aș alege și *orice formă* aș lua, *niciuna* nu ar fi de necontestat.

Dar dacă Tu *ai face* ceva care ar scoate în evidență adevărul asupra a ceea ce ești, fără niciun dubiu sau semn de întrebare ...

... ar fi totuși unii care ar spune că este de la diavol - sau, pur și simplu, din imaginația cuiva. Sau din orice altă cauză în afară de Mine.

Dacă M-aș arăta ca Dumnezeu Atotputernic, Împărat al Cerului și al Pământului și aș mișca munții ca să o dovedesc, există cei care ar spune „trebuie că e Satana”.

Și așa și trebuie să fie. Pentru că Dumnezeu nu se arată ca Dumnezeu în Sine, din sau prin observare exterioară, ci prin experiență interioară. Și, atunci când experiența interioară L-a arătat pe Dumnezeu în Sine, observația exterioară nu mai este necesară. Iar dacă observația exterioară este necesară, experiența interioară nu este posibilă.

Deci, dacă ai nevoie de o revelație, nu poți să o ai, pentru că, însuși actul de a cere este o afirmare a faptului că ea lipsește; că nimic din Dumnezeu nu se arată acum. O astfel de afirmație dă naștere la experiență. Pentru că, gândul tău despre ceva este *creator* și cuvântul tău este *producător*, iar gândul tău și cuvântul tău sunt extrem de eficiente în a da naștere realității tale.

Drept urmare, vei trăi experiența faptului că *Dumnezeu nu se arată acum*, pentru că, dacă *s-ar arăta*, tu nu l-ai *cere* lui Dumnezeu să o facă.

Asta înseamnă că eu nu pot să cer tot ceea ce vreau?

Vrei să spui că, dacă ne rugăm pentru ceva, de fapt îndepărtăm acel lucru de la noi?

Această întrebare a fost pusă secole de-a rândul și a primit răspuns de fiecare dată. Totuși, voi nu ați auzit răspunsul sau nu vreți să-l credeți.

Răspunsul la întrebare este dat din nou în termeni de astăzi, în limba de astăzi, cam așa:

Nu vei primi ceea ce ceri și nu poți avea nimic din ceea ce vrei. Asta, deoarece chiar cererea ta este o afirmare a faptului că nu ai; și, când spui că vrei un lucru, cererea ta acționează pentru a produce exact această experiență - dorința - în realitatea ta.

Rugăciunea corectă nu este deci rugăciunea de cerere, ci rugăciunea de recunoștință.

Când îți mulțumești lui Dumnezeu *înainte* pentru ceea ce alegi să trăiești în realitatea ta, în fapt recunoști că aceasta există acolo ... de fapt.

Recunoștința este, astfel, cea mai puternică afirmație în fața lui Dumnezeu; o confirmare că, încă dinainte să ceri, Eu ți-am răspuns.

De aceea, niciodată să nu implori. *Appreciază.*

Dar dacă eu Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru ceva dinainte și acest ceva nu apare niciodată? Aceasta ar putea duce la deziluzie și amărăciune.

Nu poți folosi recunoștința ca pe o unealtă cu care să-L manipulezi pe Dumnezeu; un *instrument* cu care să prostești universul. Nu te poți minți pe tine însuși. Mintea ta știe adevărul despre gândurile tale. Dacă spui „mulțumesc, Dumnezeule, pentru un lucru sau altul”, având tot timpul foarte clar în minte că, *în realitate* acesta nu există, nu te poți aștepta ca Dumnezeu să știe mai puțin decât tine și să-L faci, astfel, să ți-l dea.

Dumnezeu știe ce știi tu și ceea ce tu știi este ceea ce apare ca realitate a ta.

Dar cum pot eu să fiu cu adevărat recunoscător pentru ceva ce *știi* că *nu există*!

Credință. Dacă ai credință cât o boabă de muștar vei muta munții.¹ Vei ajunge să știi că există, pentru că *am spus* Eu că există; pentru că *am spus* că ți-am răspuns deja, chiar înainte să o ceri; pentru că *am spus* și ți-am spus-o în toate modurile posibile, prin toți învățătorii care-ți vin în minte că, orice vei alege, dacă vei alege în Numele Meu, așa va fi.

Totuși, sunt atât de mulți oameni care spun că nu li s-a răspuns la rugăciuni.

Nicio rugăciune - și o rugăciune nu este nimic altceva decât o afirmare ferventă *a ceea ce este* - nu rămâne fără răspuns. Fiecare rugăciune - fiecare gând, fiecare afirmație, fiecare sentiment - este creator. În măsura în care ea este susținută în mod arzător ca fiind un adevăr, în aceeași măsura ea se va manifesta în experiența ta.

Când se spune că o rugăciune a rămas fără răspuns, în realitate se întâmplă că, cu cât gândul, cuvântul sau sentimentul au fost susținute mai arzător, cu atât au devenit mai *operative*. Totuși, ceea ce trebuie să știi -și aici se află secretul - este că există întotdeauna un gând în spatele gândului - ceea ce ar putea fi numit Gândul care Sponsorizează - acesta este gândul care domină.

Deci, dacă te rogi și implori, se pare că există o șansă mult mai redusă ca tu să trăiești experiența pe care crezi că ai ales-o, pentru că Gândul care Sponsorizează aflat în spatele fiecărei implorări este că tu *nu ai acum* ceea ce dorești. *Acest Gând care Sponsorizează devine realitatea ta.*

¹ compară: Matei XVII, 20 Noul Testament

Singurul Gând care Sponsorizează și care ar putea învinge acest gând este acela care susține credința că Dumnezeu îți va acorda orice Îi ceri *fără nicio excepție*. Unii oameni au această credință, dar foarte puțini.

Procesul rugăciunii devine mult mai ușor când, în loc să trebuiască să crezi că Dumnezeu va spune totdeauna „da” la fiecare cerere, înțelegi în mod intuitiv că *cererea însăși nu este necesară. Atunci rugăciunea este o rugăciune de recunoștință. Nu este deloc o cerere, ci o afirmare a recunoștinței pentru ceea ce este.*

Când spui că o rugăciune este o afirmare a ceea ce este, vrei să spui că Dumnezeu nu face nimic; că tot ceea ce se întâmplă după o rugăciune este rezultatul acțiunii rugăciunii?

Dacă tu crezi că Dumnezeu este o ființă atotputernică care aude toate rugăciunile, că la unele spune „da” la unele „nu” și la restul „poate, dar nu acum”, greșești foarte tare. Ce regulă elementară aplică Dumnezeu pentru a decide?

Dacă tu crezi că Dumnezeu este *cel care creează și care decide toate lucrurile* în viața ta, greșești.

Dumnezeu este *observator*, nu creator. Și Dumnezeu e gata să te ajute să-ți trăiești viața, dar nu în modul în care te-ai așteptat tu.

Funcția lui Dumnezeu nu este să facă sau să desfacă circumstanțele sau condițiile vieții tale. Dumnezeu te-a creat pe *tine* după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Tu ai creat restul prin puterea pe care Dumnezeu ți-a dat-o. Dumnezeu a creat procesul vieții și viața însăși așa cum o cunoști. Totuși, Dumnezeu și-a dat liberul arbitru să dispui cum vrei de viața ta.

În acest sens, *ceea ce vrei tu pentru tine este ceea ce vrea Dumnezeu pentru tine.* Tu îți trăiești viața așa cum vrei să o trăiești; *Eu nu am nicio preferință.*

Aceasta este marea amăgire pe care ți-ai asumat-o: că lui Dumnezeu *Îi* pasă, într-un fel sau altul, de ceea ce

faci tu.

Mie nu-Mi pasă de ceea ce faci tu și ție ți-e greu să auzi aceasta.

Dar, îți pasă ție de ce fac copii tăi atunci când îi trimiți afară să se joace? E o chestiune de mare importanță pentru tine dacă joacă leapșa, v-ați ascunselea sau mima? Nu, nu este, pentru că tu știi că ei sunt în perfectă siguranță. I-ai așezat într-un loc pe care-l consideri prietenos și absolut în regulă. Bineînțeles că speri întotdeauna că *nu se vor răni*. Iar dacă se întâmplă, ești mereu prezent să le sari în ajutor, să-i oblojești, să-i faci să se simtă iarăși în siguranță, să fie iar fericiți, să meargă iarăși la joacă și data viitoare. Și nici data viitoare nu-ți va păsa dacă joacă v-ați ascunselea sau mima. Le vei spune, desigur, care jocuri sunt periculoase. Dar nu poți să-ți oprești copiii de la a face lucruri periculoase. Nu întotdeauna. Nu pentru totdeauna. Nu în fiecare clipă de acum și până ia moarte. Părinții înțelepți știu aceasta. Totuși, părinții nu încetează să-și facă griji în ceea ce privește *consecințele*. Această dicotomie – să nu-ți pese foarte tare despre ceea ce se întâmplă, dar să-ți pese foarte tare de rezultate – este cea care descrie cel mai bine dicotomia lui Dumnezeu.

Totuși, lui Dumnezeu, într-un anumit sens, nu-l pasă nici măcar de rezultate. Nu de *rezultatul suprem*. Aceasta, pentru că rezultatul suprem este sigur.

Și aici este a doua mare amăgire a omului: că există dubii asupra rezultatului vieții. Acest dubiu asupra rezultatului suprem este cel care a creat cel mai mare dușman al vostru: frica. Pentru că aveți dubii în privința rezultatului, atunci trebuie că aveți dubii asupra Creatorului – *trebuie să vă îndoiiți de Dumnezeu*. Și dacă vă îndoiiți de Dumnezeu, atunci, *obligatoriu, trăiți în frică și vinovăție toată viața*.

Dacă vă îndoiiți asupra intențiilor lui Dumnezeu – și asupra capacității lui Dumnezeu de a produce acest rezultat suprem – atunci cum vă puteți relaxa vreodată? Cum vă puteți găsi cu adevărat pacea?

Totuși, Dumnezeu are *o putere totală* de a potrivi intențiile cu rezultatele. Voi nu puteți și nu vreți să credeți în aceasta (chiar dacă pretindeți că Dumnezeu este atotputernic) și astfel trebuie să vă creați în imaginație *o putere egală cu Dumnezeu*, pentru ca să puteți găsi un mod de *a contracara voința lui Dumnezeu*. Și, astfel, ați creat “în mitologia voastră ființa numită „diavol”. Ați imaginat un Dumnezeu *în război* cu această ființă, (crezând că Dumnezeu rezolvă problemele la fel ca voi). În cele din urmă, v-ați imaginat chiar că Dumnezeu ar putea *pierde* acest război.

Toate acestea neagă tot ceea ce spuneți voi că știți despre Dumnezeu, dar nu contează. Vă trăiți iluzia voastră și, astfel, vă trăiți frica - și toate acestea din decizia de a vă îndoii de Dumnezeu.

Dar dacă ați lua o nouă decizie? Care ar fi atunci rezultatul?

Adevăr vă spun Eu vouă: ați trăi așa cum a trăit Buddha. Cum a trăit Iisus. Cum a trăit fiecare sfânt pe care l-ați venerat vreodată.

Și totuși ca în cazul multora dintre acei sfinți, oamenii nu v-ar înțelege. Și, când ați încerca să le explicați sentimentul vostru de pace, bucuria voastră în viață, extazul vostru interior, ei v-ar asculta cuvintele, dar nu le-ar auzi.

Ar încerca să repete cuvintele voastre, dar ar adăuga ceva de la ei.

S-ar minuna cum de voi puteți avea ceea ce ei nu sunt în stare să găsească. Și, atunci, ar deveni invidioși. În curând, invidia s-ar transforma în furie și, în mânia lor, ar încerca să vă convingă că *voi* sunteți aceia care nu-L înțelegeți pe Dumnezeu.

Și, dacă ei nu ar reuși să vă smulgă din bucurie voastră, atât de enormă le-ar fi furia, încât ar încerca să vă facă rău. Și, dacă le-ați spune că nu contează, că nici măcar moartea nu vă poate întrerupe bucuria, nu vă poate schimba adevărul, fără discuție v-ar *omorî*. Apoi, când ar vedea pacea cu care voi acceptați moartea, v-ar numi sfinți

și v-ar iubi din nou.

Este în natura oamenilor să iubească - apoi să distrugă, apoi să iubească din nou - ceea ce ei prețuiesc cel mai mult.

Dar de ce? De ce facem noi asta?

Toate acțiunile oamenilor sunt motivate la nivelul cel mai profund de una din cele două emoții - frica sau dragostea. Există, într-adevăr, numai două emoții - numai două cuvinte în limbajul sufletului. Acestea sunt capetele opuse ale mării polarități pe care Eu am creat-o când am produs universul și lumea voastră, așa cum o știți astăzi.

Acestea sunt cele două puncte - Alfa și Omega - care permit existența sistemului pe care voi îl numiți „relativitate”. Fără aceste două puncte, fără aceste două noțiuni, nu ar putea să existe nicio altă idee.

Fiecare gând omenesc, fiecare acțiune umană se bazează fie pe dragoste, fie pe frică. *Nu există* nicio altă motivație umană și toate celelalte idei derivă din acestea două. Ele sunt, pur și simplu, versiuni diferite -aspecte diversificate ale aceleiași teme.

Gândește-te profund la ce ți-am spus și vei vedea că este adevărat. Acesta este ceea ce Eu am numit Gândul care Sponsorizează. Este fie un gând de dragoste, fie unul de frică. Este gândul din spatele gândului *din spatele* gândului. Este primul gând. Este prima forță. Este energia primară care conduce locomotiva experienței umane.

Și iată modul în care comportamentul uman produce o experiență repetată după o experiență repetată; este întotdeauna motivul pentru care oamenii iubesc, apoi distrug, apoi iubesc din nou: întotdeauna există această trecere de la o emoție la alta. Dragostea sponsorizează frica, sponsorizează dragostea, sponsorizează frica ...

... Iar motivul se află în prima minciună - minciuna pe care o consideri ca adevărul despre Dumnezeu - că nu poți avea încredere în Dumnezeu; că nu poți să te bazezi pe dragostea lui Dumnezeu; că Dumnezeu te acceptă în mod

condiționat; că, astfel, există dubii asupra rezultatului suprem. Pentru că, dacă nu poți să te bazezi pe faptul că dragostea lui *Dumnezeu* este întotdeauna prezentă, atunci pe a cui dragoste *te poți* baza? Dacă Dumnezeu dă înapoi atunci când tu nu te porți cum trebuie, n-o să facă la fel și simpli muritori?

... Și, astfel, în momentul în care tu făgăduiești dragostea cea mai înaltă, îți recunoști, de fapt, cea mai mare frică.

Pentru că, primul lucru care te îngrijorează după ce spui „te iubesc” este dacă ți se va răspunde la fel. Și, dacă ți se răspunde la fel, începi imediat să-ți faci griji că vei pierde dragostea pe care abia ai găsit-o. Și, astfel, orice acțiune devine o reacție – apărare împotriva pierderii – *așa cum începi să te aperi împotriva pierderii lui Dumnezeu.*

Totuși, dacă ai știi Cine Ești – că tu ești cea mai minunată, mai deosebită, mai splendidă ființă pe care Dumnezeu a creat-o vreodată, nu ți-ar fi niciodată frică. Pentru că, cine ar putea respinge o astfel de măreție? Nici măcar Dumnezeu nu ar putea găsi defect unei astfel de ființe.

Dar tu nu știi Cine Ești și te subestimezi. Și de unde ți-a venit ție ideea că ești mult mai puțin formidabil decât ești? De la singurii oameni al căror cuvânt îl accepți *necondiționat. De la mama și tatăl tău.*

Aceștia sunt oamenii care te iubesc cel mai mult. De ce te-ar minți? Și totuși, nu ți-au spus ei că ai și defecte și calități? Nu ți-au amintit ei că ar trebui să te faci văzut, dar nu auzit? Nu te-au certat ei în momentele în care erai deosebit de vesel? Și nu te-au încurajat ei să lași de-o parte visele cele mai îndrăznețe?

Acestea sunt mesajele pe care le-ai primit și, deși ele nu întrunesc calitățile necesare pentru a fi de la Dumnezeu, tu le consideri ca fiind, pentru că vin de la zeii universului tău.

Părinții tăi sunt cei care te-au învățat că dragostea pune condiții – ai simțit condițiile lor de multe ori – și aceasta este experiența pe care tu o aduci în propriile

relații de dragoste.

Este, de asemenea, experiența pe care Mi-o aduci Mie.

Din această experiență îți tragi tu concluziile legate de Mine. În acest cadru îți rostești tu adevărul. „Dumnezeu este un Dumnezeu iubitor”, zici tu, „dar, dacă Îi încalci poruncile, El te va pedepsi cu ostracizare eternă și condamnare veșnică”.

Nu ai fost tu oare ostracizat de către părinții tăi? N-ai suferit tu când ei te condamnău? Cum ți-ai fi putut imagina că lucrurile ar sta altfel în ceea ce Mă privește?

Ai uitat ce înseamnă să fii iubit necondiționat. Nu-ți mai amintești experiența dragostei lui Dumnezeu. Și, astfel, încerci să-ți imaginezi cum arată dragostea lui Dumnezeu, bazându-te pe imaginea dragostei lumesti.

Ați proiectat rolul de „părinte” asupra lui Dumnezeu și, astfel, a apărut un Dumnezeu Care judecă și recompensează sau pedepsește, în funcție de ce anume simte El față de faptele voastre. Dar aceasta este o imagine simplistă a lui Dumnezeu bazată pe mitologia voastră. Nu are nicio legătură cu Cine Sunt Eu.

După ce v-ați creat un întreg sistem de gândire despre Dumnezeu bazat pe experiența umană și nu pe adevăruri spirituale, v-ați creat apoi o întreagă realitate despre dragoste. Este o realitate bazată pe frică, ce își are rădăcinile în imaginea unui Dumnezeu înfricoșător și răzbunător.

Gândul care Sponsorizează această idee este greșit, dar a-l nega înseamnă a vă nega întreaga teologie. Și, deși noua teologie care ar înlocui-o ar fi *cu adevărat* salvarea voastră, nu puteți să o acceptați, pentru că *ideea unui Dumnezeu de Care nu trebuie să vă fie teamă, Care nu vă va judeca și Care nu are niciun motiv să vă pedepsească, este, pur și simplu, prea minunată pentru a putea fi înșușită, fie chiar și din perspectiva celei mai mărețe concepții pe care ați putea-o avea despre Cine și Ce este Dumnezeu.*

Această realitate a dragostei bazate pe frică domină

experiența ta de dragoste; de fapt chiar o creează. Nu numai că tu te vezi *primind* dragostea care este condiționată, te și vezi *dând-o* în același mod. Și, chiar în timp ce ai rețineri și îți stabilești condițiile, o parte din tine știe că nu aceasta înseamnă dragostea adevărată. Totuși, tu pari a fi incapabil de a schimba modul în care îți dăruiești dragostea. Ai învățat să fii dur – îți spui tu ție însuți – și pentru nimic în lume nu ai de gând să devii iarăși vulnerabil. Adevărul este că ar trebui să o faci.

[Datorită gândurilor tale (greșite) despre dragoste, tu te condamni să nu o trăiești niciodată în forma ei cea mai pură. Tot așa, te condamni să nu Mă cunoști așa cum sunt Eu în realitate. Până la un moment dat. Pentru că nu vei putea să Mă negi pentru totdeauna și va veni momentul Reconcilierii noastre.]

Orice acțiune făcută de oameni se bazează pe dragoste sau frică și nu numai cele care se referă la relațiile umane. Decizii care afectează afacerile, industria, politica, religia, educarea tineretului, relațiile sociale ale națiunii tale, scopurile economice ale societății, alternative privind războiul, pacea, atacul, apărarea, agresivitatea, supunerea; hotărâri pentru a strânge averi sau a le risipi, a economisi sau a împărți, a uni sau a divide – fiecare alegere liberă pe care o faceți vreodată își are rădăcina într-unui dintre cele două gânduri posibile: un gând de dragoste sau un gând de frică. Frica este energia care contractă, închide, se strânge în sine, o ia la fugă, se ascunde, acumulează comori, face rău.

Dragostea este energia care se extinde, se deschide, trimite departe, stă pe loc, scoate la iveală, împarte cu alții, vindecă.

Frica ne înfășoară corpurile în haine. Dragostea ne permite să stăm goi. Frica înhață și acaparează tot ce avem, dragostea dăruiește tot ce avem. Frica îmbrățișează averi, dragostea îmbrățișează pe cel iubit. Frica ține strâns, dragostea dă drumul.

Frica înveninează, dragostea mângâie. Frica atacă, dragostea iartă.

Fiecare gând, cuvânt sau faptă omenească se bazează pe una sau cealaltă dintre emoții. Nu ai nicio posibilitate de alegere, pentru că nu există altă variantă. Dar tu ai liberul arbitru în legătură cu ce să alegi dintre ele două.

Faci ca totul să apară atât de ușor și totuși în momentul deciziei, de cele mai multe ori, câștigă frica. De ce?

Ați fost învățați să trăiți în frică. Vi s-a spus despre supraviețuirea celui mai bine adaptat, despre victoria celui mai puternic și despre succesul celui mai inteligent. Se spune deosebit de puțin despre gloria celui mai iubitor. Și, astfel, te străduiești să fii cel mai bine adaptat, cel mai puternic, cel mai inteligent - într-un fel sau altul - și, dacă în vreo situație nu ești pe măsura așteptărilor, ți-e teamă că ai ceva de pierdut, pentru că ți s-a spus că, a nu fi pe măsura așteptărilor, înseamnă a pierde.

Prin urmare, alegi desigur acțiunea sponsorizată de frică pentru că așa ai fost învățat. Totuși, Eu vă învăț astfel: atunci când alegeți acțiunea sponsorizată de dragoste, nu numai că veți supraviețui, nu numai că veți învinge, nu numai că veți avea succes. Atunci veți trăi gloria deplină, totală a Celui Care Ești cu Adevărat, a celui care puteți fi.

Ca să realizați aceasta, trebuie să dați la o parte învățăturile tutorilor voștri universali care vă vor binele, dar sunt prost informați și *să auziți învățăturile celor a căror înțelepciune vine din altă sursă.*

Sunt mulți astfel de învățători printre voi și au fost întotdeauna, pentru că Eu n-am să vă las fără cei care să vă arate, să vă învețe, să vă îndrepte spre aceste adevăruri și să vă aducă aminte de ele. Și totuși cel care vă aduce aminte în mod deosebit nu e nimeni din afara voastră, ci vocea din voi. Aceasta este prima unealtă pe care o folosesc, pentru că este cea mai accesibilă. Vocea din voi este vocea cea mai puternică cu care vorbesc Eu, pentru

că este cea mai apropiată de voi. Este vocea care vă spune dacă *orice altceva* este adevărat sau fals, corect sau greșit, bine sau rău, după definiții date de voi. Este radarul care stabilește drumul, conduce vaporul, vă programează călătoria, dacă îi permiteți.

Este vocea care vă spune în acest moment dacă cuvintele pe care le citiți chiar acum sunt cuvinte de dragoste sau cuvinte de frică. Cu aceeași unitate de măsură puteți să hotărâți dacă ele sunt cuvinte cărora să le dați atenție sau cuvinte pe care să le ignorați.

Ai spus că, atunci când eu aleg acțiunea sponsorizată de dragoste, voi trăi experiența gloriei depline a celui care sunt și a celui care pot fi. Vrei să detaliezi, Te rog?

Există un singur scop pentru întreaga viață și acesta este ca tu și tot ceea ce este viu să simți gloria deplină. Tot ceea ce spui, gândești sau faci este în serviciul acestui scop. Sufletul tău nu are nimic altceva de făcut și nu *vrea* să facă nimic altceva.

Minunea acestui scop este că e fără de sfârșit. Un sfârșit este o limitare, și scopul lui Dumnezeu nu are astfel de hotar. Dacă va veni un moment în care vei trăi în gloria cea mai deplină, în acea clipă vei avea imaginea unei glorii și mai mari pe care să o atingi. Cu cât ești mai mult, cu atât poți deveni mai mult și cu cât devii mai mult, cu atât poți fi mai mult.

Secretul cel mai adânc este că viața nu e un proces de descoperire, ci unul de creație.

Tu nu te descoperi pe tine însuși, ci te creezi din nou. Caută deci nu să descoperi Cine Ești, caută să-ți dai seama Cine Vrei Tu să Fii.

Există cei care spun că viața este o școală, că noi am venit aici ca să învățăm anumite lecții - că, o dată ce am „absolvit”, putem atinge scopuri mai importante, nemaifiind încătușați de corpul nostru.

E corect?

Este o altă parte a mitologiei voastre bazată pe experiența umană.

Viața nu este o școală?

Nu.

Nu suntem aici ca să învățăm lecții?

Nu.

Atunci de ce *suntem* aici?

Să vă amintiți și să recreați Cine Sunteți. Ți-am spus de nenumărate ori. Nu Mă crezi. Și totuși așa este. Pentru că, într-adevăr, dacă nu te *creezi* pe tine însuți drept Cine Ești, atunci tu nu poți fi.

În regulă. M-ai băgat complet în ceață. Hai să ne întoarcem la chestia cu școala. Fiecare învățător spune că viața este o școală. Sunt sincer șocat să aud că negi acest lucru.

Școala este un loc unde mergi, dacă există ceva ce nu știi și vrei să afli. Nu este un loc unde mergi dacă știi deja ceva și, pur și simplu, vrei *să trăiești experiența a ceea ce știi*.

Viața (cum o numiți voi) este o ocazie să cunoașteți *ca experiență* ceea ce deja cunoașteți sub formă *de concept*. Nu este nevoie să învățați *nimic* ca să faceți acest lucru. Trebuie, pur și simplu, să vă amintiți ceea ce știți deja și *să acționați în consecință*.

Nu sunt sigur că înțeleg.

Hai să începem de aici. Sufletul - sufletul tău - știe

tot timpul tot ceea ce este de știut. Nimic nu îi este ascuns, nimic nu îi este necunoscut. Totuși, a cunoaște nu este suficient. Sufletul caută *să trăiască experiențe*.

Poți *să știi* că ești generos, dar, dacă *nu faci* ceva să-ți arăți generozitatea, nu ai decât un concept. Tu poți *să știi* că ești amabil, dar, dacă *nu faci* ceva pentru cineva, nu ai decât o *idee* despre tine însuși.

Singura dorință a sufletului tău este să transforme acest *concept* grandios despre el însuși în cea mai măreață *experiență*. Până când conceptul nu devine experiență, totul este speculație. Eu fac speculații despre Mine Însumi de multă vreme. De mai multă vreme decât ne-am putea aduce aminte amândoi. De mai multă vreme decât vârsta universului, înmulțită cu vârsta întregului univers. Vezi deci cât de tânără este – cât de *nouă* este – experiența Mea despre Mine Însumi.

Iar sunt în ceață. Experiența Ta despre Tine Însuși?

Da. Stai să-ți explic în felul acesta:

La început, ceea ce *Este*, este tot ce a fost, și nu a fost nimic altceva. Totuși, Tot Ceea Ce Este nu se putea cunoaște – pentru că Tot Ceea Ce Este e tot ceea ce era și *nu era nimic altceva*. Și, astfel, Tot Ceea Ce Este ... *nu era*. Pentru că, în absența a altceva, Tot Ceea Ce Este, *nu este*.

Acesta este marele Este/Nu Este la care s-au referit misticii încă de la începutul timpurilor.

Tot Ceea Ce Este *știa* că era tot ceea ce era – dar aceasta nu era destul, deoarece își putea cunoaște grandoarea totală numai ca *un concept* și nu *ca experiență*. Totuși, *experiența* despre el însuși este ceea ce își dorea, pentru că voia să știe cum te simți să fii atât de magnific. Dar aceasta era imposibil, pentru că însuși termenul „magnific” este un termen relativ. Tot Ceea Ce Este nu putea să știe *cum e* când ești magnific, decât dacă apărea *ceea ce nu este*. În absența lui *ceea ce nu este*, ceea ce ESTE, *nu este*. Înțelegi?

Cred că da. Continuă.

Bine.

Ceea Ce Este știa un singur lucru: și anume că nu există *nimic altceva*. Și, astfel, El nu putea și nu voia *niciodată* să se cunoască pe El Însuși dintr-un punct de referință exterior Lui Însuși. Un astfel de punct de referință nu exista. Exista unul singur și acela era locul unic din interior. Acel „Este-Nu Este”. Acel Sunt-Nu Sunt.

Însă Totul din Toate a hotărât să se cunoască pe El Însuși prin *experiență*. Această *energie*, - această energie pură, nevăzută, neauzită, neobservată și deci necunoscută de nimeni altcineva - a hotărât să trăiască experiența Sinelui ca pe o totală măreție, ceea ce și era.

Pentru a face aceasta, și-a dat seama că trebuia să folosească un punct de referință *din interior*.

S-a gândit foarte corect că orice *porțiune* din Sine Însuși va trebui, în mod necesar, să fie *mai puțin decât întregul* și, astfel - dacă, pur și simplu, *Se împărțea* în porțiuni, fiecare porțiune, fiind mai puțin decât întregul, putea să privească la restul Sinelui și să-i vadă măreția.

Și, astfel, Tot Ceea Ce Este s-a împărțit - devenind într-un moment minunat ceea ce este *aceasta* și ceea ce este *aceea*. Pentru prima dată, *aceasta* și *aceea* au existat separate una de cealaltă -și totuși amândouă au existat simultan. Și tot așa exista ceea ce era *niciuna dintre ele*.

Astfel au existat simultan *trei elemente*: ceea ce este *aici*. Ceea ce este *acolo*. Și ceea ce este *nici aici, nici acolo* - dar care *trebuie să existe*, pentru ca *aici* și *acolo* să existe.

Nimicul ține la un loc totul. Non-spațiul ține la un loc spațiul.

Întregul ține la un loc părțile. Poți să înțelegi toate astea?

Mă poți urmări?

Cred că da. Nu știu dacă mă crezi, dar ai folosit

o descriere atât de clară încât, realmente, înțeleg.

O să merg mai departe. Acest *nimic* care ține la un loc *totul* este ceea ce oamenii numesc Dumnezeu. Dar acesta nu este termenul potrivit, pentru că sugerează că există ceva ce Dumnezeu *nu* este – și anume tot ceea ce nu este „nimic” Dar *Fu* sunt *Tot Ce Există* – văzute și nevăzute – astfel încât, descrierea Mea ca Marele Nevăzut – Ceea-Ce-Nu-Există sau Spațiul Dintre – o definiție mistică, esențialmente orientală, a lui Dumnezeu, nu e nici ea mai potrivită decât descrierea esențialmente occidentală și practică a lui Dumnezeu, ca fiind tot ceea ce se vede. Aceia care cred că Dumnezeu este Tot Ceea Ce Este *și* Tot Ceea Ce Nu Este sunt cei a căror înțelegere e cea corectă.

Creând ceea ce este „aici” și ceea ce este „acolo”, Dumnezeu I-a dat posibilitatea lui Dumnezeu să se cunoască pe El Însuși. În momentul acestei mari explozii din interior, Dumnezeu a creat *relativul* – cel mai mare cadou pe care Dumnezeu Și L-a făcut vreodată Lui Însuși.

Astfel, *relația dintre voi* este cel mai mare cadou pe care vi l-a dat vreodată Dumnezeu, o idee pe care o vom discuta în detaliu mai târziu.

Deci, din Ceea-Ce-Nu-Există a țâșnit Totul – un eveniment spiritual în perfectă concordanță cu ceea ce savanții voștri au numit teoria Big-Bang-ului.

În timp ce elementele întregului înaintau în viteză, a fost creat *timpul*, pentru că ceva a fost mai întâi *aici*, apoi a fost *acolo* – și perioada necesară *de a ajunge* de aici acolo putea fi măsurată,.

Pe măsură ce părți din El Însuși care pot fi văzute au început să se contureze „în relație” una cu cealaltă, același lucru s-a întâmplat și cu părțile care nu pot fi văzute.

Dumnezeu a știut că, pentru ca Dragostea să existe și să se cunoască pe ea însăși ca *dragoste pură*, trebuia să existe și opusul ei identic. Astfel că Dumnezeu a creat de bună voie marea polaritate opusul absolut al dragostei – tot ceea ce dragostea nu este – ceea ce acum se numește frică. În momentul în care a existat frica, dragostea a putut

exista ca *un lucru care putea fi trăit sub formă de experiență*.

Despre această *creare a dualității* între dragoste și opusul ei vorbesc oamenii când se referă, în diferitele lor mitologii, la *nașterea răului* căderea lui Adam, revolta lui Satana și așa mai departe.

Tot așa cum ați hotărât să personificați dragostea pură ca pe un personaj pe care-L numiți Dumnezeu, la fel ați hotărât să personificați frica abjectă ca pe un personaj pe care-l numiți diavol.

Pe Pământ, unii au elaborat mitologii destul de complicate în jurul acestui eveniment, completate cu scenarii despre bătălii și războaie, soldați angelici și războinici diavolești, forțe ale binelui și răului, ale luminii și întunericului.

Această mitologie a fost încercarea timpurie a omenirii de a înțelege și de a spune altora, într-un *mod pe care ei îl puteau pricepe*, un eveniment cosmic *de care sufletul omenesc este profund conștient, dar pe care mintea îl poate concepe cu greu*.

Făcând ca universul să fie o *versiune divizată a Lui Însuși*, Dumnezeu a produs din energie pură tot ceea ce există acum – atât cele văzute cât și cele nevăzute. Cu alte cuvinte, a fost creat, astfel, nu numai universul fizic *ci și universul metafizic*. Partea din Dumnezeu care formează a doua jumătate a ecuației Sunt/Nu Sunt a explodat, de asemenea, într-un număr infinit de unități mai mici decât întregul. Voi numiți aceste unități de energie, spirite.

În câteva dintre mitologiile voastre religioase se spune că „Dumnezeu Tatăl” are mulți copii întru duh². Acest paralelism cu experiențele umane asupra vieții care se multiplică pare a fi unicul mod prin care masele pot fi făcute să accepte ideea apariției spontane – a existenței spontane – a nenumărate spirite în „Împărăția Cerurilor”.

În acest caz, poveștile și basmele voastre mitologice nu sunt chiar foarte departe de realitatea supremă – pentru că spiritele nesfârșite care Mă cuprind în totalitate

² compară Evrei, XII, 9

sunt, într-un sens cosmic, vlăstarele Mele.

Scopul Meu divin pentru care M-am divizat a fost de a crea suficiente părți din Mine, astfel încât *să Mă cunosc pe Mine însumi ca experiență*.

Există un singur mod prin care Creatorul se poate cunoaște pe Sine Însuși ca trăire a Sa de Creator și acesta este prin a crea.

Și, astfel, Eu le-am dat nenumăratelor părți din Mine (tuturor copiilor Mei întru spirit) *aceeași putere de a crea* pe care o am Eu ca întreg.

*Aceasta vor să spună religiile voastre atunci când se afirmă că ați fost creați „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”.*³

Aceasta nu înseamnă, după cum au sugerat unii, că trupurile noastre fizice arată la fel (deși Dumnezeu poate să preia, pentru un anumit scop, orice formă fizică pe care o alege). Aceasta înseamnă că esența noastră este aceeași.

Noi suntem construiți din același material. Noi SUNTEM „același material”! Cu aceleași proprietăți și îndemânări, inclusiv îndemânarea de a crea – din nimic – realitate fizică!

Scopul Meu atunci când v-am creat, vlăstarele Mele spirituale, a fost ca Eu să Mă cunosc pe Mine Însuși ca Dumnezeu. Nu am nicio altă modalitate de a face aceasta decât *prin voi*. Astfel, se poate spune (și s-a și spus de foarte multe ori) că scopul Meu în ceea ce vă privește este ca *voi să vă cunoașteți pe voi înșivă ca fiind Eu*.

Aparent este un lucru extraordinar de simplu și totuși devine foarte complex, deoarece există un sigur mod ca voi să vă cunoașteți pe voi înșivă ca fiind Eu și acesta e ca *mai întâi să vă cunoașteți pe voi înșivă ca nefiind Eu*.

Acum încercă să urmărești ce-ți spun – străduiește-te să înțelegi -deoarece totul devine foarte subtil. Ești gata?

Cred că da.

Bine. Adu-ți aminte că tu ai cerut această explicație.

³ compară: Facerea, 1,27, Vechiul Testament

Ai așteptat-o ani de zile. Ai cerut să fie în termeni laici, nu ca doctrină teologică sau teorie științifică.

Da, știi ce am cerut.

Și ceea ce ai cerut, aceea vei primi.

Deci, pentru a simplifica lucrurile, am de gând să folosesc modelul tău mitologic – copii ai lui Dumnezeu – ca bază pentru discuție, deoarece este un model cu care ești familiarizat și care, în multe privințe, nu este foarte departe de adevăr.

Să ne întoarcem, așadar, la modul în care trebuie să funcționeze acest proces de autocunoaștere.

Există o singură modalitate prin care aș fi putut să-i fac pe toți copiii Mei spirituali să știe că sunt parte din Mine și aceasta ar fi prin a le-o spune, pur și simplu. Și asta am și făcut. Dar, vezi tu, nu a fost suficient pentru Spirit să Se știe, pur și simplu, ca fiind Dumnezeu, o parte din Dumnezeu, copil al lui Dumnezeu sau moștenitor al împărăției, (sau orice mitologie vrei să folosești).

După cum ți-am explicat deja, a ști ceva și *a trăi ca experiență* sunt două lucruri complet diferite. Spiritul a tânjit să Se știe ca experiență (exact așa cum am făcut și *Eu!*). Cunoașterea conceptuală nu a fost suficientă pentru voi. Așa că am conceput un plan. Este ideea cea mai extraordinară din tot universul și colaborarea cea mai spectaculoasă. Spun colaborare, pentru că *toți participați împreună cu Mine*.

Prin acest plan voi, ca spirit pur, intrați în universul fizic proaspăt creat. Aceasta, deoarece *a trăi fizic* este singurul mod de a cunoaște prin trăire ca experiență ceea ce voi cunoașteți sub formă de concept. Este, de fapt, motivul pentru care am început prin a crea cosmosul fizic – împreună cu sistemul de relativitate care-l guvernează – cât și toată creația.

O dată aflați în universul fizic, voi, copiii Mei întru spirit, puteați trăi experiența a ceea ce știți voi despre voi înșivă, dar mai întâi trebuia *să ajungeți să cunoașteți*

opusul. Mai simplu spus, nu poți să te cunoști că ești înalt, până când și dacă nu devii conștient de ce înseamnă să fi scund. Nu poți să trăiești experiența de a fi gras, decât dacă ajungi să știi ce înseamnă a fi slab.

Și, în cele din urmă, nu poți să trăiești experiența ta ca ceea ce ești, până când nu ai întâlnit ceea ce *nu* ești. Acesta este scopul teoriei relativității și a întregii vieți fizice. Tu însuți ești definit prin ceea ce *nu* ești.

Și acum, în cazul cunoașterii supreme – a cunoașterii tale în postură de Creator – nu poți *să trăiești experiența* Sinelui tău ca un creator, decât dacă și până când nu *creezi*.

Și nu poți să crezi tu însuți până când nu *non-creezi*.

Într-un anumit sens, trebuie mai întâi, „să nu fii”, ca să fii. Mă urmărești?

Cred că da...

Fii atent!

Desigur că nu există ca tu să nu fii cine și ce ești – tu, pur și simplu, *ești*, ai fost și vei fi întotdeauna (spirit pur creator). Așa că tu ai făcut încă un lucru foarte bun, *Ai făcut în așa fel încât să uiți* Cine Ești cu Adevărat.

Intrând în universul fizic, *ai renunțat la amintirea despre tine însuți*. Aceasta îți permite *să alegi* să fii Cine Ești, mai degrabă decât să primești totul de-a gata, ca să zic așa.

În această hotărâre de a alege să fii, mai degrabă decât să ți se spună că ești, se află o parte din Dumnezeu, pe care, ca ființă, o *trăiești ca experiență* – având pe deplin liber arbitru. De fapt, aceasta înseamnă – prin definiție – Dumnezeu. Dar cum poți să ai liber arbitru în privința a ceva pentru care nu *există* alegere? Tu nu poți să nu fii vlăstarul Meu, oricât de tare te-ai strădui, dar *poți să uiți acest lucru*.

Tu ești, ai fost întotdeauna și vei fi întotdeauna *o parte divină a întregului divin, un membru al corpului*. De aceea, gestul de a te reuni cu întregul, de a te întoarce la

Dumnezeu se numește *re-amintire*. Tu de fapt alegi *să-ți re-amintești* Cine Ești cu Adevărat, sau să pui la un loc diferitele părți din tine pentru a trăi experiența întregului tău - adică a Întregului *Meu*.

Treaba ta pe pământ este deci nu *să înveți* (deoarece tu *știi deja*), ci *să-ți re-amintești* Cine Ești. Și să le re-amintești tuturor cine sunt. De aceea, o mare parte din treaba ta este să amintești altora (adică să le *re-aduci în minte*) astfel încât și ei să-și poată re-aminti. Exact asta au făcut până acum toți minunații învățători spirituali.

Acesta este singurul *tău* scop. Adică, *scopul sufletului tău*.

Doamne, este atât de simplu - și atât de... simetric. Vreau să spun că totul se potrivește! Totul se potrivește dintr-o dată! Acum văd o imagine pe care nu am putut-o vizualiza niciodată înainte.

Bine. E bine. Acesta este scopul dialogului de față. Mi-ai cerut răspunsuri. Ți-am promis că ți le voi da.

Vei face din acest dialog o carte și vei reda cuvintele Mele în așa fel încât să fie accesibile multor oameni. Este parte din munca ta.

Ai multe întrebări, multe nedumeriri despre viață. Acum ai pus o piatră de temelie. Ai pus bazele pentru a înțelege alte lucruri. Să trecem la următoarele întrebări.

Și nu-ți face griji. Dacă în ceea ce am discutat până acum există ceva ce nu ai înțeles foarte bine, în curând se va lămuri totul.

Sunt atât de multe lucruri despre care vreau să întreb. Sunt atât de multe întrebări. Cred că ar trebui să încep cu cele mari, cu cele evidente. Cum ar fi: de ce este lumea așa cum e?

Dintre toate întrebările pe care omul le-a pus lui Dumnezeu aceasta este cea mai des întâlnită. Omul a pus-o chiar de la începuturi. Asta este ceea ce ați vrut să știți din

prima clipă - *de ce trebuie să fie așa?*

Formularea clasică a întrebării e de obicei cam așa: Dacă Dumnezeu este absolut perfect și a-toate-iubitor, de ce a creat mizeria și foametea, războiul și boala, cutremurele și tornadele și uraganele și toate formele de dezastre naturale, profundele dezamăgiri personale și calamitățile de pretutindeni? Răspunsul la această întrebare se află în misterul cel mai profund al universului și în sensul cel mai înalt al vieții.

Eu nu Îmi arăt bunătatea, creând numai ceea ce voi numiți perfecțiune în jurul vostru. Eu nu Îmi arăt dragostea, nepermițându-vă vouă să o arătați pe a voastră.

După cum ți-am explicat deja, nu poți să-ți arăți dragostea, până când nu ai arătat *non-dragostea*. Un lucru nu poate să existe fără opusul lui, decât în lumea absolutului. Dar această împărăție a absolutului nu ne-a satisfăcut nici pe Mine, nici pe tine. Eu am existat acolo în eternitate și de acolo veniți și voi.

În absolut nu există trăire prin experiență, ci numai cunoaștere.

Cunoașterea este o stare divină - dar, cu toate acestea, cea mai mare bucurie este să exiști. *A exista* se realizează numai după experiență. Evoluția este aceasta: *a cunoaște, a trăi o experiență, a fi*.

Aceasta este Sfânta Treime - Trinitatea care este Dumnezeu.

Dumnezeu Tatăl este *a cunoaște* - părintele a tot ceea ce înțelegi, inițiatorul a tot ceea ce înseamnă experiență, pentru că tu nu poți să trăiești o experiență legată de ceva ce nu cunoști.

Dumnezeu Fiul este *a trăi o experiență* - întruparea, acțiunea legată de tot ceea ce Tatăl știe despre El însuși, deoarece tu nu poți să fii ceea ce nu ai trăit ca experiență.

Dumnezeu Sfântul Duh înseamnă *a fi* - destruparea a tot ceea ce Fiul a trăit ca experiență de Sine; starea de a fi simplă, remarcabilă, posibilă numai prin amintirea a ceea ce știi și a ceea ce trăiești ca experiență.

Această stare simplă de a fi este o binecuvântare.

Este o stare-a-lui-Dumnezeu după ce te-ai cunoscut pe Tine Însuși și ai trăit experiența legată de Tine Însuși. Spre asta a năzuit Dumnezeu la început.

Desigur că tu ai trecut de momentul în care trebuie să ți se explice că descrierea lui Dumnezeu ca tată-fiu nu are nimic de a face cu genul. Eu folosesc aici limbajul pitoresc al scripturilor voastre cele mai recente.

Scrierile sfinte mult mai timpurii au plasat această metaforă într-un context mamă-fică. Niciunul dintre ele nu este corect. Minte ta poate cel mai bine să înțeleagă relația ca: părinte-vlăstar, sau: ceea-ce-face-să-se-înalțe și ceea-ce-este-înălțat.

Adăugând a treia parte a Treimii, obținem relația:

Ceea ce face să se înalțe/Ceea ce este înălțat/Ceea ce este.

Această Realitate a Trinității este semnătura lui Dumnezeu. Este modelul divin. Trei-în-Unul poate fi găsit pretutindeni în împărăția sublimului. Nu poți să îl ocolești în probleme legate de timp și spațiu, Dumnezeu și conștiință, sau orice altă relație subtilă. Pe de altă parte, *nu* vei găsi Adevărul Trinității în niciuna dintre relațiile grosiere din viață.

Adevărul Trinității este recunoscut în relațiile subtile din viață de către oricine implicat în ele. Unii dintre teologii voștri au descris Adevărul Trinității ca fiind Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Unii dintre psihiatrii voștri folosesc termenii: supraconștient, conștient și subconștient. Unii dintre spiritualiștii voștri spun: minte, trup și spirit. Unii dintre savanții voștri îl văd ca: energie, materie, eter. Unii dintre filosofi voștri spun că un lucru nu este adevărat pentru voi, decât dacă este adevărat în gând, cuvânt și faptă. Când discutați despre timp, vorbiți numai despre trei timpuri: prezentul, trecutul și viitorul. Tot așa, în percepția voastră există trei momente: înainte, acum și după. În termeni de relații spațiale, fie dacă este vorba de puncte ale universului sau de diferite puncte din camera voastră, voi recunoașteți: aici, acolo și spațiul dintre.

În ceea ce privește relațiile grosiere, voi nu

recunoașteți *niciun* „spațiu dintre”. Aceasta, deoarece relațiile grosiere sunt totdeauna bivalente, în timp ce relațiile din împărăția cea mai de sus sunt invariabil trivalente. De aici vine dreapta-stânga, sus-jos, mare-mic, repede-încet, fierbinte-rece, și cea mai mare pereche creată vreodată, mascul-femelă. Nu există *între* în aceste perechi. Un lucru este ori *unul ori celălalt*, sau o *versiune* în mai mare sau mai mică măsură a uneia dintre aceste polarități.

În domeniul relațiilor grosiere nu poate să existe nimic conceptualizat, fără o conceptualizare a *opusului* lui. Majoritatea experienței voastre de zi cu zi este bazată pe această realitate.

În domeniul relațiilor sublime, nimic din ceea ce există *nu are* un opus. Totul Este Unul și totul avansează de la unul la altul, într-un cerc fără de sfârșit.

Timpul este un astfel de domeniu sublim în care ceea ce voi numiți trecut, prezent și viitor există în *inter-relație*. Adică, ele nu sunt *opuse*, ci doar părți ale aceluiași întreg; aceeași idee în mișcare continuă; cicluri ale aceleiași energii; aspecte ale aceluiași Adevăr imuabil. Dacă ai tras concluzia că trecutul, prezentul și viitorul există ca unul și același „timp”, ai dreptate. (Totuși, nu este acum momentul să discutăm aceasta. O să intrăm în detalii când vom explora întregul concept de timp, ceea ce va fi mai târziu.)

Lumea este așa cum este, deoarece nu putea să fie *altfel* - și încă există în domeniul grosier al fizicului. Cutremurele și uraganele, inundațiile și tornadele și ceea ce tu numești dezastre naturale nu sunt altceva decât mișcări ale elementelor de la o polaritate la alta. Întregul ciclu naștere-moarte este o parte a acestei mișcări. Acestea sunt ritmurile vieții și tot ceea ce există în realitatea grosieră li se supune, deoarece viața *însăși* este un ritm. Este un val, o vibrație, o pulsație chiar în inima a Tot Ceea Ce Este.

Boala și starea de rău sunt opusurile sănătății și stării de bine și se manifestă în realitatea ta, din porunca

ta. Tu nu poți să fii bolnav fără ca, la un anumit nivel, să-ți cauzezi boala și poți să te faci iarăși bine într-o clipă, pur și simplu decizând aceasta. Dezamăgirile personale profunde sunt răspunsuri pe care le-ai ales și calamitățile de pretutindeni sunt rezultatul conștiinței de pretutindeni.

Întrebarea ta implică faptul că Eu aleg aceste întâmplări, că este voința și *dorința* Mea ca ele să apară. *Și totuși Eu nu vreau ca aceste lucruri să existe, Eu, pur și simplu, observ cum le produceți voi.* Și Eu nu fac nimic ca să le opresc pentru că, a o face, ar însemna *să Mă împotrivesc voinței voastre.* Aceasta la rândul ei v-ar lipsi pe voi de experiența de a fi Dumnezeu, experiență pe care voi și cu Mine am ales-o împreună.

De aceea, să nu condamnați ceea ce voi numiți rău în lume. Mai degrabă puneți-vă întrebarea: ce anume ați considerat voi ca fiind rău și ce vreți să faceți ca să schimbați lucrurile, în caz că vreți să faceți ceva.

Întrebați-vă în sinea voastră, mai degrabă, decât cu voce tare „Ce parte din Sinele meu vreau eu să trăiască o experiență, acum când sunt pus în fața acestei calamități? Ce aspect al lui a fi aleg eu să pun în mișcare?”

Asta, pentru că toată viața există ca un instrument al propriei voastre creații și toate întâmplările apar, pur și simplu, ca ocazii ca voi să decideți și să fiți Cine Sunteți. Acesta este un adevăr valabil pentru *fiecare* suflet și, îți dai seama deci că în univers nu există victime, ci numai creatori. Toți Maestrii care au umblat pe această planetă știu acest lucru.

De aceea, indiferent ce Maestru Mi-ai da ca exemplu, niciunul nu și-a închipuit că este o victimă deși mulți au fost crucificați în adevăratul sens al cuvântului. *Fiecare* suflet este un Maestru – deși unele nu-și amintesc originea sau ceea ce au moștenit. Totuși, fiecare creează situația și circumstanțele pentru menirea sa cea mai înaltă și pentru ca să-și amintească cât mai repede – în fiecare clipă numită acum.

Prin urmare, să nu judeci drumul karmic al altuia. *Să nu invidiezi succesul, nici să nu-ți fie milă de cineva care*

suferă un eșec, pentru că tu nu știi ce înseamnă succes sau eșec din punctul de vedere al sufletului.

Să nu numești ceva nenorocire sau eveniment fericit, până când nu poți să decizi sau să-ți dai seama de cum este *folosită* respectiva întâmplare. Este oare moartea o nenorocire, dacă salvează viețile a mii de oameni? Și este oare viața un eveniment fericit, dacă nu a produs altceva decât necaz? Și totuși nici măcar asta nu trebuie să o judeci, ci păstrează-ți totdeauna propria părere și dă-le voie și altora să aibă părerea lor.

Asta nu înseamnă că nu trebuie să dai curs unei cereri de ajutor sau îndemnului propriului tău suflet pentru a schimba o situație sau o împrejurare. Asta înseamnă să eviți în mod obligatoriu să judeci sau să etichetezi în timp ce faci acest lucru. Pentru că, fiecare împrejurare este un dar și în fiecare experiență se ascunde o comoară.

Odată a existat un suflet care știa că el este lumină. Acesta era un suflet nou și, prin urmare, nerăbdător să trăiască experiențe. „Eu sunt lumina”, spunea el. „Eu sunt lumina”. Totuși, nici faptul că o spunea, nici faptul că o știa nu puteau să se substituie experienței de a fi lumină. În împărăția din care venea acest suflet nu exista *decât lumină*. Fiecare suflet era mareț, fiecare suflet era magnific și fiecare suflet radia strălucirea luminii Mele impresionante. Și, astfel, micul suflet despre care vorbeam era ca o lumânare în soare. În mijlocul luminii mărețe - din care el era o părticică - nu putea să se vadă, nici să trăiască experiența ca Cine și Ce Era el cu Adevărat.

Și, astfel, acest suflet tânjea continuu să se cunoască. Și, atât de fierbinte era această dorință, încât într-o zi am spus „știi tu, Micuțule, ce trebuie să faci ca să-ți împlinești această dorință teribilă?”

„Doamne! Ce trebuie să fac? Aș face *orice!*”, a spus micul suflet.

„Trebuie să te separi de noi ceilalți”, am răspuns Eu „și trebuie să aduci întunericul asupra ta”.

„Ce înseamnă întuneric, Atotputernice?”, a întrebat

micul suflet.

„Ceea ce tu nu ești”, am răspuns Eu și sufletul a înțeles.

Și așa a și făcut, rupându-se de Întreg – da, trecând chiar într-o altă împărăție. Aici sufletul a avut puterea de a trăi experiența tuturor felurilor de întuneric. Și asta a și făcut.

Și totuși, în mijlocul întunericului de necuprins, el a strigat: „Tată, Tată, de ce m-ai părăsit?”⁴ Așa cum ai făcut și tu în zilele tale cele mai negre. Dar Eu nu te-am părăsit niciodată, totdeauna sunt alături de tine, gata să-ți amintesc Cine Ești Tu cu Adevărat; gata. Întotdeauna gata să te chem acasă.

De aceea, fii lumină în întuneric și nu-l blestema.

Și nu uita Cine Ești în momentul în care ești înconjurat de ceea ce nu ești. Și adu slavă creației, chiar dacă te străduiești s-o schimbi.

Și să știi că ceea ce faci în timpul celor mai mari încercări va fi spre marele tău triumf. Pentru că experiența pe care o creezi este afirmarea lui Cine Ești – și a lui Cine Vrei să Fii.

Ți-am spus această poveste – parabola micului suflet și a soarelui -ca să înțelegi mai bine de ce lumea este așa cum este și cum se poate schimba într-o clipă, în momentul în care toți își amintesc adevărul divin al realității lor celei mai înalte.

Există unii care spun că viața este o școală și că aceste lucruri pe care le observi și le trăiești ca experiență în viața ta au menirea de a te învăța. Ți-am mai spus-o și ți-o spun din nou:

Nu ai venit în viața asta ca să înveți ceva; trebuie doar să demonstrezi ceea ce știi deja. În cadrul acestei demonstrații pui în funcțiune tot ceea ce știi și te creezi din nou prin experiență. În felul acesta, îți justifici viața și îi dai sens. În felul acesta, o faci să fie sfântă.

Vrei să spui că toate lucrurile rele care ni se

⁴ Matei. XXVII, 46, Noul Testament

întâmplă, există pentru că noi le-am ales? Vrei să spui că până și nenorocirile și dezastrele din lume sunt, la un anumit nivel, create de noi ca să putem trăi „experiența opusului lui Cine Suntem”? Și, dacă este așa, nu există vreun mod mai puțin dureros - pentru noi înșine și pentru ceilalți -de a ne crea ocazii de a trăi experiența de noi înșine?

Ai pus câteva întrebări și toate sunt bune. Să le luăm pe rând.

Nu, nu toate lucrurile, pe care le numești rele și care ți se întâmplă, apar pentru că tu le-ai ales. Cel puțin, nu în sensul conștient, așa cum ai implicat tu. Ele *sunt*, toate, propria ta *creație*. Tu ești *întotdeauna* în cursul unui proces de *creație* în fiecare moment, în fiecare minut, în fiecare zi. *Cum* poți crea, vom vedea mai târziu. Momentan, crede-Mă pe cuvânt, ești o mare mașinărie de creat și tu produci ceva, în adevăratul sens al cuvântului, cu aceeași viteză cu care gândești.

Evenimente, întâmplări, ocazii, condiții, circumstanțe - toate sunt create de conștiință. Conștiința individuală este suficient de puternică.

Poți să-ți imaginezi ce gen de energie creatoare este emisă ori de câte ori doi sau *mai mulți* se adună în numele Meu⁵. Dar conștiința *de masă*? Ei bine, *aceasta* este atât de puternică, încât poate crea evenimente și împrejurări de importanță mondială și cu consecințe planetare.

N-ar fi potrivit să spunem - cel puțin nu în modul în care înțelegi *tu* - că *tu alegi* aceste consecințe. Tu nu le alegi, așa cum nu le aleg nici Eu. Ca și Mine, tu le observi. Și decizi Cine Ești *în raport cu ele*.

Și totuși nu există victime în această lume și nici ticăloși. Și nici tu nu ești o victimă a alegerii altora. La un anumit nivel, voi *toți* ați creat ceea ce spuneți că detestați - și, întrucât ați creat, ați și *ales*.

Acesta este un nivel înalt de gândire, unul pe care

⁵ compară: Matei, XVIII, 20, Noul Testament

toți Maeștrii îl ating mai devreme sau mai târziu. Pentru că, numai când ei își acceptă responsabilitatea pentru *întreg*, numai atunci pot să ajungă la puterea de a schimba o parte din el.

Atâta timp cât accepți noțiunea că există altceva sau altcineva acolo, undeva, care „acționează” asupra ta, îți anihilezi puterea de a face ceva. Numai când spui „eu *am făcut* aceasta”, poți găsi puterea de a face o schimbare.

Este mult mai ușor să schimbi ceea ce faci tu, decât să schimbi ceea ce face altul.

Primul pas în a schimba *ceva* este să știi și să accepți că tu ai ales ca acest ceva să fie ceea ce este. Dacă nu poți să accepți aceasta la nivel personal, fii de acord, prin capacitatea ta de înțelegere, că Noi cu toții Una suntem⁶ Caută deci să creezi schimbare, nu pentru că un lucru este greșit, ci pentru că nu mai afirmă cu acuratețe Cine Ești.

Există un singur motiv pentru a face orice: ca o afirmație către universul lui Cine Ești.

Folosită în felul acesta, viața devine creatoare de Sine. Folosești viața pentru a-ți crea propriul *Sine* ca Cine Ești și Cine ai Vrut Întotdeauna să Fii. Există, de asemenea, doar un singur motiv pentru a *anula* ceea ce a fost făcut: pentru că *nu mai* este o afirmație a lui Cine Vrei Tu să Fii. Aceasta nu te reflectă.

Aceasta nu te reprezintă. (Adică, nu mai ești *reprezentat* ...)

Dacă dorești să fii reprezentat cu acuratețe, *trebuie să te străduiești să schimbi în viața ta orice nu se potrivește cu imaginea ta pe care dorești să o proiectezi în eternitate.*

În cel mai larg sens, toate lucrurile „rele” care ți se întâmplă *sunt* alese de tine. Greșeala e, nu în faptul că le-ai ales, ci în faptul că le numești rele. Pentru că, numindu-le rele, îți numești Sinele tău ca fiind rău, fiindcă tu le-ai creat. Nu poți să accepți o asemenea etichetă, așa că, în loc să-ți etichetezi Sinele ca fiind rău, *te lepezi de propriile tale creații.*

⁶ compară: Ioan: X, 30, Noul Testament

Această necinste intelectuală și spirituală este cea care te face să accepți o lume în care condițiile sunt așa cum sunt. Ar fi cu totul altceva dacă ar trebui să accepți o *responsabilitate personală* față de lume - sau măcar să o simți ca pe un sentiment interior profund. Aceasta ar fi *fără îndoială* adevărat, dacă *toți oamenii* s-ar simți responsabili. Faptul că acesta este un lucru atât de clar face ca totul să fie îngrozitor de dureros și usturător de ironic.

Calamitățile și dezastrele naturale din lume - tornadele și uraganele, vulcanii și inundațiile, dezordinea fizică nu sunt create în mod special de voi. De voi *este* creat doar gradul în care aceste evenimente vă ating viața.

În univers apar evenimente pe care nici cea mai exaltată imaginație nu ar putea pretinde că au fost provocate sau create de voi. Aceste evenimente sunt create de conștiința combinată a omului. Creând împreună, întreaga omenire produce aceste experiențe. Ceea ce faceți fiecare dintre voi, în mod individual este să vă mișcați printre ele, hotărând dacă au vreo semnificație pentru voi și înțelegând Cine și Ce Sunteți în relație cu ele.

Astfel, voi creați în mod colectiv și individual viața și timpurile pe care le trăiți ca experiență, numai pentru scopul evoluției sufletului.

Ai întrebat dacă există un mod mai puțin dureros de a trece prin acest proces și răspunsul este - da - dar atunci nu se va schimba nimic în cadrul experienței voastre exterioare. Modalitatea de a reduce durerea pe care o asociați cu experiențele și evenimentele pământești - atât ale voastre cât și ale altora - este *prin a schimba felul în care le priviți*.

Nu puteți schimba evenimentul exterior (pentru că acesta a fost creat de o mulțime dintre voi și voi nu sunteți suficient de evoluți în conștiința voastră pentru a schimba în mod individual ceea ce a fost creat în mod colectiv), prin urmare, trebuie să schimbați experiența interioară.

Acesta este drumul pentru a deprinde măiestria de a trăi.

Nimic nu este dureros în și prin el însuși. Durerea este rezultatul unei gândiri greșite. Este o eroare în modul de a gândi. Un Maestru poate să facă să dispară cea mai cumplită durere. În acest fel, Maestrul vindecă.

Durerea provine din faptul că judeci un lucru. Renunță la judecată și durerea dispare. Judecata se bazează adesea pe experiența anterioară.

Ideea ta despre un lucru derivă dintr-o idee anterioară despre acel lucru. Această idee anterioară rezultă dintr-o idee și mai veche și aceea din alta și așa mai departe, ca într-un joc, până când ajungi hăt departe, în spate, în sala oglinzilor, la ceea ce Eu numesc primul gând.

Orice gând este creator și nu există niciun gând mai puternic decât gândul originar. De aceea, acesta este numit, uneori, păcatul originar.

Păcatul originar apare când primul tău gând despre un lucru se dovedește a fi o eroare. Această eroare se reface de multe ori, când îți apare al doilea și al treilea gând despre acel lucru. Lucrarea Sfântului Duh este să te inspire către noi înțelegeri care te pot elibera de greșelile tale.

Vrei să spui că n-ar trebui să mă simt prost când mă gândesc la copiii înfometăți din Africa, la violența și nedreptatea din America, la cutremurul care a omorât sute de oameni în Brazilia?

Nu există „ar trebui” și „nu ar trebui” în lumea lui Dumnezeu. Fă ce vrei. Fă ceea ce te reflectă, ceea ce te reprezintă ca o versiune mai grandioasă a Sinelui tău. Dacă vrei să te simți prost, simte-te prost.

Dar nu judeca și nu condamna, pentru că tu nu știi de ce se întâmplă un lucru și nici ce scop are el.

Și amintește-ți: ceea ce tu condamni te va condamna și, într-o zi, vei ajunge să fii ceea ce judeci.⁷

Caută, mai degrabă, să schimbi aceste lucruri care

⁷ compară Matei, VII 1-2; Luca, VI 37; Romani, II 1-3; I Corinteni, 4-5

nu mai reprezintă imaginea cea mai înaltă a lui Cine Ești, sau sprijină-i pe cei care le schimbă. Dar binecuvântează totul – deoarece totul reprezintă creația lui Dumnezeu prin trăirea vieții și aceasta este cea mai înaltă creație.

Ai putea să te oprești puțin ca să-mi trag sufletul? Te-am auzit spunând că, în lumea lui Dumnezeu, nu există „ar trebui” sau „n-ar trebui”?

E adevărat.

Cum se poate așa ceva? Dacă nu există în lumea Ta, atunci unde *ar putea* fi?

Chiar, unde ...?

Repet întrebarea: unde altundeva ar putea apărea „ar trebui” și „n-ar trebui”, dacă nu în lumea Ta.

În *imaginația* ta.

Dar cei care m-au învățat despre corect și greșit, despre ce să faci și ce să nu faci, despre ce ar trebui și n-ar trebui, mi-au spus că aceste reguli au fost stabilite de *Tine* - de Dumnezeu.

Atunci cei care te-au învățat au greșit. Eu nu am stabilit niciodată ce este „corect” sau „greșit” – „ce să faci și ce să nu faci”. Dacă aș fi făcut-o v-aș fi lipsit complet de cel mai mare dar pe care-l aveți – posibilitatea de a face ce vă place și de a trăi experiența rezultatelor faptelor voastre; șansa de a vă crea din nou după imaginea și asemănarea lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat; spațiul în care să produceți o realitate a Sinelui vostru din ce în ce mai înalt, bazată pe ideea voastră grandioasă despre ceea ce sunteți voi capabili să faceți.

A *spune* că ceva – un gând, un cuvânt, o acțiune –

este „greșit” ar echivala cu a vă spune să nu-l faceți. A vă spune să nu-l faceți ar însemna să vă interzic. A vă interzice ceva ar însemna să vă impun restricții. A vă impune restricții ar însemna să neg realitatea lui Cine Ești cu Adevărat, ca și ocazia ca voi să creați și să trăiți experiența acestui adevăr.

Există oameni care spun că v-am dat liberul arbitru și afirmă în același timp că, dacă voi nu vă supuneți Mie, Eu vă trimit în iad. Ce fel de liber arbitru este ăsta? Nu înseamnă o batjocură la adresa lui Dumnezeu – ca să nu mai vorbim de calitatea adevăratelor relații dintre noi?

Intrăm acum într-un alt domeniu pe care vrem să-l discut, adică toată treaba asta cu raiul și cu iadul. După câte-mi dau seama, iadul nu există.

Există iad, dar el nu este așa cum îl gândiți voi și nu trăiți experiența lui din motive care v-au fost date.

Ce este iadul?

Este trăirea produsului celui mai rău posibil ieșit din alegerile, deciziile și creațiile voastre. Este consecința naturală a oricărui gând care Mă neagă pe Mine sau care spune „nu” lui Cine Ești în relație cu Mine.

Este durerea pe care o suferi când gândești greșit, dar chiar termenul a gândi greșit este o inadvertență, deoarece nu există nimic despre care să spui că este greșit. Iadul este opusul bucuriei. Este nerealizarea. Este a ști Cine și Ce Ești și a nu reuși să trăiești această experiență. Înseamnă *a fi mai puțin* decât poți fi.

Acesta este iadul și nu există nimic mai aprig pentru sufletul vostru.

Dar iadul nu există ca un *loc* pe care ți l-ai imaginat – unde arzi într-un foc veșnic – sau ca o stare de chin permanent. Cu ce scop ar fi făcut Eu așa ceva? Chiar dacă Mi-ar fi venit un gând teribil de ne-Dumnezeiesc că voi nu „meritați” raiul, de ce aș fi simțit Eu nevoia să caut un mod

de răzbunare, de pedeapsă pentru eșecul vostru? N-ar fi fost mai simplu pentru Mine să Mă descotorosesc de voi? Ce parte răzbunătoare din Mine M-ar fi făcut să vă supun unei suferințe eterne de un gen și la un nivel dincolo de orice imaginație?

Dacă ai răspunde că dintr-o nevoie de dreptate, oare simpla interdicție a comuniunii cu Mine în ceruri nu ar fi făcut dreptate? E oare nevoie și de o durere nesfârșită?

Îți spun că *nu există* o astfel de experiență de după moarte ca cea care a fost construită de teologiile voastre bazate pe frică. Există totuși o experiență a sufletului atât de nefericită, atât de incompletă, atât de parțială, atât de *separată* de bucuria cea mai mare a lui Dumnezeu, încât pentru sufletul vostru aceasta *înseamnă* iad.

Dar îți spun că *Eu nu vă trimit* acolo, nici nu vă fac să trăiți această experiență. Voi înșivă creați experiența, oricând și ori de câte ori vă separați Sinele de gândul cel mai înalt legat de voi înșivă. Voi înșivă creați experiența, ori de câte ori vă negați Sinele; ori de câte ori îl respingeți pe Cine și Ce Ești cu Adevărat.

Și totuși nici măcar această experiență nu este eternă. Ea *nu poate fi*, pentru că planul Meu nu este să vă separ de Mine pentru veșnicie. Într-adevăr, așa ceva este imposibil, deoarece, pentru a ajunge la o asemenea stare de fapt, nu numai *tu* trebuie să-l renegi pe Cine Ești, ci și Eu. Iar asta Eu n-am s-o fac niciodată. Și, atâta timp cât unul dintre noi deține adevărul despre voi, acest adevăr trebuie, până la urmă, să învingă.

Dar dacă nu există iad, asta înseamnă că eu pot să fac ce vreau, să acționez cum vreau, să comit orice faptă fără frică de pedeapsă?

Oare *de frică* ai tu nevoie ca să fii, să faci și să ai ceea ce este corect în mod intrinsec? Trebuie să fii *amenințat*, ca „să fii bun”? Și ce înseamnă „să fii bun”? Cine hotărăște aceasta, până la urmă? Cine dă îndrumările? Cine stabilește regulile?

Adevăr vă spun Eu vouă: *Voi* sunteți singurii care faceți regulile. Voi stabiliți liniile directoare. Și *voi* hotărâți cât de bine este ceea ce ați făcut; cât de bine este ceea ce faceți. Pentru că *voi* sunteți singurii care ați decis Cine și Ce Sunteți cu Adevărat și Cine Vreți să Fiți. Și *voi* sunteți *singurii* care puteți să stabiliți cât de bine este ceea ce faceți.

Nimeni altcineva nu vă va judeca niciodată, pentru că, de ce și cum ar putea Dumnezeu să judece propria creație și să o eticheteze drept rea? Dacă aș fi vrut ca voi să fiți și să faceți totul perfect, v-aș fi lăsat în starea de totală perfecțiune din care proveniți. Întregul scop a fost ca voi să vă descoperiți pe voi înșivă, *să vă creați* Sinele așa cum sunteți cu adevărat – și așa cum doriți cu adevărat să fiți. Dar n-ați fi putut fi așa decât dacă vi s-ar fi dat șansa *de a fi altceva*.

Să vă pedepsesc deci pentru că ați ales ceea ce Eu Însumi v-am așternut în față? Dacă n-aș fi vrut ca voi să aveți și o altă posibilitate de alegere, aș mai fi creat una în afară de prima?

Aceasta este o întrebare pe care trebuie să ți-o pui înainte de a-Mi acorda Mie rolul de Dumnezeu care pedepsește.

Răspunsul direct la întrebarea ta este, *da!*, poți să faci ce dorești, fără frica de pedeapsă. Totuși, trebuie să fi conștient de consecințe.

Consecințele sunt rezultatul. Urmarea firească. Aceasta nu este același lucru cu răsplata sau pedeapsa. Urmarea, pur și simplu. Este ceea ce rezultă din aplicarea naturală a legilor naturale. Este *ceea ce apare* în mod previzibil, ca o consecință a *ceea ce a apărut*.

Întreaga viață fizică funcționează în concordanță cu legile naturale. În clipa în care-ți amintești aceste legi și le aplici, stăpânești viața la nivel fizic. Ceea ce ție îți pare a fi pedeapsă – sau ceea ce numești rău sau ghinion – nu este altceva decât o lege naturală care se manifestă.

Deci, dacă eu aș cunoaște aceste legi și m-aș

supune lor, nu aş mai avea niciun necaz? Asta vrei să-mi spui?

N-ai mai trăi niciodată experiența că Sinele tău este în, ceea ce numești tu, „necaz”. N-ai mai considera nicio situație în viață ca fiind o problemă. N-ai mai întâmpina niciun eveniment cu un tremur interior. Ai pune capăt tuturor grijilor, îndoiieli și fricii. Ai trăi așa cum ți-ai imaginat că au trăit Adam și Eva – nu ca niște spirite fără trup în împărăția absolutului, ci ca spirite întrupate în împărăția relativului. Ai avea toată libertatea, bucuria și pacea și toată înțelepciunea, înțelegerea și puterea Spiritului care ești. Ai fi o ființă complet realizată.

Aceasta este ținta sufletului tău. Acesta este scopul – să se realizeze pe deplin cât timp este în trup; să devină *întruparea* a tot ce este cu adevărat. Acesta este planul Meu pentru voi. Acesta este idealul Meu: ca Eu să Mă realizez prin voi. Și astfel, conceptul este transformat în experiență și Eu Mă pot cunoaște pe Mine Însumi *prin experiență*.

Legile Universului sunt legi pe care Eu le-am stabilit. Ele sunt legi perfecte, creând o funcție perfectă a ceea ce este fizic.

Ai văzut vreodată ceva mai perfect decât un fulg de zăpadă? Totul este un mister: complexitatea lui, forma lui, simetria lui, faptul că este conform cu el însuși și diferit de orice altceva. Te minunezi de miracolul acestei manifestări a Naturii. Dar, ia gândește-te, dacă pot să fac așa ceva cu un singur fulg de zăpadă, ce pot să fac – ce *am făcut* – cu întregul univers?

Dacă ai putea să-i vezi simetria, perfecțiunea formelor – de la corpul cel mai mare la particula cea mai mică – realitatea ta n-ar putea să-i cuprindă întregul adevăr. Chiar și acum când îți arăt imagini din el nu poți să-ți închipui sau să-i înțelegi implicațiile. Și totuși știi că *există* implicații – mult mai complexe și mult mai extraordinare decât poate înțelegerea ta actuală să cuprindă. Shakespeare al vostru a spus-o minunat: *Există*

mai multe lucruri în cer și pe pământ, Horatio, decât ai visat în filosofia voastră⁸.

Și cum pot cunoaște eu aceste legi? Cum le pot învăța?

Nu se pune problema să le înveți, ci să ți le amintești.

Și cum mi le pot aminti?

Începe prin a sta liniștit. Liniștește lumea exterioară, astfel încât lumea ta interioară să capete vedere. Tu cauți *privirea interioară* pe care nu o poți avea cât timp ești atât de profund implicat în realitatea exterioară. Caută deci să intri în tine cât mai mult cu putință. Și, când nu intri în tine, vino *din* tine atunci când te ocupi de lumea exterioară.

Amintește-ți următoarea axiomă:

Dacă nu intri înăuntrul tău, rămâi pe dinafară.

Pune pe cineva să repete fraza, în așa fel încât ea să se refere la tine:

Dacă nu intru înăuntrul meu, rămân pe dinafară.

Tu ai rămas pe dinafară toată viața ta, dar nu trebuie să fie așa și niciodată nu a trebuit. Nu există nimic ce tu nu poți să fii, nu există nimic ceea ce tu nu poți să faci. Nu există nimic ceea ce tu nu poți să *ai*.

Sună de parcă mi-ai promite luna de pe cer.

Ce altfel de promisiune ai vrea să-ți faci Dumnezeu? M-ai crede dacă ți-aș promite mai puțin?

De mii de ani încoace oamenii nu au încredere în promisiunile lui Dumnezeu, pentru motivul cel mai ciudat: erau prea bune ca să fie adevărate. Așa că ai ales o promisiune mai mică – o dragoste mai mică. Promisiunea cea mai mare făcută de Dumnezeu provine din dragostea cea mai mare. Nu poți să-ți imaginezi o dragoste perfectă,

⁸ William Shakespeare, Hamlet

așa că o promisiune perfectă este de neconceput, cum de neconceput este o persoană perfectă. De aceea nu poți să crezi nici măcar în Sinele tău.

A nu reuși să crezi în toate acestea înseamnă a nu reuși să crezi în Dumnezeu. Asta, deoarece credința în Dumnezeu aduce după sine credința în cel mai mare dar al lui Dumnezeu – iubirea necondiționată – și cea mai mare promisiune a lui Dumnezeu – un potențial nelimitat.

Pot să te întrerup? Nu pot să sufăr să-L întrerup pe Dumnezeu când vorbește ... dar am mai auzit povestea asta cu potențialul nelimitat care nu se potrivește cu experiența umană. Nu vorbim despre dificultățile întâmpinate de omul obișnuit. Ce ne facem, însă, cu dificultățile pe care le întâmpină cei născuți cu deficiențe mentale sau fizice? Oare potențialul *lor* este nelimitat?

Așa scrie chiar în scriptura voastră – în multe feluri și în multe locuri.

Dă-mi un exemplu.

Uită-te să vezi ce ai scris în Biblie, Facerea, capitolul 11, versetul 6.

Se spune, „Și Domnul a zis: Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă ce și-au pus în gând”.

Da. În asta ai încredere?

Dar nu răspunde la întrebarea despre cei slabi, cei infirmi cei handicapați, cei care au niște limite.

Nu crezi că ei au niște limite pe care și le-au ales singuri? Crezi că în viață un suflet omenesc este pus *din*

întâmplare în fața unor probleme -*oricare* ar putea fi ele?
Asta îți închipui?

Vrei să spui că un suflet alege cu mult înainte de fel de viață vrea să trăiască ca experiență?

Nu, aceasta ar distruge *scopul* întâlnirii cu acele probleme. Scopul este de a-ți *crea* propria experiență – și astfel să-ți creezi Sinele – în momentul glorios al lui Acum. De aceea tu nu-ți alegi cu mult înainte viața pe care o vei trăi ca experiență.

Poți totuși să-ți selectezi persoanele, locurile și evenimentele – condițiile și împrejurările, solicitările și obstacolele, oportunitățile și opțiunile – cu care să-ți *creezi* propria experiență. Poți să selectezi culorile paletelor, instrumentele, mașinările. Ceea ce creezi cu ele *este* propria ta afacere. Aceasta este afacerea vieții.

Potențialul tău *este* nelimitat în tot ceea ce ai ales să faci. Să nu-ți închipui că un suflet care s-a încarnat într-un trup pe care-l numești limitat nu și-a atins potențialul complet, pentru că nu știi *ce încerca să facă* acel suflet. Tu nu-i înțelegi *programul*. Nu-ți sunt clare *intențiile* lui.

De aceea, *binecuvântează* fiecare persoană și situație și mulțumește. În felul acesta recunoști perfecțiunea creației lui Dumnezeu și-ți arăți încrederea în ea. Pentru că, în lumea lui Dumnezeu, nu există nimic întâmplător și nu există ceea ce voi numiți coincidență, iar această lume nu este dirijată de alegeri la întâmplare sau de ceva numit soartă.

Dacă un fulg de zăpadă are o formă absolut perfectă, nu crezi că același lucru s-ar putea spune despre ceva atât de minunat cum ar fi viața ta?

Dar până și Iisus i-a vindecat pe cei bolnavi. De ce i-ar vindeca el, dacă starea lor ar fi atât de „perfectă”?

Iisus nu i-a vindecat pe cei pe care i-a vindecat,

deoarece a considerat condiția lor ca fiind imperfectă. El i-a vindecat pe cei pe care i-a vindecat, pentru că a văzut că acele suflete aveau nevoie de vindecare ca parte a evoluției lor. El a văzut perfecțiunea procesului de evoluție. El a recunoscut și a înțeles intenția sufletului. Dacă Iisus ar fi simțit că tot ceea ce înseamnă boală fizică sau mentală reprezintă imperfecțiunea, n-ar fi fost mai simplu să vindece pe toată lumea de pe planetă dintr-o dată? Te îndoiești că ar fi putut-o face?

Nu. Cred că ar fi putut.

Bine. Deci mintea dorește cu ardoare să știe: De ce nu a făcut-o? De ce a ales Christos ca unii să sufere și alții să fie vindecați? De fapt, de ce permite Dumnezeu suferința?

Această întrebare a fost pusă înainte și răspunsul rămâne același.

Există perfecțiune în procesul de evoluție și întreaga viață provine din *alegere*. Nu se cuvine să intervenim în alegere și nici să avem dubii în privința ei. Și, în mod special, nu se cuvine să o condamnăm.

Ceea ce *se cuvine* este să observăm și apoi să facem orice poate fi făcut pentru a ajuta sufletul ca, în căutarea lui, să facă *o alegere mai înaltă*. Priviți deci cu atenție alegerile făcute de alții, dar nu judecați. Înțelegeți că alegerea lor este perfectă pentru ei în acest moment, dar fiți gata să-i ajutați atunci când va veni clipa când ei caută o nouă alegere, o alegere diferită – o alegere mai înaltă.

Intrați în comuniune cu sufletele altora și, atunci, scopurile și intențiile lor vă vor fi clare. Așa a făcut Iisus cu cei pe care i-a vindecat și cu *toți* cei a căror viață a atins-o. Iisus i-a vindecat pe toți cei care au venit la el sau pe cei trimiși de alții ca să se roage pentru ei. El nu a făcut nicio vindecare la întâmplare. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că încalcă Legea sacră a Universului:

Lasă fiecare suflet să meargă pe drumul lui.

Dar asta înseamnă oare că nu trebuie să ajutăm pe nimeni fără să ni se ceară ajutor? Sigur că nu, pentru că altfel nu i-am mai ajuta pe copiii care mor de foame în India, sau masele de oameni torturați din Africa, sau pe cei săraci și umiliți de pretutindeni. S-ar pierde orice efort umanitar și s-ar interzice orice act de caritate.

Trebuie oare să așteptăm ca un individ să strige plin de disperare, sau ca o națiune să implore după ajutor înainte ca să ni se dea voie să facem ceea ce este indubitabil corect?

Vezi, răspunsul este inclus în întrebare. Dacă un lucru e indubitabil corect, fă-l, dar adu-ți aminte să judeci perfect ceea ce înseamnă „corect „și „greșit”.

Un lucru este corect sau greșit, deoarece așa îl consideri tu. Un lucru nu este corect sau greșit în mod intrinsec.

Nu este?

„Corect” sau „greșit” nu este o condiție intrinsecă, ci o judecare subiectivă într-un sistem personal de valori. Prin judecarea voastră subiectivă vă creați Sinele – prin valorile voastre personale vă determinați și vă demonstrați Cine Sunteți.

Lumea există exact așa cum e, tocmai pentru ca să poți emite aceste judecăți. Dacă lumea ar exista în condiții perfecte, procesul tău de creare a Sinelui în viață ar fi terminat. S-ar sfârși.

Cariera unui avocat s-ar termina mâine, dacă nu ar mai exista părți în proces. Cariera unui doctor s-ar termina mâine, dacă nu ar mai exista boală. Cariera unui filosof s-ar termina mâine, dacă nu ar mai fi întrebări.

Și cariera lui Dumnezeu s-ar termina mâine, dacă nu ar mai fi probleme.

Precis. Ai spus-o perfect. Cu toții ne-am termina activitatea de creație dacă nu ar mai fi ce să creăm. Dar toți avem un interes *enorm să facem ca jocul să continue*. Oricât de mult am spune că ne-ar plăcea să rezolvăm toate problemele, nu îndrăznim să rezolvăm *toate* problemele, pentru că n-ar mai fi nimic altceva *de făcut*.

Concernurile voastre industrial-militare înțeleg acest lucru foarte bine. De aceea se opun cu putere oricărei încercări de a se instala un guvern care să nu mai vrea război nicăieri.

Și instituțiile voastre medicale înțeleg aceasta. De aceea se opun cu strășnicie oricărui nou medicament sau tratament miraculos și *trebuie* să o facă pentru a putea supraviețui – ca să nu mai vorbim chiar de posibilitatea apariției miracolelor.

Comunității voastre religioase îi este foarte clar acest lucru. De aceea atacă permanent orice definiție a lui Dumnezeu care nu include frica, judecata și răsplata și orice definiție a Sinelui care nu include *propria lor idee asupra unicului drum spre Dumnezeu*.

Dacă Eu îți spun că tu *ești* Dumnezeu, ce se întâmplă cu religia? Dacă Eu îți spun că *ești vindecat*, ce se întâmplă cu știința și medicina? Dacă Eu îți spun că veți trăi în pace, ce se întâmplă cu făcătorii de pace? Dacă Eu vă spun că lumea este reparată, dreasă, ce se întâmplă cu lumea?

Dar cu cei care repară?

Lumea este compusă esențialmente din două feluri de oameni: cei care îți dau ceea ce ai nevoie și cei care dreg. Într-un anumit sens, chiar și cei care, pur și simplu, îți dau ceea ce ai nevoie – măcelarii, brutarii, lumânărilor – sunt, de asemenea, și cei care dreg. Pentru că, a dori ceva înseamnă adesea *a avea nevoie* de acel ceva. Din acest motiv se spune că dependenții de droguri și alcool au nevoie *să se dreagă*.

Fiți atenți ca dorința voastră să nu devină *dependență*.

Vrei să spui că lumea va avea întotdeauna probleme? Spui că Tu vrei cu adevărat *ca așa să stea lucrurile?*

Ceea ce spun este că lumea există așa cum e - exact ca și fulgul de nea care există așa cum e - prin forma care i s-a dat. *Tu* l-ai creat așa cum este - în același mod în care ți-ai creat viața așa cum este.

Eu vreau ceea ce *tu* vrei. În clipa în care vei vrea cu adevărat să pui capăt foametei, nu va mai fi foamete. Ți-am dat toate resursele să acționezi astfel. Ai toate instrumentele cu care să-ți faci alegerea. N-ai făcut-o, nu pentru că *nu poți* să o faci. Omenirea ar putea să termine mâine cu foametea mondială. Voi *alegeți* să nu o faceți.

Pretindeți că există motive întemeiate pentru care 40.000 de oameni pe zi trebuie să moară de foame. Nu există motive întemeiate. Și totuși, atunci când spuneți că nu puteți să faceți nimic pentru a-i opri pe cei 40.000 de oameni să moară de foame, aduceți pe lume 50.000 de oameni pe zi care să înceapă o viață nouă. Și aceasta numiți voi dragoste. Aceasta numiți planul lui Dumnezeu. Este un plan complet lipsit de logică sau de rațiune și, cu atât mai mult, lipsit de compasiune.

Îți demonstrez în termeni foarte clari că lumea există așa cum există deoarece *voi ați ales vă fie așa*. În mod sistematic vă distrugeți mediul înconjurător și apoi definiți așa numitele dezastre naturale ca fiind o dovadă a unei farse crude din partea lui Dumnezeu, a modurilor dure de manifestare ale Naturii. Voi v-ați făcut o farsă vouă înșivă și modurile voastre de manifestare sunt crude.

Nimic, *nimic* nu este mai blând decât Natura și nimic, *nimic* nu a fost mai crud cu Natura decât omul. Cu toate acestea, vă dați la o parte din orice înseamnă implicarea voastră; negați orice responsabilitate. Ziceți că nu este vina voastră. Și aici aveți dreptate.

Nu se pune problema de *vină*, e o problemă de *alegere*.

Puteți să alegeți mâine să puneți capăt distrugerii

pădurilor tropicale. Puteți să alegeți să opriți distrugerea stratului protector care înconjoară planeta. Puteți să *alegeți* să încetați nesfârșitul masacru asupra ingeniosului ecosistem al pământului. Puteți să căutați să reasamblați fulgul de zăpadă, sau cel puțin să-i opriți topirea inexorabilă – dar o veți face oare?

În mod similar, puteți *termina mâine orice război*. Pur și simplu. Cu ușurință. Nu e nevoie – nu a fost *niciodată* nevoie de altceva – decât ca voi toți să fiți de acord. Dar, dacă *voi* nu puteți să fiți cu toții de acord asupra a ceva atât de elementar cum ar fi să nu vă mai omorâți unul pe altul, cum puteți ridica pumnul amenințător spre Ceruri și să cereți să vi se pună ordine în viață.

Nu voi face nimic pentru voi din ceea ce voi nu veți face pentru Sinele vostru. *Aceasta* este legea și aceștia sunt proorocii⁹.

Lumea este în starea în care este din cauza *voastră* și a alegerilor pe care le-ați făcut – sau nu ați reușit să le faceți.

(A nu decide, înseamnă a decide).

Pământul este în starea în care este din cauza *voastră* și a alegerilor pe care le-ați făcut – sau nu ați reușit să le faceți.

Propria *voastră* viață este în starea în care este din cauza *voastră* și a alegerilor pe care le-ați făcut – sau nu ați reușit să le faceți.

Dar eu nu am ales să fiu lovit de camionul acela! Eu nu am ales să fiu jefuit de un hoț sau violat de un nebun. Oamenii ar putea să spună asta. Există oameni în lume care ar putea să spună asta.

Voi *toți* sunteți rădăcina cauzei pentru condițiile care există și care au creat în hoț dorința sau nevoia de a fura. Voi toți ați creat conștiința care face violul posibil. Doar atunci când tu vezi *în tine însuți* motivul care a cauzat crima, începi, în sfârșit, să vindeci împrejurarea în care

⁹ compară: Matei, XXII, 40; XI, 13; Luca, XVI, 16, Noul Testament.

acest motiv a apărut.

Hrăniți-i pe cei înfometați, dați demnitate celor săraci. Oferiți ocazii celor mai puțin norocoși. Încetați cu atitudinile dăunătoare care țin masele într-o stare de furie și haos fără speranță pentru un viitor mai bun. Renunțați la tabu-urile și restricțiile fără rost în ceea ce privește energia sexuală - ajutați-i mai degrabă pe ceilalți să înțeleagă cât de minunată este aceasta și să o canalizeze cum trebuie.

Procedați în felul *acesta* și veți face un enorm pas înainte în a pune capăt pentru totdeauna hoțiilor și violului. Cât despre așa numitul „accident” - camionul care vine de după curbă, cărămida care cade din cer - învățați să acceptați un astfel de incident ca pe o mică parte dintr-un mozaic mai mare. Ați venit aici ca să duceți la îndeplinire un plan individual pentru propria voastră salvare. Totuși, această salvare nu înseamnă să scăpați de capcanele diavolului. Nu există ceva care să se cheme diavol și iadul nu există. Vă salvați de uitarea non-realizării de Sine.

Nu puteți pierde această bătălie. Nu se poate să nu reușiți. Aceasta nu este câtuși de puțin o bătălie, ci doar un proces de evoluție. Totuși, dacă nu știți acest lucru, îl veți considera o luptă continuă. E posibil să *credeți în această luptă* suficient de mult timp pentru a crea o întreagă religie în jurul ei. Această religie vă va învăța că *lupta este punctul esențial*. Este o învățătură falsă. *Nu* prin luptă avansați în acest proces. Victoria este câștigată prin actul de a vă preda.

Se întâmplă accidente, deoarece asta e. Anumite elemente ale procesului vieții s-au adunat într-un anumit fel, la un anumit moment, cu anumite rezultate - rezultate pe care ați ales, din motivele voastre personale, să le numiți nefericite. Ele s-ar putea să nu fie câtuși de puțin nefericite, dacă ne referim la programul sufletului vostru.

Adevăr vă spun Eu vouă: *Nu există* coincidență și *nimic* nu este „întâmplător”. Fiecare eveniment și aventură sunt chemate *spre* Sinele tău, *de către* Sinele tău, ca să

creezi și să trăiești experiența lui Cine Ești Tu cu Adevărat. Toți adevărații Maeștri știu acest lucru.

De aceea, Maeștrii mistici rămân imperturbabili în fața celor mai rele experiențe ale vieții (așa cu le-ai definit *voi*).

Cei mai mari învățători ai religiei creștine înțeleg acest lucru. Ei știu că Iisus nu a fost zdruncinat de crucificare, ci chiar o aștepta. Ar fi putut să plece, dar nu a făcut-o. Ar fi putut-o opri în orice moment. Avea puterea să o facă. Dar nu a făcut-o. *Și-a dat voie să fie crucificat* ca să poată reprezenta salvarea eternă a omului. *Privește*, a spus, *ce pot Eu să fac*. Priviți ceea ce este *adevărat* și aflați că și voi puteți face asemenea lucruri, ba chiar mai mult. Oare n-am spus Eu că voi sunteți zei? Nu o credeți și, dacă nu o puteți crede, atunci credeți în voi *înșivă*, credeți în *Mine*.

Atât de mare a fost compasiunea lui Iisus încât a implorat să i se dea o cale – și a și creat-o – ca să convingă lumea că toți ar putea veni în Ceruri (realizare de sine) dacă nu prin altă cale, atunci prin *El*. Pentru că El a înfrânt nefericirea și moartea. Același lucru l-ați putea face și voi.

Cea mai mare învățătură a lui Christos nu a fost că voi *veți* avea viață veșnică, ci că *o aveți*; nu că voi *veți* avea frăție într-un Dumnezeu, ci că *o aveți*; nu că voi *veți* avea orice cereți, ci că *aveți*.

Tot ceea ce se cere este ca voi *să știți aceasta*. Pentru că voi *sunteți* creatorul realității și viața nu poate să vă apară altfel decât în modul în care voi *gândiți* că va apărea.

Voi *gândiți* și astfel o faceți să existe. Acesta este primul pas în cadrul creației. Dumnezeu Tatăl este gând. Gândul tău este părintele care dă naștere tuturor lucrurilor.

Aceasta este una dintre legile pe care trebuie să ne-o amintim?

Da.

Poți să-mi mai spui și altele?

V-am spus și altele. Vi le-am spus pe toate, încă de la începutul timpurilor. Vi le-am spus iarăși și iarăși. V-am trimis învățător după învățător. Voi nu-i ascultați pe învățătorii trimiși de Mine. Voi îi omorâți.

Dar *de ce*? De ce îi omorâm pe cei mai sfinți dintre noi? Îi omorâm sau îi dezonorăm, ceea ce este aceeași lucru. *De ce*?

Centru că ei se opun oricărui gând pe care-l aveți și care M-ar nega pe Mine. Și dacă e să vă negați propriul Sine, atunci trebuie să Mă negați pe Mine.

De ce aş vrea eu să Te neg pe Tine *sau* pe mine?

Pentru că ți-e frică. Și pentru că promisiunile Mele sunt prea bune ca să fie adevărate. Pentru că nu poți să accepți cel mai mare Adevăr.

Și, în felul acesta, trebuie să te rezumi la o spiritualitate care te învață frica și dependența și intoleranța, mai degrabă decât dragostea și puterea și acceptarea.

Ești *plin* de frică și cea mai mare frică a ta este că cea mai mare promisiune a Mea ar putea fi cea mai mare minciună a vieții. Și, astfel, tu crezi cea mai mare fantezie ca să te aperi: pretinzi că orice promisiune a lui Dumnezeu care-ți dă putere și îți garantează dragostea trebuie să fie *promisiunea falsă a diavolului*. Dumnezeu n-ar face niciodată o astfel de promisiune, îți spui tu în gândul tău. Numai diavolul ar face-o - ca să te tenteze să negi adevărata identitate a lui Dumnezeu ca cea mai înfricoșătoare, geloasă, răzbunătoare, justițiară, punitivă entitate între entități.

Chiar dacă această descriere se potrivește cel mai bine definiției diavolului, (dacă *ar exista* unul), voi ați

atribuit *caracteristici diavolești* lui Dumnezeu pentru a vă autoconvinge să nu acceptați promisiunile Dumnezeiești ale Creatorului vostru, sau calitățile Dumnezeiești ale Sinelui.

Atât de mare este puterea fricii.

Încerc să scap de frică. Vrei să-mi spui - din nou - și alte legi?

Prima Lege este că voi puteți să fiți, să faceți și să aveți orice vă imaginați. A Doua Lege este că voi atrageți lucrurile de care vă este frică.

Cum adică?

Emoția este puterea care atrage. Voi veți trăi experiența lucrului de care vă temeți foarte tare.

Un animal - pe care voi îl considerați o formă inferioară de viață (chiar dacă animalele acționează cu mai multă integritate și cu mai multă consecvență decât oamenii) - știe imediat dacă vă este teamă de el.

Plantele - pe care voi le considerați o formă *chiar mai inferioară* de viață - răspund oamenilor care le iubesc mult, mai bine decât celor cărora nu le pasă de ele.

Nimic din toate acestea nu este o coincidență. Nu *există* coincidență în univers - doar un proiect grandios, un „fulg de zăpadă” incredibil.

Emoția este energie în mișcare. Când miști energia, crezi efectul. Dacă miști suficientă energie, crezi materia. Materia este energie conglomerată. Mișcată. Bruscată - și apoi pusă la un loc. Dacă mânuiești energia într-un anumit fel, suficient de mult timp, obții materie.

Orice Maestru înțelege această lege. Este alchimia universului. Este secretul a tot ceea ce înseamnă viață.

Gândul este energie pură. Orice gând pe care-l ai, l-ai avut vreodată și-l vei avea vreodată este creator. Energia gândului tău nu moare niciodată. Niciodată. El îți părăsește ființa și se îndreaptă cu capul înainte în univers,

extinzându-se pentru totdeauna.

Un gând este pentru totdeauna.

Toate gândurile coagulează; toate gândurile întâlnesc alte gânduri, se întretaie într-un labirint incredibil de energie, formând un model în veșnică schimbare de o inexprimabilă frumusețe și de o inimaginabilă complexitate.

Energiile atrag energii asemănătoare, formând (pentru a folosi cuvinte simple) „bulgări” de energie de același fel. Când un număr de „bulgări” similari se întretaie unul cu altul - se izbesc unul de altul - ei *se lipesc* unul de altul (pentru a folosi un alt termen simplu). E nevoie de o cantitate incomensurabil de uriașe de energie similară „care se lipește una de alta” pentru a forma materia.

Dar materia *vrea* să se formeze din energie pură. De fapt, acesta este singurul mod în care ea *se poate* forma.

O dată ce energia devine materie, ea rămâne materie pentru o vreme îndelungată - doar dacă construcția ei nu este *sfârșită* de o formă de energie opusă sau diferită.

Această energie diferită acționând asupra materiei o dezmembrează, eliberând energia primordială din care a fost compusă.

Aceasta este, exprimată în termeni elementari, teoria bombei atomice. Einstein s-a apropiat mai mult decât orice altă ființă umană - dinaintea lui și de la el încoace - de descoperirea, explicarea și funcționarea secretului creator al universului.

Acum ar trebui să înțelegi mai bine cum pot lucra împreună oamenii *care se aseamănă* - pentru a crea o anumită realitate prielnică. Expresia „ori de câte ori doi sau mai mulți oameni sunt adunați în numele Meu”¹⁰ capătă acum mult mai mult înțeles.

Desigur, când *societăți* întregi gândesc într-un anumit mod, se întâmplă foarte adesea lucruri uluitoare - nu toate neapărat de dorit. De exemplu, o societate care trăiește în frică - foarte adesea, de fapt *în mod inevitabil* -

¹⁰ compară: Matei, XVIII, 20, Noul Testament.

produce, lucruri de care se teme cel mai mult.

În mod similar, comunități sau congregații mari găsesc adesea puterea care produce minuni prin gândire comasată - (sau ceea ce unii oameni numesc rugăciune în comun)

Și trebuie să spun și mai clar că, până și indivizii - dacă gândul lor (rugăciune, speranță, dorință, vis, frică) este uluitor de puternic - pot produce astfel de rezultate în ei și prin ei înșiși. Iisus a făcut aceasta în mod regulat. El a înțeles cum să folosească energia și materia, cum s-o aranjeze, cum s-o redistribuie, cum s-o controleze complet.

Mulți Maeștri au știut aceasta. Mulți o știu și acum.

Tu o poți ști. Chiar acum.

Aceasta este cunoașterea binelui și răului la care au participat Adam și Eva. Până când ei nu au înțeles acest lucru, nu putea exista viață *așa cum o cunoașteți voi*. Adam și Eva - numele mitice pe care le-ați dat ca să reprezentați Primul Bărbat și Prima Femeie - au fost Tatăl și Mama experienței umane.

Ceea ce a fost descris drept căderea lui Adam a fost de fapt ridicarea lui - singurul eveniment extrem de important din istoria omenirii. Fără el nu ar exista lumea relativității. Gestul lui Adam și al Evei nu a fost păcatul originar ci, în realitate, binecuvântarea inițială. Ar trebui să le mulțumiți din fundul sufletului pentru că, fiind primii care au făcut alegerea „greșită”, Adam și Eva *au dat posibilitatea de a se face o alegere*.

În mitologia voastră, ați făcut-o pe Eva să fie „cea rea” - ispititoarea care a mâncat fructul cunoașterii binelui și răului - și l-a servit cu timiditate și pe Adam. Scenariul mitologic v-a permis să faceți de atunci încoace din femeie motivul „căderii” bărbatului, având ca rezultat o întreagă rețea de realități deformate, ca să nu mai vorbim despre puncte de vedere distorsionate și confuzii legate de sex. (Cum puteți să vă simțiți *atât de bine* când e vorba de ceva *atât de rău*?)

Lucrurile de care vă este cel mai mare frică vă infestază ca o molimă. Frica le va atrage *către* voi ca un

magnet.

Toate scrierile voastre sfinte, pe care le-ați creat în toate tradițiile și metodele de convingere religioasă, conțin ordinul clar: să nu vă fie frică. Crezi că este din întâmplare?

Legile sunt foarte simple.

1. Gândul este creator.
2. Frica atrage forțe asemănătoare ei.
3. Dragostea e unicul lucru care contează.

Ei, cu punctul trei m-ai băgat în ceață!

Cum e cu puțință ca dragostea să fie unicul lucru care contează, dacă frica atrage forțe asemănătoare fricii?

Dragostea este realitatea supremă. Este singura realitate. Realitatea completă. Sentimentul de dragoste reprezintă trăirea de către voi a experienței lui Dumnezeu.

În Adevărul cel mai înalt, iubirea este singurul lucru care există, care a existat și care va exista vreodată.

Când treci în absolut, treci în iubire.

Împărăția relativului a fost creată pentru ca Eu să pot să trăiesc experiența Sinelui Meu. Aceasta ți s-a explicat deja. Dar asta nu face ca împărăția relativului să fie *reală*. Este o *realitate creată* pe care Eu și cu voi am făcut-o și continuăm să o facem, pentru ca să ne putem cunoaște pe noi înșine prin experiență.

Totuși, creația poate părea foarte reală. *Scopul* ei este să pară atât de reală, încât să o *acceptăm* ca existând cu adevărat. În acest fel, Dumnezeu a inventat și a creat „altceva” decât Sine Însuși (deși în termenii cei mai stricți, aceasta este imposibil, deoarece Dumnezeu este - EU SUNT - Tot Ceea Ce Este).

Creând „altceva” - și anume împărăția relativului - am produs un mediu în care voi puteți să *alegeți* să fiți Dumnezeu, mai degrabă decât, pur și simplu, să vi se *spună* că sunteți Dumnezeu; în care să puteți trăi experiența de a fi Dumnezeu-Creator ca un act de creație,

mai degrabă decât ca un concept; în care mica lumânare din soare - cel mai mic suflet - să se poată cunoaște ca lumină.

Frica este *celălalt capăt* al dragostei. Ea este *polaritatea primară*.

Creând împărăția relativului, Eu am creat mai întâi opusul Sinelui Meu. În împărăția în care voi trăiți pe plan fizic există numai *două aspecte ale existenței*: frica și dragostea.

Gândurile care-și au rădăcina în frică vor produce un gen de manifestare pe plan fizic. Gândurile care-și au rădăcina în dragoste vor produce altfel de manifestare.

Maestrii care au umblat pe Pământ sunt cei care au descoperit secretul lumii relative și au refuzat să-i admită realitatea.

Pe scurt, Maestrii *sunt cei care au ales doar dragostea*.

În fiecare clipă. În fiecare moment. În fiecare situație.

Chiar dacă au fost omorâți, ei și-au iubit călăii. Chiar dacă au fost persecutați, ei și-au iubit opresorii.

Acesta este un lucru foarte greu de înțeles și cu atât mai greu de urmat. Cu toate acestea, este *ceea ce a făcut întotdeauna fiecare Maestru*.

Indiferent de filosofie, indiferent de tradiție, indiferent de religie - aceasta este *ceea ce a făcut fiecare Maestru*.

V-am expus foarte clar acest exemplu și această lecție. V-au fost arătate iarăși și iarăși, mereu și mereu, din nou și din nou. În toate epocile și pretutindeni. De-a lungul întregii voastre vieți și în fiecare clipă. Universul a folosit orice născocire pentru a așeza acest Adevăr în fața voastră. În cântec și poveste, în poezie și dans, în cuvinte și în mișcare, imagini în mișcare pe care voi le numiți filme și în colecții de cuvinte pe care voi le numiți cărți.

A fost strigat de pe muntele cel mai înalt, șoapta lui a fost auzită în locurile cele mai de jos. *De-a lungul tuturor coridoarelor experienței umane s-a auzit ecoul acestui*

Adevăr:

Dragostea este răspunsul. *Dar voi nu ați ascultat.*

Și acum veniți la această carte și Îl întrebați din nou pe Dumnezeu ceea ce Dumnezeu v-a spus de nenumărate ori și în nenumărate feluri. Și uite că vă spun din nou – *aici* – în contextul *acestei* cărți.

Vreți să mă ascultați acum? Vreți cu adevărat să auziți?

Ce credeți voi că v-a adus la acest material? Cum credeți că s-a realizat ceea ce țineți acum în mâinile voastre. Credeți că Eu nu știu ce fac?

Nu există coincidență în univers.

Am auzit plânsul inimii voastre. Am văzut căutarea sufletului vostru.

Știu cât de tare tânjiți după Adevăr. L-ați căutat în durere și în bucie.

Mi I-ați cerut cu insistență, la nesfârșit.

Să Mă *arăt*. Să Mă *explic*. Să Mă *revelez*.

Aceasta și fac aici, cu cuvinte atât de clare, încât nu se poate să nu înțelegeți. Într-un limbaj atât de simplu, încât nu se poate să faceți confuzii. Cu un vocabular atât de obișnuit, încât să nu vă pierdeți în vorbărie.

Continuă. Întreabă-Mă orice. *Orice*.

Mă voi strădui să-ți aduc răspunsul. Voi folosi întregul univers ca să o fac.

Așa că, fi atent; această carte nu e nici pe departe singura Mea unealtă.

Poți să pui o întrebare, apoi *pune cartea jos*.

Dar fii atent.

Ascultă.

Ascultă cuvintele primului cântec pe care-l auzi. Urmărește informația din primul articol pe care-l citești. Povestea următorului film pe care-l vezi. Fraza întâmplătoare rostită de prima persoană pe care o întâlnești.

Sau șoapta râului, oceanului, vântului care-ți mângâie urechea – *toate aceste instrumente* sunt ale Mele; toate aceste drumuri sunt deschise spre Mine.

Îți voi vorbi, dacă vrei să ascuți.
Voi veni la tine, dacă Mă inviți.
Îți voi arăta atunci că am fost *întotdeauna* cu tine.
În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

2

Îmi vei arăta cărarea vieții:
înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări
vecinice în dreapta Ta.
Psalm 16:11

Am căutat cărarea spre Dumnezeu toată viața mea -

Știu că ai căutat-o -

— și acum am găsit-o și nu pot să cred. Am senzația că stau și scriu de unul singur.

Asta și faci.

Nimic nu seamănă cu ceea ce ar trebui să simt când comunic cu Dumnezeu.

Ce vrei, surle și trâmbițe? Să văd, poate că aranjez ceva.

Cred că știi că vor exista unii care vor numi întreagă această carte o blasfemie. Mai ales dacă apari ca unul care face pe deșteptul.

Să-ți explic ceva. Părerea ta este că Dumnezeu apare în viață într-un singur mod. Aceasta este o idee foarte periculoasă.

Ea te împiedică să-L vezi pe Dumnezeu în deplinătatea Lui. Dacă tu crezi că Dumnezeu arată într-un

singur fel, sau Îl auzi într-un singur fel, sau este într-un singur fel, nu Mă vei vedea niciodată. Îți vei petrece întreaga viață căutându-L pe Dumnezeu și nu-L vei găsi, pentru că nu știi ce cauți.

Se spune că dacă nu-L vezi pe Dumnezeu în ceea ce este, în totul și în toate, piezi esențialul. Acesta este un mare Adevăr.

Dumnezeu este în tristețe și în răs, în amărăciune și în bucurie.

Există un scop divin în spatele a tot ceea ce se află – și deci o prezență divină în totul.

Odată am început să scriu o carte numită *Dumnezeu este un sandwich cu salam*.

Ar fi fost o carte foarte bună. Eu te-am inspirat. De ce nu ai scris-o?

Am considerat-o o blasfemie. Sau, în ultimă instanță, îngrozitor de lipsită de respect.

Vrei să spui, *minunat* de lipsită de respect! De unde ți-a venit ideea că Dumnezeu înseamnă numai „respect”? Dumnezeu este *și* ce e sus *și* ce e jos. *Și* ce e fierbinte *și* ce e rece. *Și* stânga *și* dreapta. *Și* respectuos *și* lipsit de respect!

Crezi că Dumnezeu nu știe să râdă? Crezi că lui Dumnezeu nu-I place o glumă bună? Știi tu, cumva, că Dumnezeu este lipsit de umor? Să-ți spun Eu: Dumnezeu *a inventat* umorul.

Trebuie oare să vorbești cu voce joasă când Mi te adresezi? Oare limbajul de argou sau mai dur este în afara înțelegerii Mele? Îți spun Eu. Poți vorbi cu Mine așa cum vorbești cu cel mai bun prieten al tău.

Crezi că există un cuvânt pe care Eu nu l-am auzit? O imagine pe care Eu nu am văzut-o? Un sunet pe care nu-l cunosc?

Gândești că Eu disprețuiesc pe unele, în timp ce le

iubesc pe altele? *Vă spun: Eu nu disprețuiesc nimic. Nimic nu-Mi repugnă. Totul este viață și viața este darul suprem; o comoară de nedescris; sfânta sfintelor.*

Eu sunt viața, pentru că viața este făcută din Mine. Fiecare aspect al ei are un scop divin. Nimic nu există - nimic - fără un motiv înțeles și aprobat de Dumnezeu.

Cum adică? Dar cu răul care a fost creat de om cum rămâne?

Nu poți să crezi un *lucru* - niciun gând, niciun obiect, niciun eveniment, nicio experiență *de vreun fel* - care să fie în afara planului lui Dumnezeu. Pentru că planul lui Dumnezeu este ca voi *să creați orice - totul - absolut orice doriți*. În această libertate se află experiența lui Dumnezeu de a fi Dumnezeu și pentru această experiență *v-am creat Eu pe voi*. Și viața însăși.

Răul este ceea ce *voi numiți* rău. Chiar și pe el îl iubesc, pentru că, numai prin ceea ce voi numiți rău, puteți cunoaște binele; numai prin ceea ce voi numiți lucrarea diavolului, puteți cunoaște și face lucrarea lui Dumnezeu. Eu nu iubesc ceea ce este fierbinte mai mult decât iubesc ceea ce este rece. Ceea ce este înalt, mai mult decât ceea ce este scund; stânga mai mult decât dreapta. Totul *este relativ*. Totul este o parte *din ceea ce există*.

Eu nu iubesc „binele” mai mult decât iubesc „răul”. *Hitler s-a dus în rai*. Când vei înțelege aceasta, Îl vei înțelege pe Dumnezeu.

Dar eu am fost educat să cred că binele și răul există *cu adevărat*; că greșit și corect *sunt* noțiuni opuse; că unele lucruri nu sunt în regulă, nu sunt cum trebuie, nu sunt de acceptat în fața lui Dumnezeu.

Totul este „de acceptat” în fața lui Dumnezeu, deoarece, cum ar putea Dumnezeu să nu accepte ceea ce există? A respinge un lucru înseamnă a nega faptul că el

există. A spune că nu este în regulă, înseamnă a spune că nu este parte din Mine - și aceasta este imposibil.

Păstrează-ți totuși lucrurile în care crezi, rămâi credincios valorilor tale, pentru că acestea sunt valorile părinților tăi, ale părinților părinților tăi; ale prietenilor tăi și ale societății tale. Ele formează structura vieții tale și, a le pierde înseamnă a deșira materialul din care e făcută experiența ta. Totuși, examinează-le unul câte unul. Analizează-le piesă cu piesă. Nu dărâma casa, ci privește la fiecare cărămidă și înlocuiește-le pe cele care par a fi sparte, pe cele care nu mai sprijină structura.

Ideile tale despre corect și greșit sunt doar atât - idei. Ele sunt gândurile care dau forma și creează substanța lui Cine Ești. Ar exista un singur motiv ca să schimbi toate acestea; un singur scop ca să faci o modificare: dacă nu ești mulțumit de Cine Ești.

Numai tu poți să știi dacă ești fericit. Numai tu poți să spui despre viața ta: „Aceasta este creația Mea (fiu) întru care am binevoit”¹¹

Dacă valorile tale te ajută, ține-te de ele.

Ceartă-te pentru ele. Luptă-te să le aperi.

Caută, totuși, să te lupți într-un mod care nu face rău nimănui. Facerea de rău nu este un element necesar pentru vindecare.

Spui „ține-te de valorile tale” și, în același timp, spui că valorile noastre sunt toate greșite. Ajută-mă să înțeleg.

Nu am spus că valorile voastre sunt greșite. Dar nici că sunt corecte. Ele sunt, pur și simplu, judecăți. Afirmatii. Decizii.

În cea mai mare parte, ele sunt decizii luate nu de către voi, ci de către altcineva. Probabil de către părinții voștri. De către religie. De către profesorii, istoricii, politicienii voștri.

Foarte puține dintre judecățile de valoare pe care le-

¹¹ compară: Matei, III, 17, Noul Testament.

ai încorporat în adevărul tău sunt judecați pe care le-ai făcut tu însuși, bazându-te pe propria ta experiență. Iar tu ai venit aici pentru experiență – și din experiența ta urma să te crezi pe tine însuși.

Tu te-ai creat pe tine însuși din experiența altora.

Dacă păcatul ar exista, el ar fi acesta: să îți dai voie să devii ceea ce ești, datorită experienței altora. Acesta este „păcatul” pe care I-ați comis. Voi toți. Voi nu așteptați propria voastră experiență, voi acceptați experiența *altora* ca pe o scriptură (ad litteram), și apoi, când întâlniți pentru prima dată *adevărata experiență*, voi extindeți ceea ce credeți că *știți deja* și asupra acestei noi experiențe.

Dacă nu ați proceda așa, ați putea avea o experiență complet diferită – una care v-ar putea dovedi că sursa sau învățătorul originar sunt *greșite*. În majoritatea cazurilor, voi nu vreți să dovediți că părinții voștri, școala voastră, religiile voastre, tradițiile voastre, scrierile voastre sfinte greșesc – așa că *vă negați propria experiență* în favoarea a ceea ce *vi s-a spus să gândiți*.

Nicăieri altundeva nu se dovedește acest lucru mai bine decât în felul în care tratați sexualitatea umană.

Toată lumea știe că experiența sexuală poate fi unica experiență *fizică*, cea mai plină de dragoste, cea mai captivantă, cea mai puternică, cea mai înviorătoare, cea mai înnoitoare, cea mai energizantă, cea mai intimă, cea mai unificatoare, cea mai recreativă dintre toate cele pe care le poate trăi un om. Singura prin care îți poți afirma personalitatea. După ce ați descoperit aceasta prin experiență, voi ați ales să acceptați în locul ei judecăți căpătate anterior, opinii și idei despre sex promulgate de *alții* – toate impunându-se în mod întemeiat asupra modului în care gândiți.

Aceste opinii, judecăți și idei se desfășoară în mod absolut contradictoriu față de experiența voastră și, pentru că *nu puteți accepta să spuneți că învățătorii voștri greșesc*, vă autoconvingeți că experiența voastră este greșită. Rezultatul este că v-ați trădat propriul adevăr asupra acestui subiect – cu rezultate îngrozitoare.

Ați făcut același lucru și cu banii. De fiecare dată când ați avut foarte mulți bani, v-ați simțit grozav. V-ați simțit grozav când i-ați primit și v-ați simțit grozav când i-ați cheltuit. Nu e nimic rău în asta, nimic nelalocul lui, nimic cu adevărat „greșit”. Și, totuși, atât de tare v-ați îndopat cu învățăturile *altora* asupra acestui subiect, încât *ați respins* experiența voastră în favoarea „adevărului”.

După ce ați adoptat acest „adevăr” ca pe al vostru înșivă, v-ați construit gânduri în jurul lui – gânduri care sunt *creatoare*. Ați creat astfel în jurul banilor o realitate a voastră personală care îi împinge departe de voi – de ce ați încercat oare să atrageți ceea ce nu este bun?

Oricât de ciudat ar părea, ați format aceeași contradicție în jurul lui Dumnezeu. Tot ceea trăiește inima voastră ca experiență legată de Dumnezeu vă spune că Dumnezeu este bun. Tot ceea ce vă învață profesorii voștri despre Dumnezeu vă spune că Dumnezeu este rău. Inima voastră vă spune că Dumnezeu trebuie iubit fără frică. Profesorii voștri vă spun că de Dumnezeu trebuie să vă fie frică, pentru că El este un Dumnezeu răzbunător. Ei spun că trebuie să trăiți cu frica de mânia lui Dumnezeu, că trebuie să tremurați în prezența Lui. Că de-a lungul întregii voastre vieți trebuie să vă fie frică de judecata Domnului. Pentru că vi se spune că Domnul este „drept”. Și Dumnezeu știe că veți da de bucluc când veți fi în fața groaznicei judecăți a Domnului. Prin urmare, trebuie să fiți „ascultători” în fața poruncilor lui Dumnezeu. Că dacă nu ...

Mai presus de orice, nu aveți voie să puneți întrebări logice cum ar fi: „dacă Dumnezeu pretinde supunere absolută în fața Legilor Lui, de ce a creat El posibilitatea ca aceste Legi să fie încălcate?” Ei bine, îi spun toți profesorii tăi – pentru că Dumnezeu a vrut „ca tu să ai liberul arbitru”.

Ce fel de liber arbitru este acela, când alegerea unui lucru din mai multe aduce după sine condamnarea? Cum este „liberul arbitru” liber, când el nu reprezintă voința ta, ci înseamnă să faci ce vrea altul? Cei care vă învață acest

lucru fac din Dumnezeu un ipocrit.

Vi se spune că Dumnezeu înseamnă iertare și compasiune – dar dacă nu-i cereți iertare „așa cum trebuie”, dacă nu „vă adresați lui Dumnezeu” *cum trebuie*, cererea voastră nu va fi auzită, strigătul vostru va trece neobservat. Și nici măcar asta nu ar fi atât de grav, dacă ar exista doar un singur mod adecvat de adresare, dar sunt tot atât de multe „moduri adecvate”, pe cât de mulți profesori sunt.

Majoritatea dintre voi vă petreceți deci o mare parte din viața voastră de adult căutând modul potrivit de a vă închina, de a vă supune și de a-L sluji pe Dumnezeu. *Ironia acestei situații este că Eu nu vreau să vă închinați Mie. Eu nu am nevoie de ascultarea voastră și nu e necesar ca voi să Mă slujiți.*

Aceste comportamente sunt cele impuse de-a lungul istoriei de către monarhi supușilor lor, monarhi care erau de obicei egocentriști, nesiguri și tiranici. Ele nu sunt în niciun fel cerințe ale lui Dumnezeu – și pare ciudat că omenirea n-a ajuns până acum la concluzia că ele sunt false, neavând nimic de-a face cu nevoile și dorințele divinității.

Divinitatea nu are nevoi. Tot Ceea Ce Este e exact asta: tot ceea ce este. De aceea, El nu are nevoie de nimic și nu-I lipsește nimic – prin definiție.

Dacă alegeți să credeți într-un Dumnezeu care într-un fel *are nevoie* de ceva și se simte așa de jignit dacă nu-l obține încât îi pedepsește pe cei de la care se așteaptă să-l obțină – atunci alegeți să credeți într-un Dumnezeu mult mai mic decât sunt Eu.

Sunteți cu adevărat Copiii unui Dumnezeu mai Mic.

Nu, copiii Mei, vă rog lăsați-Mă să vă asigur din nou prin această scriere că nu am nevoie de nimic. Eu nu cer nimic.

Aceasta nu înseamnă că nu am *dorințe*. *Dorințele și nevoile* nu sunt același lucru (deși, în viața de astăzi, mulți dintre voi le-au făcut să fie).

Dorința e începutul întregii creații. Este primul gând.

Este un sentiment grandios din suflet. Este Dumnezeu care alege ce să creeze în continuare.

Și care este dorința lui Dumnezeu?

Doresc mai întâi să cunosc și să trăiesc experiența Sinelui Meu, în toată splendoarea Mea - să știu Cine Sunt. Înainte să vă inventez pe voi - și toate lumile universului - a fost imposibil să o fac.

În al doilea rând, Eu doresc ca voi să știți și să trăiți experiența lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat prin puterea pe care v-am dat-o ca să creați și să trăiți experiența de voi înșivă, în oricare mod doriți.

În al treilea rând, Eu doresc ca întregul proces de viață să fie o experiență de bucurie constantă, de creație continuă, de extindere infinită și de împlinire totală în fiecare moment de acum.

Am realizat un sistem perfect prin care aceste dorințe să fie duse la îndeplinire. Ele sunt îndeplinite acum, chiar în acest moment. Singura diferență dintre voi și Mine este că *Eu știu acest lucru.*

În momentul în care voi veți avea cunoaștere totală (moment care poate veni în orice clipă) și voi veți simți ceea ce simt Eu întotdeauna: o totală bucurie, dragoste, acceptare, binecuvântare și recunoștință.

Acestea sunt cele *Cinci Atitudini* ale lui Dumnezeu și, înainte să terminăm acest dialog, vă voi arăta cum, punerea în practică a acestor atitudini în viața voastră acum, poate să vă ducă - și *vă va duce* - la Dumnezeire.

Toate acestea reprezintă un răspuns foarte lung la o întrebare foarte scurtă.

Da, țineți la valorile voastre atâta timp cât experiența vă spune că ele vă servesc. Totuși, fiți atenți să observați dacă valorile pe care *voi* le serviți cu gândurile, cuvintele și acțiunile voastre aduc în spațiul experienței voastre cele mai bune și cele mai înalte idei pe care le-ați avut vreodată despre voi înșivă.

Examinați-vă valorile una câte una. Țineți-le în lumina scrutinului public. Dacă puteți să spuneți lumii cine sunteți și ce credeți, cu ușurință și fără să ezitați, atunci

sunteți mulțumiți de voi înșivă. Nu mai există motiv să continuați acest dialog cu Mine, deoarece v-ați creat un Sine - și o viață *pentru* Sine - care nu mai necesită îmbunătățiri. Ați ajuns la perfecțiune. Puneți cartea jos.

Viața mea nu este perfectă și nici măcar nu se apropie de perfecțiune. Eu nu sunt perfect. De fapt, sunt o grămadă de imperfecțiuni. Îmi doresc - uneori îmi doresc din toată inima - să pot corecta aceste imperfecțiuni, să știu ce mă face să mă port într-un anumit fel, ce-mi produce eșecurile, ce-mi stă în cale.

De aceea am venit la Tine, cred. Nu am fost în stare să găsesc răspunsurile de unul singur.

Îmi pare bine că ai venit. Întotdeauna ți-am stat la îndemână să te ajut. Sunt aici acum. Nu este nevoie să găsești răspunsurile de unul singur. N-a fost niciodată nevoie.

Dar pare totul atât de ... *impertinent*... pur și simplu să șed și să dialoghez cu Tine în felul acesta - ba chiar să-mi imaginez că Tu - Dumnezeu - îmi răspunzi. Vreau să spun că este o *nebunie*.

Înțeleg. Adică, autorii Bibliei au fost cu toții sănătoși, numai tu ești nebun.

Autorii Bibliei au fost martori ai vieții lui Christos și au înregistrat cu sfințenie ceea ce au auzit și au văzut.

Trebuie să te corectez. Majoritatea celor care au scris Noul Testament nu L-au întâlnit sau nu L-au văzut niciodată pe Iisus în viața lor. Ei au trăit mulți ani după ce Iisus a părăsit Pământul. Ei nu L-ar fi recunoscut pe Iisus din Nazaret dacă L-ar fi întâlnit pe stradă.

Dar...

Scriitorii Bibliei au fost mari credincioși și mari istorici. Ei au preluat poveștile care au ajuns la ei și la prietenii lor de la alții, mai bătrâni decât ei și de la alții mai bătrâni, până când s-a realizat o înregistrare scrisă.

Și în documentul final nu a fost inclus tot ce au spus autorii Bibliei.

Au apărut deja „biserici” în jurul învățăturilor lui Iisus – și, așa cum se întâmplă ori de câte ori și oriunde se grupează oameni în jurul unei idei puternice, au existat anumite persoane în interiorul acestor biserici sau enclave care au hotărât ce părți din Povestea lui Iisus urmau să fie spuse – și cum. Acest proces de selectare și editare a continuat pe tot parcursul acțiunii de a aduna la un loc, de a scrie și a publica Evangheliile și Biblia.

Chiar la câteva *secole* după ce scriptura originală a fost pusă în formă scrisă, un Înalt Consiliu al Bisericii a hotărât încă o dată ce doctrine și adevăruri urmau să fie incluse în Biblia oficială de atunci și ce ar fi „nesănătos” sau „prematur” să se destăinuie maselor.

Și au existat și alte scrieri sfinte – fiecare scrise în momente de inspirație de către oameni obișnuiți de altfel, niciunul dintre ei nefiind mai nebun decât tine.

Sugerezi - nu sugerezi, nu-i așa? — că *aceste* scrieri ar putea deveni într-o zi „scrieri sfinte”?

Copilul Meu, *totul în viață este sfânt*. Luate astfel, da, acestea sunt scrieri sfinte. Dar Eu nu voi despica firul în patru în privința cuvintelor folosite, pentru că știu ce vrei să spui.

Nu, nu sugerez că acest manuscris va deveni într-o zi scriere sfântă. Cel puțin nu pentru următoarele câteva sute de ani, sau până ce limbajul nu va fi ceva depășit.

Vezi tu, problema este că limbajul folosit aici este, prea colocvial, prea familiar, prea contemporan. Oamenii presupun că, dacă ar fi ca Dumnezeu să vă vorbească direct, El nu ar face-o cu cuvintele vecinului de peste

drum. Ar exista ceva deosebit, ceva divin în limbajul Lui. O anumită demnitate. O anumită senzație de Dumnezeire.

După cum am spus mai devreme, aceasta este o parte a problemei. Oamenii au senzația că Dumnezeu trebuie „să-și facă apariția” numai sub o singură formă. Tot ceea ce afectează această formă e considerat blasfemie.

După cum am spus mai devreme.

După cum ai spus mai devreme.

Dar hai să ajungem la miezul problemei. De ce crezi că este o nebunie din partea ta să poți avea un dialog cu Dumnezeu? Nu crezi în rugăciuni?

Ba da, dar asta e cu totul altceva. Rugăciunea, din punctul meu de vedere, a fost întotdeauna unidirecțională. Eu cer și Dumnezeu rămâne tăcut.

Dumnezeu nu ți-a răspuns niciodată la o rugăciune?

O, ba da, dar niciodată *verbal*.

Mi s-au întâmplat *tot felul* de lucruri în viață, lucruri despre care am fost convins că erau un răspuns - un răspuns foarte direct - la rugăciune. Dar Dumnezeu nu mi-a *vorbit niciodată*.

Înțeleg. Deci, acest Dumnezeu în care crezi, acest Dumnezeu *poate* să facă orice - doar că nu poate vorbi.

***Desigur* că Dumnezeu poate vorbi, dacă vrea. Mi se pare doar puțin probabil ca Dumnezeu să vorbească cu *mine*.**

Aceasta este esența fiecărei probleme pe care o trăiești ca experiență în viață - faptul că nu te consideri destul de demn ca Dumnezeu să-ți vorbească.

Of, Doamne, cum poți să te aștepți vreodată să-Mi auzi vocea dacă nu te consideri destul de demn ca să-ți

vorbesc.

Adevăr îți spun Eu ție: Eu fac un miracol chiar acum. Pentru că nu vorbesc numai cu tine, ci cu oricare persoană care a luat această carte și citește aceste cuvinte.

Fiecăruia îi vorbesc acum. Știu cine este fiecare dintre ei. Știu acum cine își va găsi drumul prin aceste cuvinte și știu că (așa cum s-a întâmplat în cazul celorlalte comunicări ale Mele) unii vor fi în stare să audă și unii vor fi în stare numai să asculte, dar *nu vor auzi nimic.*

Asta e o altă problemă. Mă gândesc deja să public acest material chiar acum, pe măsură ce este scris.

Da. Și ce e „rău” în asta?

Nu s-ar putea spune că fac toată această treabă ca să scot an profit? N-ar părea totul suspect?

Motivul tău când scrii ceva este să scoți o grămadă de bani?

Nu. Nu pentru asta am început să scriu. Am început acest dialog pe hârtie pentru că mintea mea era infestată de întrebări de vreo 30 de ani încoace - întrebări care mă frământau - cărora *le căutam cu disperare* răspuns.

Ideea ca toate acestea să devină o carte mi-a apărut mai târziu.

De la Mine.

De la Tine?

Da. Doar nu-ți închipui că te lăsam să arunci pe apa sâmbetei toate aceste întrebări și răspunsuri minunate, nu-i așa?

Nu m-am gândit la asta.

În final, eu doream doar să mi se răspundă la întrebări; să scap de frustrări; să închei căutările.

Bun. Hai să nu ne mai întrebăm asupra motivelor tale (ceea ce tu faci tot timpul) și să ne *continuăm* treaba.

3

Ei bine, am o sută de întrebări. O mie. Un milion. Și problema este că uneori nu știu de unde să încep.

Înșiră-le la rând. Începe de *undeva*. Chiar acum. Fă o listă de întrebări care-ți vin acum în cap.

În regulă. Unele vor părea destul de simple, la mintea cocoșului.

Nu te mai judeca. Spune-le.

Ei bine, iată câteva care-mi vin în minte acum:

1. Când va intra, în sfârșit, viața mea pe un făgaș normal? Ce trebuie să fac „să mă adun” și să ajung măcar la un succes mediu? Se va sfârși lupta asta vreodată?

2. Când voi învăța suficiente lucruri despre relațiile umane ca să le fac să meargă lin? Există vreo modalitate de a fi fericit într-o relație? Trebuie ca relațiile să fie întotdeauna o provocare?

3. De ce nu atrag eu niciodată destui bani? Sunt oare condamnat să mă zgârcesc și să am bani cu târâita tot restul vieții mele? Ce mă oprește de la a realiza maximum în această privință?

4. De ce nu pot să fac ceea ce vreau cu adevărat în viață și să-mi câștig și existența în același timp?

5. Cum pot să-mi rezolv câteva dintre problemele de sănătate pe care le am acum? Am suferit destule boli cronice să-mi ajungă pe-o viață. De ce le am pe toate?

6. Care este lecția karmică pe care trebuie să o învăț?

Ce cunoștințe încerc să-mi însușesc?

7. Există reîncarnare? Câte vieți trecute am avut? Ce am fost eu atunci? Este „datoria karmică” o realitate?

8. Simt uneori că aș avea percepții extrasenzoriale deosebite. Există așa ceva? Să fiu eu oare așa? Oare oamenii care pretind a avea astfel de percepții „au făcut un pact cu diavolul”?

9. E în regulă dacă iei bani când faci un bine? Dacă hotărâsc să am o activitate de vindecător în lume - lucrarea lui Dumnezeu - pot să fac așa ceva și să mi și îmbogățesc? Oare cele două situații te anulează reciproc?

10. E ceva în neregulă cu sexul? Hai, spune-mi, care este adevărul ascuns în spatele acestei experiențe umane? Este sexul numai pentru procreare, așa cum spun anumite religii? Se poate obține sfințenie și iluminare prin negarea sau transferul energiei sexuale? E voie să faci sex fără dragoste? E senzația sexuală fizică suficientă pentru a motiva sexul?

11. De ce ai făcut ca sexul să fie o experiență umană atât de bună, atât de spectaculoasă, atât de

puternică, dacă tot ce avem de făcut este să ne dăm la o parte din calea lui cât mai mult cu putință? La ce bun? De fapt, de ce toate lucrurile sunt „fie imorale, fie ilegale sau îngrășă”?

12. Există viață pe alte planete? Am fost noi vizitați? Suntem observați acum? Vom vedea în decursul vieții noastre vreo dovadă - irevocabilă și indiscutabilă - a vieții extraterestre? Are fiecare formă de viață propriul său Dumnezeu? Ești Tu Dumnezeul Tuturor?

13. Va coborî vreodată utopia pe planeta Pământ? Se va arăta vreodată Dumnezeu oamenilor de pe Pământ, așa cum s-a promis? Există ceea ce se numește A Doua Venire? Va fi vreodată Sfârșitul Lumii - sau o Apocalipsă, după cum s-a profețit în Biblie? Există o singură religie adevărată? Dacă e așa, care este aceea?

Acestea sunt doar câteva dintre întrebările mele. După cum am spus, mai am încă o sută. Câteva dintre aceste întrebări mă fac să mă rușinez, deoarece sunt așa de puerile. Dar, răspunde-mi, Te rog. Ia-le pe rând și hai „să vorbim” despre ele.

Bine. Ajungem la ele imediat. Nu te scuza pentru aceste întrebări. Sunt întrebările pe care bărbații și femeile și le-au pus de sute de ani. Dacă ele ar fi atât de stupide, nu ar fi puse tot timpul de către fiecare generație în parte. Hai să trecem la prima întrebare.

Am stabilit Legi în univers care vă dau vouă posibilitatea să aveți -să creați - exact ceea ce alegeți. Aceste Legi nu pot fi încălcate și nici nu pot fi ignorate. Voi urmați aceste Legi chiar acum, în timp ce citiți. Voi nu puteți să nu urmați Legea, pentru că așa e mersul lucrurilor. Nu puteți să vă dați la o parte; nu puteți să acționați în afara ei.

În fiecare minut din viața voastră ați acționat în

interiorul ei și, tot ceea ce ați trăit vreodată ca experiență, ați creat în acest fel.

Sunteți într-o relație de parteneriat cu Dumnezeu, noi avem un contract etern. Promisiunea Mea este ca întotdeauna să vă dau ceea ce cereți. Promisiunea voastră este să cereți; să înțelegeți procesul de a întreba și de a răspunde.

V-am explicat deja acest proces.

O s-o fac din nou, ca să o înțelegeți cât mai clar.

Voi sunteți niște ființe formate din trei părți: *corp, minte și spirit*. Se mai pot numi și parte *fizică, non-fizică și meta-fizică*. *Aceasta este Sfânta Treime și i s-a mai dat și multe alte nume.*

Ceea ce voi sunteți, Eu sunt. Eu Mă manifest ca Trei-În-Unul. Unii teologi au numit aceasta Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Psihiatrii voștri au recunoscut acest triumvirat și l-au numit: conștient, subconștient și supraconștient.

Filosofii voștri l-au numit: id, ego și supraego.

Știința numește aceasta: energie, materie și antimaterie.

Poeții vorbesc despre: minte, inimă și suflet. Gânditorii New Age se referă la: corp minte și spirit.

Timpul vostru este împărțit în: trecut, prezent și viitor. N-ar putea să fie același lucru cu: subconștient, conștient și supraconștient?

În același mod, spațiul este împărțit în trei: aici, acolo și spațiul dintre.

Definirea și descrierea „spațiului dintre” devine dificilă, eluzivă. În momentul în care începi să-l definești sau să-l descrii, spațiul devine „aici” sau „acolo”. Totuși, noi *știm* că „spațiul dintre” există. Este ceea ce le ține pe „aici” și „acolo” la un loc – tot așa cum eternul „acum” le ține pe „înainte” și „după” la un loc.

Aceste trei aspecte ale tale sunt de fapt trei energii. Le poți numi: *gând, cuvânt și acțiune*. Toate trei puse la un loc produc un *rezultat* – ceea ce în limbajul și înțelegerea ta se numește sentiment sau experiență.

Sufletul tău (subconștient, id, spirit, trecut etc.) *este suma totală a fiecărui sentiment pe care l-ai avut (creat) vreodată.* Conștiența ta asupra existenței unora dintre aceste sentimente se numește memorie. Când ai memorie, se spune că îți re-amintești. Adică pui totul la un loc, reasamblezi părțile. Când tu reasamblezi toate părțile din tine, îți vei fi re-amintit Cine Ești Tu cu Adevărat.

Procesul de creație începe cu gândul – o idee, un concept, o vizualizare. Tot ceea ce vezi a fost cândva ideea cuiva. Nimic nu există în lumea ta care nu a existat mai întâi ca gând pur.

Acest adevăr se aplică și universului.

Gândul este primul nivel de creație.

Apoi urmează *cuvântul*. Tot ceea ce spui este un gând exprimat. El este creator și emite în univers energie creatoare. Cuvintele sunt mai dinamice (astfel s-ar putea spune, mai creatoare) decât gândul, deoarece cuvintele sunt la un nivel diferit de vibrații față de gând. Ele întrerup (schimbă, modifică, afectează) universul cu un impact mai mare.

Cuvintele sunt al doilea nivel de creație.

Apoi urmează *acțiunea*.

Acțiunile sunt cuvinte în mișcare. Cuvintele sunt gânduri exprimate. Gândurile sunt idei formate. Ideile sunt energii puse la un loc. Energiile sunt forțe eliberate. Forțele sunt elemente existente. Elementele sunt particule din Dumnezeu, părți din Totul, materia primă a orice.

Începutul este Dumnezeu. Sfârșitul este acțiune. Acțiunea este Dumnezeu care creează – sau Dumnezeu trăit ca experiență.

Tu crezi despre tine însuși că nu ești destul de bun, nu ești destul de minunat, nu ești destul de lipsit de păcate ca să fii o parte din Dumnezeu, partener cu Dumnezeu. Atât de mult timp ai negat Cine Ești încât *ai uitat* Cine Ești.

Aceasta nu a apărut dintr-o coincidență; nu este o întâmplare. Este o parte din planul divin – pentru că tu n-ai putea să pretinzi să crezi, să trăiești experiența lui Cine

Ești, dacă nu ai fi deja acest lucru. La început a fost necesar ca tu să renunți, să negi, să uiți legătura ta cu Mine ca să o trăiești pe deplin ca experiență, creând-o pe deplin, invocând-o. Asta, pentru că, cea mai mare dorință a ta - cea mai mare dorință a Mea - a fost ca tu să trăiești experiența de tine însuși ca partea din Mine care ești. De aceea ești în cursul trăirii experienței de tine însuși, creându-te pe tine însuși din nou, absolut în fiecare moment. Așa cum fac Eu prin tine.

Vezi care este legătura de parteneriat? Îi înțelegi implicațiile? Este o colaborare sfântă - o comuniune cu adevărat sfântă.

Viața nu „va porni” pentru tine, decât când vei alege ca ea să pornească. Tu nu ai ales încă. Ai amânat de pe o zi pe alta, ai târăgănat, ai protestat. Acum este momentul ca tu să promulgi și să produci ceea ce ți s-a promis. Pentru aceasta trebuie să crezi în promisiune și să o trăiești.

Trebuie să trăiești promisiunea lui Dumnezeu.

Promisiunea lui Dumnezeu este că tu ești fiul Lui, vlăstarul Lui, cel asemănător Lui, egalul Lui.

Ei,... și aici nu te mai descurci. Poți să accepți „fiul Lui”, „vlăstarul”, „cel ce-I seamănă”, dar ai rețineri să fi numit „egalul Lui”. Este prea mult pentru tine. Prea multă măreție - prea multă minunăție - prea multă *responsabilitate*. Pentru că, dacă tu ești *egalul* lui Dumnezeu, înseamnă că nu se mai poate acționa *asupra ta* și că toate lucrurile sunt create *de către* tine. *Nu mai pot exista victime, Nu mai pot exista ticăloși* - numai produse ale gândului tău despre un lucru.

Adevăr îți spun Eu ție: tot ceea ce vezi în lumea ta este produsul ideii tale despre ea.

Vrei ca, într-adevăr, viața ta „să pornească”? Atunci schimbă-ți ideea despre ea, despre tine. Gândește, vorbește și acționează ca *Dumnezeu Care Ești*.

Desigur, aceasta te va departa de mulți - de majoritatea oamenilor din jurul tău. Ei te vor considera nebun. Ei vor spune că blasfemiezi. În cele din urmă, se vor satura de tine și vor încerca să te crucifice.

Ei vor face aceasta, nu pentru că ei cred că tu trăiești într-o lume creată de iluziile tale (majoritatea oamenilor sunt destul de amabili ca să-ți permită să te distrezi de unul singur), ci pentru că, mai devreme sau mai târziu, alții vor fi *atrași* de adevărul tău datorită promisiunilor pe care acest adevăr li-l face.

Aici vor interveni oamenii din jurul tău, pentru că aici vei începe tu să devii o amenințare pentru ei. Pentru că adevărul tău simplu, trăit cu simplitate, va oferi mai multă frumusețe, mai multă mângâiere, mai multă pace, mai multă bucurie și mai multă dragoste pentru sine și ceilalți decât orice altceva pot concepe pământenii.

Și acest adevăr, o dată adoptat, ar însemna sfârșitul, modului lor de viață. Ar însemna sfârșitul urii și fricii, al bigotismului și al războiului. Sfârșitul condamnării și al omorurilor făcute *în numele Meu*. Sfârșitul lui „cel-mare-este-și-cel-tare”. Sfârșitul lui „a-achiziționa-prin-putere”. Sfârșitul loialității și respectului produse prin frică. Sfârșitul lumii, așa cum o știi ei – și așa cum voi ați creat-o până acum.

Așa că, fii gata, suflet blând. Pentru că vei fi hulit și se va scuipa asupra ta și ți se va spune în toate felurile și vei fi părăsit și în cele din urmă te vor acuza, te vor judeca și te vor condamna – în modul cunoscut de ei – din momentul în care tu accepți și adopți cauza ta sfântă – realizarea de Sine.

Atunci, de ce să o faci?

Pentru că nu te mai interesează acceptarea sau aprobarea din partea celorlalți. Nu mai ești mulțumit cu ceea ce aceasta ți-a oferit. Nu mai ești satisfăcut de ceea ce acesta a dat altora. Vrei să înceteze durerea, să înceteze suferința, să înceteze iluzia. Te-ai săturat de lumea asta așa cum este ea acum. Cauți o lume nouă.

Nu mai căuta Cheam-o, acum.

Poți să mă ajuți să înțeleg mai bine cum să procedez?

Da. Mai întâi, îndreaptă-te către Gândul Cel mai Înalt despre tine însuși. Imaginează-te pe tine așa cum ai arăta dacă ai trăi cu acest gând în fiecare zi. Imaginează-ți ce ai gândi, ce ai face și ce ai spune și cum ai răspunde la ceea ce fac și spun ceilalți.

Vezi vreo diferență între acea proiecție și ceea ce tu gândești, faci și spui acum?

Da. Văd o diferență foarte mare.

Bine. Așa și trebuie, dat fiind că noi știm că în acest moment tu nu trăiești cu cea mai măreață viziune asupra ta însuși. Acum, după ce ai văzut diferențele dintre ceea ce ești și ceea ce vrei să fii, începe să schimbi – să schimbi în mod conștient – gândurile, cuvintele și acțiunile tale, astfel încât să le potrivești cu această viziune grandioasă.

Aceasta va cere un efort mental și fizic uriaș. Aceasta va atrage după sine o monitorizare de clipă de clipă a fiecărui gând, cuvânt și faptă. Va însemna o continuă hotărâre conștientă a ceea ce vrei să alegi. Acest întreg proces este o mișcare masivă către conștiență. Ceea ce vei descoperi, dacă primești această provocare, este că *ți-ai petrecut jumătate din viață inconștient*. Adică, ignorând la nivel conștient *ceea ce tu alegi* în materie de gânduri, cuvinte și fapte, până când nu ai trăit experiența rezultatelor lor. Apoi, când trăiești experiența acestor rezultate, negi că gândurile, cuvintele și faptele tale au vreo legătură cu ele.

Acesta este un apel pe care ți-l fac ca să încetezi să mai trăiești inconștient. Este o provocare pe care ți-a aruncat-o sufletul tău încă de la începutul timpurilor.

Genul ăsta de monitorizare mentală continuă pare a fi îngrozitor de epuizant...

Ar putea fi, până când devine a doua ta natură.

De fapt, *este* a doua ta natură. Prima ta natură este să iubești necondiționat. A doua ta natură este să alegi să-

ți exprimi prima ta natură, cea adevărată, în mod conștient.

Scuză-mă, dar acest gen de a consemna încontinuu tot ceea ce gândesc, spun și fac nu ar fi cam plictisitor?

Niciodată. Ceva diferit, da. Plictisitor, nu. A fost Iisus plictisitor? Nu cred. Era plictisitor să te afli în preajma lui Buddha. Oamenii se îngrămădeau și implorau să fie în prezența lui. Niciunul dintre cei care au devenit Maeștri nu e plictisitor. Neobișnuit, poate, extraordinar, poate. Dar niciodată plictisitor.

Deci, vrei ca viața ta „să pornească”? *Începe imediat prin a-ți imagina cum vrei să arate și încadrează-te în ea. Verifică fiecare gând, cuvânt și acțiune care nu este în armonie cu ea și îndepărtează-te de ele.*

Când ai un gând care nu se potrivește cu viziunea ta cea mai înaltă, *transformă-l într-un gând nou*, atunci și pe loc. Când spui un lucru care nu se potrivește cu cea mai măreață idee a ta, notează-ți să nu mai rostești așa ceva niciodată. Când faci ceva care nu se potrivește cu cea mai bună intenție a ta, hotărăște că ai făcut acest lucru pentru ultima dată. Și îndreaptă, dacă poți, răul făcut.

Am mai auzit asta. Și m-am opus pentru că părea ceva necinstit. Vreau să spun că nu trebuie să recunoști că ești bolnav ca un câine. Nu trebuie să spui că ești sărac lipit pământului. Nu trebuie să arăți că ești îngrozitor de prost dispus.

Asta-mi amintește de o glumă despre trei oameni care au fost trimiși în iad. Unul era catolic, unul era evreu, și unul făcea parte din mișcarea New Age. Diavolul i-a spus catolicului, rânjind: „Ei cum îți place căldura? Și catolicul a răspuns cu dispreț „o aduc ca ofrandă”. Diavolul l-a întrebat atunci pe evreu „da' *ție* cum îți place căldura?” Evreul a răspuns „la ce altceva m-aș putea aștepta de la iad

decât să fie și mai rău?”

În cele din urmă, diavolul s-a apropiat de adeptul mișcării New Age. „Căldura?” a întrebat el, transpirând. „Care căldură?”

E o glumă bună. Dar Eu nu vreau să spun că trebuie să ignori o problemă sau să pretinzi că ea nu există. Mă refer la faptul că trebuie să iei în considerație circumstanțele și apoi să spui cel mai mare adevăr referitor la ele.

Dacă nu ai bani, n-ai bani. Nu are niciun rost să minți sau să minimalizezi, încercând să faci o poveste care să ascundă adevărul. Regulile care conduc *experiența* ta referitoare la a nu avea bani sunt date de gândul tău legat de acest adevăr: „a nu avea bani este ceva rău”, „este groaznic”, „sunt un om rău pentru că oamenii buni care muncesc din greu și se străduiesc cu adevărat, nu rămân *niciodată* fără bani” etc. Cuvintele tale „n-am bani”, „n-am nicio lețcaie”, „sunt falit” dictează cât timp *vei rămâne* sărac. Realitatea pe termen lung este creată și de acțiunile tale; - ți-e milă de tine, ești deprimat, nu încerci să găsești o cale de ieșire, pentru că zici: „oricum, n-are niciun rost”.

Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi despre univers este ca nicio situație nu este „bună” sau „rea”. Ea, pur și simplu, *este*. Așa că, nu mâi da judecăți de valoare.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l știi este că *toate situațiile sunt temporare. Nimic nu rămâne la fel, nimic nu e static. Dar depinde de tine în ce fel se schimbă ceva.*

Scuză-mă, dar trebuie să Te întrerup din nou. Ce zici de o persoană care este bolnavă, dar care are atâta credință cât să mute munții și care gândește și spune și *crede* că o să se facă bine... și apoi moare după șase săptămâni. Cum se potrivește *asta* cu toată chestia aia care se cheamă gândire pozitivă, acțiune afirmativă?

Asta-i bine. Ai pus întrebări dure. E bine că nu iei de

bun orice cuvânt pe care ți-l spun Eu. Va exista un moment puțin mai încolo când *va trebui* să Mă crezi pe cuvânt, deoarece, în cele din urmă, vei descoperi că putem discuta la infinit, tu și cu Mine – până când nu va mai fi nimic altceva de spus decât „încercă sau neagă.” Dar nu suntem acolo încă, așa că, să continuăm dialogul; să continuăm să vorbim.

Persoana care are „credință cât să mute munții” și apoi moare după șase săptămâni, a mutat munții timp de șase săptămâni. S-ar putea să-i fi fost suficient. S-ar putea să fi decis în ultima oră a ultimei zile: „Gata, ajunge. Sunt gata să pornesc într-o altă aventură”. S-ar putea ca tu să nu știi de hotărârea lui, pentru că el nu ți-a spus-o. Adevărul este că e posibil ca el să fi luat această hotărâre ceva mai devreme – cu zile sau săptămâni în urmă – și să nu-ți fi spus; să nu fi spus nimănui.

Ați creat o societate în care nu e prea în regulă să vrei să mori – nu e prea în regulă să fii de acord cu moartea. Și, pentru că voi nu vreți să muriți, nu vă puteți imagina că *cineva* ar vrea să moară – indiferent de situație sau de starea în care se află.

Dar există multe situații în care moartea este de preferat vieții – situații pe care știu că ți le poți imagina dacă te gândești măcar un pic. Și totuși, aceste adevăruri nu ți se relevă – ele nu sunt chiar atât de evidente – când te uiți în ochii cuiva care a ales să moară. Și muribundul știe aceasta. El poate să simtă în ce măsură cei din jur acceptă decizia lui.

Ai observat cât de mulți oameni așteaptă să rămână singuri ca să poată muri? Unii chiar le spun celor dragi: „hai du-te, du-te și mănâncă” sau „du-te și te culcă un pic. Mă simt bine. Ne vedem mâine dimineață”.

Și apoi, când paznicii credincioși pleacă, pleacă și sufletul din trupul celui păzit.

Dacă el le-ar spune rudelor și prietenilor adunați în jurul lui „vreau să mor”, i s-ar răspunde: „doar nu ai de când să faci asta”, sau „nu vorbi așa”, sau „nu pleca”, sau „te rog, nu mă părăsi”.

Întregul corp medical este pregătit să țină oamenii în viață, mai degrabă decât să-i facă să poată muri cu demnitate.

Vezi tu, pentru un doctor sau o infirmieră, moartea înseamnă un eșec. Pentru un prieten sau o rudă moartea înseamnă dezastru. Numai pentru suflet, moartea este o ușurare – o eliberare. Cel mai mare dar pe care-l puteți face celor care mor este să-i lăsați să moară în pace, să nu vă gândiți că ei trebuie „să mai rămână”, sau să continue să sufere, sau să-și facă griji pentru *voi* în acest moment crucial din viața lor.

Așa că, aceasta este ceea ce se întâmplă foarte adesea în cazul unui om care spun e că urmează să trăiască, crede că urmează să trăiască, chiar se roagă să trăiască: la nivelul sufletului, el „s-a răzgândit”. E momentul, acum, să renunți la trup ca să eliberezi sufletul pentru alte scopuri. Când sufletul ia această decizie, nimic din ceea ce face trupul nu poate să o schimbe și nici mintea nu poate găsi ceva să-l convingă de contrariul. În momentul morții, învățăm cine din triumviratul trup-minte-suflet – conduce.

Toată viața crezi că tu ești trupul tău. O parte din timp crezi că tu ești mintea ta. În momentul morții descoperi Cine Ești cu Tu Adevărat.

Există, de asemenea, momente când trupul și mintea nu *ascultă* sufletul. Aceasta creează scenariul pe care l-ai descris.

Cel mai dificil lucru pentru oameni este să-și audă propriul suflet. (Observă cât de puțini o fac.)

Se întâmplă adesea ca sufletul să ia hotărârea că este momentul să părăsească trupul. Trupul și mintea – veșnicii servitori ai sufletului – îl aud și începe procesul de ieșire. Dar mintea (ego) nu vrea să accepte. La urma urmei, aceasta înseamnă sfârșitul existenței ei. Îl instruiește deci pe corp să reziste morții. Ceea ce corpul face cu plăcere, deoarece nici el nu vrea să moară. Corpul și mintea (ego) primesc pentru aceasta multe încurajări, multe laude din partea lumii exterioare – lumea propriei lui creații. Și,

astfel, strategia este confirmată.

În acest moment, totul depinde de cât de tare îşi doreşte sufletul să plece. Dacă nu e vreo urgenţă, sufletul poată să spună: „bine, bine, aţi câştigat. Mai rămân un pic aici cu voi.” Dar, dacă sufletului îi este foarte clar că rămânerea nu-i face bine programului său superior şi că nu mai există posibilitate de *evoluție* prin acest trup, sufletul hotărăşte să plece şi nimic nu-l va opri – şi nimic n-ar trebui să încerce să o facă.

Pentru suflet, este foarte clar că scopul lui este evoluția. Acesta este *singurul* lui scop. Pe el nu-l interesează realizările trupului sau dezvoltarea minții. Toate acestea nu au niciun înțeles pentru suflet.

Sufletului îi este foarte clar că nu este nicio tragedie să-ți părăsești corpul. De multe ori, tragedia este *să fii în trup*. Astfel încât, trebuie să înțelegeți că sufletul priveşte problema morții cu totul altfel decât voi. El priveşte, desigur, şi întreaga „problemă a vieții” cu totul altfel decât voi şi aceasta este sursa majorității stărilor de frustrare şi nelinişte pe care le simțiți în viață. Frustrarea şi neliniştea provin din faptul că nu dați ascultare sufletului vostru.

Şi cum să procedez cel mai bine ca să-mi ascult sufletul? Dacă sufletul este cel care conduce cu adevărat, cum să mă asigur că informațiile care-mi vin sunt de la el?

Primul lucru pe care ai putea să-l faci ar fi să urmărești ce doreşte sufletul şi să nu mai emiți judecăți de valoare.

Emit eu judecăți de valoare în legătură cu propriu meu suflet?

Încontinuu. Tocmai ți-am demonstrat modul în care te judeci pe tine însuși pentru dorința de a muri. Te judeci, de asemenea, şi pentru dorința de a trăi – de *a trăi* cu adevărat. Te judeci pe tine însuși pentru că vrei să râzi,

vrei să plângi, vrei să câștigi, vrei să pierzi și, *în mod special*, te judeci pentru că vrei să trăiești experiența bucuriei și a dragostei.

Așa fac?

Undeva ai întâlnit ideea că *a-ți nega* bucuria este de la Dumnezeu – că a *nu* te bucura de viață este ceva divin. Negarea este bună, îți spui tu în sinea ta.

Vrei să spui că este ceva rău.

Nu este nici bună nici rea – este, pur și simplu, negare. Dacă te simți bine după ce te-ai negat pe tine însuși, atunci, în lumea ta, acesta este un lucru bun. Dacă te simți rău, atunci este ceva rău. Majoritatea timpului nu poți să decizi. Îți negi un lucru sau altul pentru că îți spui în sinea ta că așa se cuvine. Apoi spui că ai făcut ceva bun, dar te întrebi de ce nu *te simți* bine.

Astfel că, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să nu mai emiți asemenea judecăți de valoare împotriva ta însuși. Învață care este dorința sufletului și urmează-o. Urmează-ți sufletul.

Ceea ce urmărește sufletul reprezintă cel mai înalt sentiment de dragoste pe care ți-l poți imagina. Aceasta este dorința sufletului. Acesta este scopul lui. Sufletul caută sentimentul. Nu cunoașterea, ci sentimentul. El are deja cunoaștere, dar cunoașterea este conceptuală. Sentimentul ține de experiență. Sufletul vrea să se simtă pe sine însuși și astfel să se cunoască pe sine însuși *în cadrul propriei sale experiențe*.

Cel mai înalt sentiment este experiența unirii cu Tot Ceea Ce Este.

Aceasta este marea întoarcere la Adevărul după care tânjește sufletul tău. Acesta este sentimentul de dragoste perfectă.

Dragostea perfectă este pentru sentiment ceea ce albul perfect este pentru culoare. Mulți cred că albul este

absența culorii. Nu este așa. El include toate culorile.

Albul înseamnă *toate culorile care există*, combinate.

Tot așa, dragostea nu este absența unei emoții (ură, mânie, desfrâu, gelozie, avariție), ci însumarea tuturor sentimentelor. Ea este suma totală. Totul adunat la un loc. Totul.

Astfel, pentru ca sufletul să trăiască experiența dragostei perfecte, el trebuie să trăiască experiența fiecărui *sentiment uman*.

Cum pot Eu să am compasiune pentru ceea ce Eu nu înțeleg? Cum pot Eu să iert la altul ceea ce nu am trăit niciodată Eu Însumi ca experiență? Și, astfel, noi vedem atât simplitatea, cât și măreția terifiantă a călătoriei sufletului. În sfârșit înțelegem ceea ce urmărește el:

Scopul sufletului uman este să trăiască experiența a tot ceea ce există astfel încât el să poată fi tot ceea ce exista.

Turn să știu către ce se îndreaptă sufletul, dacă el nu a fost niciodată nici în sus nici în jos, nici la dreapta nici la stânga. Cum poate să-i fie cald, dacă nu a cunoscut niciodată frigul; cum poate să fie bun, dacă neagă răul? Este absolut clar că sufletul nu poate alege să fie ceva, *dacă nu are din ce alege*.

Pentru ca sufletul să trăiască experiența grandorii sale, el trebuie *să știe ce înseamnă grandoarea*. Și asta nu poate s-o știe, dacă în jurul lui nu există *decât* grandoare.

Și, astfel, sufletul înțelege că grandoarea există numai în spațiul a ceea ce *nu* este grandios. De aceea, sufletul nu condamnă niciodată ceea ce nu e grandios, ci îl binecuvântează, văzând *în* el o parte din *el însuși* care *trebuie să existe*, pentru ca o altă parte din el însuși să se manifeste.

Treaba sufletului este, desigur, să vă facă pe voi să alegeți grandoarea, să selectați cei mai bun din Cine Ești – fără să condamnați ceea ce nu selectați.

Aceasta este o sarcină uriașă care se desfășoară în mai multe vieți, pentru că voi aveți obiceiul să vă repeziți să judecați, să numiți un lucru „greșit”, sau „rău”, sau „nu

suficient”, mai degrabă decât să binecuvântați ceea ce nu alegeți.

Voi faceți ceva și mai rău decât să condamnați, pur și simplu căutați să vătămați ceea ce nu alegeți. Încercați să-l distrugeți. Dacă există o persoană, un loc sau un lucru cu care nu sunteți de acord, îl atacați. Dacă există o religie care nu este conformă cu a voastră, o considerați greșită. Dacă există un gând care-l contrazice pe al vostru, îl ridiculați. Dacă există o idee diferită de a voastră, o respingeți.

Aici greșiți voi, deoarece creați numai o jumătate dintr-un univers. Și nu puteți nici măcar să înțelegeți jumătatea *voastră*, atunci când *o respingeți, din pornire*, pe cealaltă.

E o gândire foarte profundă și Îți mulțumesc. Nimeni nu mi-a spus vreodată asemenea lucruri. Cel puțin, nu într-un mod atât de simplu. Încerc să înțeleg. Crede-mă că încerc. Și, totuși, o parte din ce mi-ai spus e greu de „digerat”.

De exemplu, se pare că spui că noi ar trebui să iubim „ceea ce este greșit” ca să putem cunoaște „ceea ce este corect”. Vrei să spui că trebuie să-l îmbrățișăm pe diavol, ca să zic așa?

Și cum altfel vrei să-l vindeci? Desigur, diavol adevărat nu există, dar Eu îți răspund în limbajul pe care-l alegi tu.

Vindecarea este procesul de a accepta totul și-apoi de a alege ce e mai bine. Înțelegi? Nu poți *să alegi* să fii Dumnezeu dacă nu ai *din ce* să alegi.

Hei, stai un pic! Cine a zis ceva despre a alege să fii Dumnezeu?

Cel mai înalt sentiment este dragostea perfectă, nu-i așa?

Da, așa cred.

Și poți găsi o descriere mai bună a lui Dumnezeu?

Nu, nu pot.

Vezi tu, sufletul tău caută sentimentul cel mai înalt. El caută să trăiască experiența – *să fie* – dragoste perfectă.

El *este* dragoste perfectă și *o știe*. Totuși, el dorește să facă *mai mult* decât *să o știe*. El dorește *să fie* astfel *în cadrul experienței sale*.

Desigur că încerci să fii Dumnezeu. Ce altceva credeai că urmărești?

Nu știu. Nu sunt sigur. Cred că n-am văzut niciodată lucrurile în felul acesta. Mi se pare, doar, că există o umbră de blasfemie aici.

E interesant că nu consideri blasfemie căutarea de a fi ca diavolul, dar căutarea de a fi ca Dumnezeu te revoltă ...

Stai un pic! Cine încearcă să fie ca diavolul?

Tu! Voi *toți!* Ați creat religii care vă spun că sunteți născuți în păcat – că sunteți *păcătoși prin naștere* – pentru a vă convinge de propriul vostru rău. Și dacă v-aș spune că sunteți născuți din Dumnezeu – că sunteți Dumnezeii și divinități pure la naștere – *dragoste pură*, M-ați respinge.

V-ați petrecut toată viața străduindu-vă să vă convingeți pe voi înșivă că sunteți răi. Nu numai că sunteți răi, dar și că lucrurile pe care le doriți sunt rele. Sexul este rău. Banii sunt răi, bucuria este rea, puterea este rea, a avea mult din *orice* este rău. Unele religii v-au făcut chiar să credeți că *dansul* este rău, *muzica* este rea, *bucuria vieții* este rea. În curând, veți considera că *zâmbitul* este rău, *râsul* este rău, *dragostea* este rea.

Nu, prietene, multe lucruri s-ar putea să nu-ți fie

clare, dar un singur lucru *este* clar: că și tu și mare parte din ceea ce dorești sunt *rele*.

După ce ai emis această judecată de valoare despre tine însuși, ai decis că treaba ta este *să devii mai bun*. E în regulă, dar fii atent. În orice circumstanță, destinația este aceeași, doar că există o cale mai rapidă, un drum mai scurt, o cărare mai dreaptă.

Care-i aceea?

Acceptarea imediată a lui Cine și Ce Ești și demonstrarea acesteia. Aceasta este ceea ce a făcut Iisus. Este cărarea lui Buddha, drumul lui Krishna, mersul fiecărui Maestru care a apărut pe această planetă.

Și fiecare Maestru a avut de asemenea același mesaj: Ceea Ce Eu sunt, ești și tu. Ceea ce Eu pot să fac, poți să faci și tu. Acestea și *multe altele* trebuie să le faci și tu¹².

Dar voi nu ați ascultat. Ați ales în schimb cărarea mult mai dificilă *a celui care crede că el este diavolul*, a celui care *își imaginează că el este rău*.

Spui că este greu să mergi pe drumul lui Christos, să urmezi învățăturile lui Buddha, să deții lumina lui Krishna, să fii un Maestru.

Dar adevăr vă spun Eu vouă: este mult mai dificil *să negi* pe Cine Ești, decât să-l accepți.

Voi sunteți bunătate și milă și compasiune și înțelegere. Voi sunteți pace și bucurie și lumină. Voi sunteți iertare și răbdare, putere și curaj, cel care ajută la nevoie, cel care mângâie în timpuri de restriște, cel care vindecă pe cei răniți, un învățător în vremuri de confuzie. Voi sunteți cea mai profundă înțelepciune și cel mai înalt adevăr; cea mai măreață pace și cea mai grandioasă dragoste.

Voi *sunteți* toate acestea.

Iar, în anumite momente ale vieții voastre, v-ați cunoscut pe voi înșivă ca fiind toate acestea.

Alege, acum, să te cunoști pe tine însuși ca fiind

¹² compară Ioan XIV, 12. Noul Testament

întotdeauna toate acestea.

4

Uh! Mă inspiri!

Păi, dacă Dumnezeu nu poate să te inspire, oare poate cineva din iad?

Ești întotdeauna așa de nserios?

N-am vrut să fiu nserios. Mai citește o dată.

Aha. Înțeleg.

Da.

Totuși, accepți să fiu și nserios, nu-i așa?

Nu știu. Sunt obișnuit ca Dumnezeul meu să fie un pic mai serios.

Știi ce, fă-mi o favoare și nu Mă ține în frâu. Apropo, fa același lucru și pentru tine.

Să știi că Eu am un mare simț al umorului. Se pare că-l aveți și voi, dacă e să vă uitați la ce ați făcut cu toții din viața asta, nu crezi? Vreau să spun că, uneori, tot ce pot face este să râd.

Stai liniștit, pentru că Eu știu că totul o să fie bine în cele din urmă.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că nu poți să pierzi acest joc. Nu poți să greșești. Nu face parte din plan. Nu se poate să nu ajungi acolo unde vrei să ajungi. Nu se poate să ratezi destinația.

Dacă Dumnezeu este ținta ta, atunci ai noroc; pentru

că *Dumnezeu este atât de mare încât nu se poate să nu nimerești.*

Asta e, desigur, marea noastră grijă - că, într-un fel sau altul, ne vom pierde pe drum și nu vom reuși niciodată să Te vedem, să fim cu Tine.

Vrei să spui „să ajungeti în rai”?

Da. Ne e teamă să nu ajungem în iad.

Deci, v-ați plasat acolo în iad de la început, pentru a evita *să mergeți* acolo. Hmmm! Interesantă strategie.

Uite, vezi, iar mă iei peste picior.

N-am ce să fac. Toată chestia asta cu iadul scoate ce-i mai rău în Mine!

Vai de mine, ești un adevărat *artist de comedie*.

Da mult ți-a mai trebuit să descoperi chestia asta! Te-ai uitat în jurul tău, la lume, în ultima vreme?

Asta mă face să mă gândesc la o altă întrebare. De ce nu *repari* lumea, în loc să-i permiți să se ducă în iad?

De ce nu o faci tu?

N-am putere.

Prostii. Ai chiar acum, în acest minut puterea și capacitatea să pui capăt foametei în lume, să vindec bolile în această clipă. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că însăși profesia de medic (*ine în loc* vindecările, refuză să accepte medicina și procedurile alternative, pentru că acestea amenință însăși structura profesiei de „om care vindecă”?

Ce-ar fi dacă ți-aș spune că guvernele lumii nu *vor* să pună capăt foametei mondiale? M-ai crede?

Mi-e foarte greu. Știu că este un punct de vedere populist, dar nu pot să cred că este adevărat. Niciun doctor nu vrea să refuze un tratament. Niciun politician nu vrea să-și vadă poporul murind.

E adevărat, niciun *anumit* doctor. Așa este, niciun *anumit* politician. Dar meseriile de doctor și politician sunt instituționalizate și aceste instituții o fac, uneori foarte subtil, uneori foarte lipsit de inteligență, dar în mod inevitabil ... pentru că, pentru aceste instituții este o chestiune de supraviețuire.

Ca să-ți dau doar un exemplu foarte simplu și foarte clar: doctorii din vest neagă eficiența vindecătoare a doctorilor din est, deoarece a-i accepta, a admite că anumite tehnici alternative ar putea aduce vindecare ar însemna să distrugă structura însăși a instituției, așa cum s-a structurat ea.

Nu o fac din rea voință, nu sunt vicleni. Nu o fac pentru că acesta este un lucru rău. O fac pentru că sunt speriați.

Orice atac este o chemare după ajutor.

Am citit aceasta în *Un curs în miracole*¹³.

Eu am pus-o, acolo.

Măi să fie! Ai răspuns pentru orice!

Apropo, noi de-abia am început să răspundem la întrebările tale. Am discutat despre cum să îți pui viața pe făgaș. Cum să o faci să „pornească”. Am discutat procesul

¹³ carte scrisă de Helen Schucman în 1975 și tradusă în 25 de țări. Autoarea a fost medic psiholog, cercetătoare și profesoară de psihologie. Textul a fost primit prin autodictare între 1965-1972. Detalii despre această carte de excepție la www.facim.org.

de creație.

Da, și Te-am tot întrerupt.

Nu-i nimic. Dar hai să ne întoarcem, pentru că nu vreau să pierdem șirul a ceva ce este foarte important.

Viața este o creație, nu o descoperire.

Voi nu trăiți în fiecare zi ca *să descoperiți* ce vă rezervă ea, ci ca *să o creați*. Voi vă creați realitatea în fiecare clipă, probabil chiar fără să o știți.

Iată de ce se întâmplă asta și cum funcționează:

1. V-am creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

2. Dumnezeu este creatorul.

3. Sunteți trei ființe într-una singură. Puteți numi aceste trei aspecte ale ființei cum doriți: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh; minte, trup și spirit; supraconștient, conștient și subconștient.

4. Creația este un proces care provine din aceste trei părți ale trupului vostru. Hai să o spunem altfel: voi creați la trei nivele. Instrumentele creației sunt: gândul, cuvântul și fapta.

5. Tot ceea ce este creat începe cu gândul („vine de la Tatăl”). Tot ceea ce este creat se mută apoi în cuvânt („Cere și ți se va da, întreabă și ți se va răspunde”). Tot ceea ce este creat este desăvârșit prin faptă („și Cuvântul S-a făcut trup și a sălășluit între noi”¹⁴).

6. Ceea ce gândiți, dar despre care nu mai vorbiți după aceea, creează la un nivel. Ceea ce gândiți și despre care vorbiți creează la un alt nivel. Și ceea ce gândiți, vorbiți și faceți se manifestă în realitatea voastră.

7. Este imposibil să gândiți, să vorbiți și să faceți ceva în care nu credeți cu adevărat. De aceea, procesul de creație trebuie să includă sau credință sau cunoaștere. E vorba despre credința absolută, care se situează *dincolo de speranță*. Aceasta înseamnă *să știi cu certitudine*

¹⁴ Ioan I, 14, Noul Testament.

(„credința ta te-a mântuit”¹⁵). De aceea, partea de acțiune a creației include întotdeauna cunoaștere. Înseamnă o claritate la îndemâna oricui, o siguranță totală, o *acceptare* completă *ca realitate* a ceva.

8. Acest domeniu al cunoașterii este un domeniu de recunoștință intensă și incredibilă. Este o *mulțumire adusă în avans*. Și acesta este, poate, cea mai mare cheie a creației: să fi recunoscător *înaintea* creației și pentru ea. Faptul că socotiți aceasta ca pe un adevăr incontestabil e nu numai acceptat, ci chiar încurajat. Este *semnul sigur al stării de maestru*. Toți Maestrii *știu dinainte că fapta a fost făcută*.

9. Sărbătoriți și bucurați-vă de tot ceea ce creați și ați creat. A respinge orice parte din creație înseamnă a respinge o parte din voi înșivă. Fiți recunoscători pentru orice care se arată ca făcând parte din creația voastră, luați-o în posesie, binecuvântați-o.

Nu căutați să o condamnați („blestemat să fie!”), pentru că a o condamna înseamnă a te condamna pe tine însuși.

10. Dacă există un aspect al creației care nu vă face plăcere, binecuvântați-l și schimbați-l, pur și simplu. Alegeți iarăși. Invocați o nouă realitate. Gândiți un nou gând. Spuneți un nou cuvânt. Faceți ceva nou.

Faceți acest lucru într-un mod atât de minunat încât restul omenirii să vă urmeze. Cereți-i să o facă. Chemați-i să o facă.

Spuneți „Eu sunt Calea și Viața, urmați-Mă”¹⁶ *În acest mod se manifestă voința lui Dumnezeu „precum în Cer, așa și pe Pământ”*¹⁷.

În cazul în care lucrurile stau atât de simplu, dacă numai acești zece pași sunt necesari, de ce nu funcționează în același chip pentru mai mulți dintre noi?

15 Matei, IX, 22, Marcu, V, 34. Noul Testament.

16 compară, Ioan, XIV, 6, Noul Testament.

17 Matei, VI, 10. Noul Testament.

Dar *funcționează* pentru *voi toți*. Unii dintre voi folosiți „sistemul” în mod conștient, în deplină conștiință de cauză, iar alții îl folosiți în mod inconștient, fără ca măcar să știți ce faceți. Unii dintre voi umblați în stare de trezie, alții sunteți somnambuli. Cu toate acestea, *voi toți* vă creați realitatea - *v-o creați*, nu *v-o descoperiți* - folosind puterea pe care v-am dat-o și procedeul pe care tocmai vi l-am descris.

Ai întrebat deci când va „porni” viața ta și ți-am dat răspunsul.

Vei face ca viața ta să „pornească”, clarificându-ți în primul rând gândirea legată de ea. Gândește-te la ce vrei să fii, să faci și să ai. Gândește-te la aceasta cât de des, până când totul îți devine clar, iar în acel moment *nu te mai gândi la nimic altceva*. Nu-ți mai imagina nicio altă posibilitate. Elimină din construcțiile tale mentale tot ceea ce înseamnă gânduri negative. Alungă pesimismul. Renunță la îndoieli. Respinge frica. Disciplinează-ți mintea ca să se fixeze numai pe gândul creator original.

Când gândurile tale sunt clare și stabile, începe să le consideri ca adevăruri. Rostește-le cu voce tare. Folosește comanda importantă care dă drumul forței creatoare: eu sunt. Formulează către ceilalți construcții conținând: eu sunt. „Eu sunt” este cea mai puternică afirmație creatoare din univers. Indiferent de ce gândești, indiferent de ce spui, după cuvintele „eu sunt” se pun în mișcare, se pornesc, vin către tine experiențele.

Universul nu cunoaște niciun alt mod de a acționa. Nu cunoaște niciun alt drum pe care s-o apuce. Universul răspunde la „eu sunt” așa cum o face duhul din sticlă.

Spui: „Renunță la îndoieli. Respinge frica. Alungă pesimismul”, ca și când ai spune „dă-mi o bucată de pâine”. Dar e mai ușor de spus decât de făcut. „Elimină din construcțiile tale mentale tot ceea ce înseamnă gânduri negative.” Sună la fel cu „urcă-te pe muntele Everest înainte de prânz”. E un

ordin cam larg.

Nu este așa de greu pe cât poate să pară să-ți ții gândurile în frâu și să le controlezi. (Nici să urci pe muntele Everest nu este atât de greu, ca să zic așa). Totul este o problemă de disciplină. O chestiune de concentrare asupra scopului. Primul pas este să înveți să-ți monitorizezi gândurile; *să gândești* la ceea ce te gândești în clipa aceea.

Când te surprinzi având gânduri negative, gânduri care neagă cea mai înaltă idee despre ceva – gândește din nou! Vreau să faci acest lucru *în adevăratul sens al cuvântului*. Dacă te gândești că ești deprimat, abătut, *gândește-te din nou*. Dacă te gândești că lumea este un loc rău, plin de evenimente negative, *gândește-te din nou*. Dacă te gândești că viața ta se prăbușește și că nu mai ai nicio șansă să o refaci, *gândește-te din nou*.

Tu *poți* să te antrenezi să o faci. (Ia uită-te cât de bine te-ai antrenat să *nu* o faci!)

Mulțumesc. Niciodată nu mi s-a expus atât de clar acest procedeu. Aș dori să fie tot așa de ușor de făcut pe cât este de spus, căci acum cred că cel puțin l-am înțeles bine.

Dacă ai nevoie de o recapitulare, mai avem câteva vieți la dispoziție.

5

Care este adevăratul drum către Dumnezeu. Este prin renunțare, așa cum cred unii yoghini? Și cei cu chestia asta care se numește suferință? Sunt suferința și slujbele drumul spre Dumnezeu, așa cum spun mulți asceți? Îți câștigi calea spre rai „find bun”, așa cum te învață multe religii? Sau ești liber să acționezi cum vrei, să încalci sau să ignori orice

regulă, să dai deoparte învățăturile tradiționale, să te scufunzi în îngăduință față de propriile slăbiciuni și, astfel, să descoperi Nirvana, așa cum spun mulți adepți ai mișcării New Age? Ce să aleg? Standarde morale stricte sau atitudine de genul - fă ce-ți place? Ce să aleg? Valori tradiționale, sau atitudine de genul - las'că te descurci tu pe moment? Ce să aleg? Cele Zece Porunci sau Cei Șapte Pași spre Iluminare?

Mare nevoie ai să fie ori una ori alta, nu-i așa? N-ar putea să fie toate?

Nu știi. Te întreb.

Îți voi răspunde deci, ca să înțelegi cel mai bine, deși adevărul este implicit. Le spun acest lucru tuturor oamenilor care aud cuvintele Mele și care caută Adevărul Meu. Fiecărei inimi, care întreabă cu sinceritate care este calea spre Dumnezeu, i se arată. Fiecăruia i se dă un Adevăr spus din inimă. Veniți către Mine de-a lungul cărării inimii voastre, nu printr-o călătorie a minții voastre. Nu Mă veți găsi niciodată în mintea voastră.

Ca să-L cunoști cu adevărat pe Dumnezeu, trebuie să ieși din mintea ta.

Întrebarea ta cerșește un răspuns și nu Mă voi da la o parte de la a răspunde interogatoriului tău profund. Voi începe cu o afirmație care te va surprinde și probabil va ofensa sensibilitatea multor oameni.

Nu există ceva ce se numește Cele Zece Porunci.

Dumnezeule, nu există?!

Nu, nu există. Cui să-i poruncesc Eu? Mie Însuși? Și de ar fi necesare astfel de porunci? Tot ceea ce Eu vreau, *este. N'est ce pas?*

Prin urmare, de ce ar fi necesar să poruncesc cuiva? Și dacă așa fi emis porunci, n-ar fi fost ele respectate în mod automat? Cum așa fi putut să doresc cu asemenea ardoare

ca ceva că se întâmplă, încât să-l poruncesc - și apoi să stau de-o parte și să văd că nu Mi-e respectată porunca?

Ce rege ar face asta? Ce conducător?

Adevăr vă spun Eu vouă: Eu nu sunt nici rege, nici conducător. Eu sunt, pur și simplu, - Creatorul - iar aceasta trebuie să vă stârnească venerația. Creatorul nu conduce, ci, pur și simplu, creează - creează și continuă să creeze. V-am creat pe voi - v-am binecuvântat - în chipul și asemănarea Mea și v-am făcut anumite promisiuni și legăminte. V-am spus cu cuvinte clare ce va fi cu voi când veți deveni una cu Mine.

Tu ești, ca și Moise, un căutător zelos. Și Moise a stat în fața Mea ca și tine, cerșindu-Mi răspunsurile. „O, Dumnezeul strămoșilor mei”, a strigat el, „Dumnezeu al Dumnezeului meu, binevoiește și arată-mi! Dă-mi un semn ca să le spun oamenilor mei. De unde să știm că suntem poporul ales?” Și Eu am mers la Moise, așa cum am venit la tine acum, cu un pact divin - o promisiune veșnică - un angajament sigur și categoric. „Cum pot să fiu sigur?”, a întrebat Moise cu jale. „Pentru că așa ți-am spus Eu”, am spus. „Ai Cuvântul lui Dumnezeu.”

Și Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost o poruncă, ci un pact. Acestea sunt deci cele ...

ZECE LEGĂMINTE

Vei *ști* că ai pornit pe calea lui Dumnezeu și vei *ști* că L-ai *găsit* pe Dumnezeu, pentru că vor apărea aceste semne, aceste îndrumări, aceste *schimbări* în tine:

1. Îl vei iubi pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu toată mintea ta, cu tot sufletul tău. Și nu va exista alt Dumnezeu în afară de Mine. Nu vei mai adula dragostea omenească sau succesul, banii sau puterea, sau vreun alt simbol de genul acesta. Vei pune de-o parte toate aceste lucruri, tot așa cum un copil își pune de-o parte jucăriile. Nu pentru că nu mai au valoare, ci pentru că *tu ești prea mare pentru ele*.

Și vei *ști* că ai pornit pe calea spre Dumnezeu pentru

că:

2. Nu vei lua numele lui Dumnezeu în deșert. Nici nu vei folosi numele Meu când vei vorbi de lucruri ușurate. Vei înțelege *puterea* cuvintelor și a gândurilor și nu te vei *gândi* să invoci numele lui Dumnezeu într-o manieră neDumnezeiască. Nu-Mi vei folosi numele în deșert, pentru că *nu poți*. Pentru că numele Meu – Marele „Eu Sunt” – *nu este niciodată folosit* în zadar (adică fără rezultat) *și nici nu va putea fi vreodată*.

Și *vei ști acest lucru* atunci când Îl vei fi găsit pe Dumnezeu.

Îți dau și alte semne:

3. Îți vei aminti să ții o zi pentru Mine, pe care o vei numi sfântă. Aceasta, ca să nu rămâi prea mult în lumea ta iluzorie, ci să te obligi să-ți amintești cine și ce ești. Și atunci, în curând, vei numi *fiecare* zi, zi de sărbătoare și *fiecare* moment, sfânt.

4. Îi vei cinsti pe mama și pe tatăl tău – și vei ști că tu ești Fiul lui Dumnezeu, atunci când tu Îl cinstești pe Tatăl / Mama Dumnezeu în tot ceea ce spui, faci sau gândești. Și, exact așa cum îi cinstești pe Mama / Tatăl Dumnezeu și pe tatăl și mama ta de pe pământ (pentru că ți-au dat *viață*), tot așa vei cinsti *pe toată lumea*.

5. Vei *ști* că L-ai găsit pe Dumnezeu când vei observa că nu vei mai omorî (adică nu vei omorî cu premeditare și fără motiv). Pentru că, în timp ce tu înțelegi că nu poți *să pui capăt* vieții altuia în niciun fel (întreaga viață este eternă), tu nu vei alege să sfârșești o anumită încarnare, nici să schimbi o energie de viață dintr-o formă în alta fără cea mai sacră motivație. Noul tău respect pentru viață te va face să cinstești *toate* formele de viață – inclusiv plantele, copacii și animalele – și să ai un impact asupra lor numai când este în vederea binelui suprem.

Și-ți mai trimit și aceste semne, ca tu să știi că ești pe cărare:

6. Nu vei întina puritatea dragostei cu necinste sau înșelăciune, pentru că acesta este adulter. Îți promit că, atunci când Îl vei fi găsit pe Dumnezeu, *tu nu vei mai*

comite adulter.

7. Nu vei lua ceva ce nu-ți aparține, nici nu vei înșela pe cineva, nici nu vei fi complice, nici nu vei face altuia rău pentru a obține un lucru, pentru că aceasta ar însemna furt. Îți promit că, atunci când Îl vei fi găsit pe Dumnezeu, tu *nu vei fura*.

Nici nu vei...

8 ... spune ce nu e adevărat, depunând astfel mărturie strâmbă.

Nici nu vei...

9 ... pofti la nevasta vecinului tău pentru că, de ce ai dori nevasta *vecinului tău* când știi că *toate* celelalte sunt nevasta ta?

10 ... pofti la bunurile vecinului tău pentru că, de ce ai dori bunurile *vecinului tău* când știi că *toate* bunurile pot fi ale tale și toate bunurile tale aparțin lumii întregi?

Vei *ști* că ai găsit drumul spre Dumnezeu când vei vedea aceste semne. Pentru că îți promit că nimeni care-L caută cu adevărat pe Dumnezeu nu le va mai face. Îi va fi imposibil să se comporte în continuare astfel.

Acestea sunt *libertățile voastre*, nu *constrângerile voastre*. Acestea sunt *legămintele Mele* și nu *poruncile Mele*. Pentru că Dumnezeu nu poruncește celor pe care Dumnezeu îi creează. Dumnezeu, pur și simplu, le spune copiilor lui Dumnezeu: în felul acesta veți ști că veniți acasă.

Moise a întrebat cu înflăcărare: „Și cum am să știu? Dă-mi un semn”. Moise a pus aceeași întrebare pe care Mi-ai pus-o tu acum. Aceeași întrebare pe care Mi-au pus-o oamenii de pretutindeni, de la începutul veacurilor. Răspunsul Meu este la fel de etern. Dar nu a fost și nu va fi niciodată o poruncă. Pentru că, oare cui să-i poruncesc? Și pe cine să pedepsesc dacă poruncile Mele nu vor fi respectate?

Nu exist decât Eu.

Deci nu trebuie să respect cele Zece Porunci, ca să ajung în rai.

Nu există ceea ce se numește „a ajunge în rai”. Există numai faptul că știi că ești deja acolo. Există doar o acceptare, o înțelegere, nu o zbatere sau un efort.

Nu poți să te duci acolo unde ești deja. Ca să o faci, ar trebui să pleci de unde ești și aceasta ar anihila întregul scop al călătoriei.

Ironia este că majoritatea oamenilor cred că ei trebuie să plece de unde sunt ca să ajungă unde vor să fie. Și, astfel, ei pleacă din rai ca să *ajungă* în rai – și trec prin iad.

Iluminarea înseamnă a înțelege că nu ai unde să mergi, că nu ai nimic de făcut și că nu trebuie să fii nimeni altcineva decât exact cel ce ești chiar acum.

Ești într-o călătorie spre nicăieri.

Raiul, așa cum îl numiți voi, nu este nicăieri în altă parte.

El e acum și aici... aici-acum.

Toată lumea spune asta! Toată lumea spune asta! Mă înnebunesc cu toții! Dacă „raiul este acum și aici”, cum se face că nu-l văd? De ce nu-l simt? Și de ce este lumea într-o asemenea confuzie?

Îți înțeleg frustrarea. Este aproape la fel de frustrant să încerci să înțelegi toate acestea, ca și a încerca *să faci* pe altcineva să înțeleagă.

Hei! Stai o clipă! Vrei să spui că Dumnezeu se simte frustrat?

Cine crezi că *a inventat* frustrarea? Și-ți imaginezi că *tu* poți să trăiești o experiență a ceva ce Eu nu pot?

Adevăr îți spun Eu ție: fiecare experiență pe care o ai tu, o am și Eu.

Nu înțelegi că Eu trăiesc experiența Sinelui Meu *printr-o*? Pentru ce altceva crezi tu că se întâmplă totul? Nu M-aș putea cunoaște pe Mine Însumi dacă nu ați exista Voi.

Eu *v-am creat* pe voi ca să pot cunoaște Cine Sunt.

Acum n-am să vă spulber *toate* iluziile despre Mine într-un singur capitol. Așa că vă voi spune că, în forma Mea cea mai sublimă – pe care voi o numiți Dumnezeu – Eu *nu* trăiesc senzația de frustrare.

Uau! Așa-i mai bine. Pentru o clipă m-ai speriat.

Asta nu pentru că nu pot. Pur și simplu, pentru că nu aleg să o fac. Apropo, tu poți să faci aceeași alegere.

Ei bine, frustrat sau nu, încă mă întreb cum se întâmplă că raiul este chiar aici - și eu nu-l simt.

Nu poți să trăiești experiența a ceea ce nu cunoști. Și nu știi că ești în „rai” chiar acum, pentru că nu ai trăit această experiență. Vezi, pentru tine este un cerc vicios. Nu poți – nu ai găsit încă un mod de a trăi o experiență a ceea ce nu știi și nu știi ceea ce nu ai trăit ca experiență.

Ceea ce Iluminarea îți cere să faci este să știi ceva ce n-ai trăit ca experiență și, astfel, să o trăiești. Cunoașterea deschide ușa experienței, dar tu îți închipui că lucrurile se întâmplă exact invers.

De fapt, voi știți mult mai mult decât ați trăit ca experiență. Pur și simplu, nu știți că știți.

De exemplu, știți că există un Dumnezeu. Dar e posibil să nu știți că știți. Așa că, voi continuați să vă *învârtiți*, așteptând experiența. Și, în tot acest timp, voi o *trăiți*.

O trăiți fără să știți, ceea ce e echivalent cu a nu o trăi deloc.

Vai de mine, ne învârtim în cerc.

Da, așa este. Și, în loc să ne învârtim în cerc, poate că ar trebui să devenim cercul însuși. N-ar trebui să fie un cerc vicios. Ar putea fi unul sublim.

Renunțarea e o parte a vieții cu adevărat

spirituale?

Da. Pentru că, în cele din urmă, tot ceea ce este spirit renunță la ceea ce nu e real și nimic din viața pe care o duci nu e real, în afară de relația voastră cu Mine.

Și totuși, nu se cere renunțare, în sensul clasic de lepădare de sine.

Un adevărat Maestru nu „renunță” la ceva. Un adevărat Maestru îl dă, pur și simplu, la o parte, așa cum ar face-o cu ceva de care nu mai are nevoie.

Există unii care spun că trebuie să-ți depășești dorințele. Eu spun că, pur și simplu, trebuie să le schimbi. Prima încercare este simțită ca o disciplină riguroasă, a doua ca un exercițiu plin de bucurie.

Există cei care spun că, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, trebuie să depășești toate patimile pământești. Este suficient doar să le înțelegi și să le accepți. Persistă lucrurile cărora le opui rezistență. Dispar cele pe care le privești în față.

Cei care se străduiesc atât de tare să-și depășească toate patimile pământești muncesc atât de din greu, încât s-ar putea spune că aceasta a devenit pentru ei o patimă.

Ei au o “patimă pentru Dumnezeu”; o patimă de a-L cunoaște. Dar patima e patimă. Și, a negocia una în schimbul alteia, nu o elimină.

Din acest motiv, să nu judecați lucrurile care vă împătimesc.

Observați-le, pur și simplu, apoi vedeți dacă vă fac vreun serviciu, în funcție de cine și ce doriți să fiți.

Amintiți-vă că sunteți într-un permanent proces de a vă crea pe voi înșivă. În fiecare moment, decideți cine și ce sunteți. Decideți aceasta în mare parte prin alegerile pe care le faceți, în funcție de pentru cine și pentru ce vă împătimiți.

Adesea, o persoană care se află pe ceea ce numiți cărare spirituală pare că a renunțat la toate patimile pământești, la toate dorințele umane.

Ceea ce a făcut ea este să înțeleagă, să vadă iluzia și

să se dea la o parte din fața patimilor care nu-i aduc vreun serviciu - în același timp, iubind iluzia pentru ceea ce ea îi aduce: șansa de a fi cu totul liber.

Patima este dragostea de a transforma existența în acțiune. Ea alimentează cu combustibil locomotiva creației. Ea preschimbă conceptele în experiență.

Patima este focul care ne îndeamnă să exprimăm cine suntem cu adevărat. Niciodată să nu negați patima, pentru că aceasta înseamnă să negați Cine Sunteți și Cine Vreți cu Adevărat să Fiți.

Cel care renunță nu-și neagă niciodată pasiunile - el neagă, pur și simplu, atașamentul de rezultate. Pasiunea este dragostea de a face ceva. A face ceva înseamnă a fi - trăit ca experiență.

Totuși, ce rezultă adesea din acțiunea de a face? Așteptări.

Să-ți trăiești viața fără să te aștepti la ceva, fără nevoia de a avea rezultate specifice - aceasta este libertatea. Aceasta este Dumnezeirea.

Așa trăiesc *Eu*.

Nu ești legat de rezultate?

Absolut deloc.

Bucuria Mea este în actul de creație, nu în ceea ce urmează. Renunțarea *nu este* o decizie de a nega acțiunea. Renunțarea este o decizie de a nega nevoia pentru un anumit *rezultat*. E o enormă diferență.

Ai putea să-mi explici ce vrei să spui prin afirmația „pasiunea este plăcerea de a transforma existența în acțiune”?

Starea de a fi este cel mai înalt grad de existență. Este esența cea mai pură. Este aspectul lui Dumnezeu „acum/nu acum”, „totul/nu totul”, „întotdeauna/niciodată”.

Existența în esența ei înseamnă Dumnezeu în esența Lui.

Și totuși, pentru noi nu a fost niciodată suficient *să fim*. Noi am tânjit întotdeauna *să trăim experiența* lui Ce Suntem – și aceasta necesită un cu totul alt aspect al divinității, numit a face.

Să zicem că sunteți, în miezul minunatului vostru Sine, acel aspect al divinității numit dragoste. (Acesta este, apropo, Adevărul despre voi).

Acum, un lucru este *să fii* dragoste și cu totul alt lucru este *să faci ceva cu dragoste*. *Sufletul tânjește să facă ceva pentru ceea ce este, ca să se poată cunoaște pe sine însuși în propria sa experiență. Așa că, se va strădui să realizeze – prin acțiune – ideea lui cea mai înaltă.*

Asemenea dorință puternică de a face acest lucru se numește pasiune sau chiar patimă. Omoară pasiunea și-L vei omorî pe Dumnezeu.

Pasiunea este Dumnezeu care vrea să te salute.

Dar, vezi tu, o dată ce Dumnezeu (sau Dumnezeul-din-tine) face acest lucru de iubire, Dumnezeu S-a realizat pe Sine Însuși – și nu mai are nevoie de nimic altceva.

Pe de altă parte, omul simte adesea nevoia de a i se *rambursa* ceva din investiție. Dacă tot e să iubim pe cineva, foarte bine – dar să primim și niște dragoste înapoi. Ceva de genul ăsta.

Asta *nu* este pasiune. Asta înseamnă să te aștepți la ceva.

Aceasta este cea mai “mare sursă a nefericirii omului. Este ceea ce-l separă pe om de Dumnezeu.

Cel care renunță se străduiește să pună capăt acestei separări prin experiența pe care unii mistici orientali au numit-o *samadhi*.

Adică, unimea și unirea cu Dumnezeu; a te topi în divinitate și a deveni una cu ea. Prin urmare, cel care renunță, *renunță la rezultate* dar, absolut niciodată, nu renunță la pasiune.

Într-adevăr, Maestru știe pe cale intuitivă că pasiunea este drumul. Este calea spre realizarea de Sine.

Chiar și în termeni pământești se poate spune, destul de corect, că, dacă nu ai nicio pasiune pentru nimic, nu

trăiești.

Ai spus că: „Persistă lucrurile cărora le opui rezistență. Dispar cele pe care le privești în față”. Poți să-mi explici?

Nu poți să opui rezistență la ceva căruia nu-i recunoști realitatea. Actul de a opune rezistență înseamnă a recunoaște că acel lucru este viu. Când tu opui rezistență unei energii, o plasezi acolo. Cu cât îi opui mai multă rezistență, cu atât o faci să fie mai reală, *indiferent* cui îi opui rezistență. Când deschizi ochii și privești ceva în față, acel ceva dispare. Adică *încetează să-și mai păstreze forma iluzorie*.

Dacă privești ceva în față - îl *privești* cu adevărat - vei vedea *prin el*, și chiar prin orice iluzie pe care ți-o creează, nelăsând nimic în urma lui decât realitatea ultimă din privirea ta. În fața acestei ultime realități, iluzia ta plătândă nu are nicio putere. Nu te poate ține mult timp în strânsoarea ei care slăbește. Vezi *adevărul* și adevărul te eliberează.

Dar ce întâmplă dacă *nu vrei* ca lucrul pe care-l privești în față să dispară?

Ar trebui să vrei *întotdeauna*! Nu există nimic în realitatea ta de care să te cramponezi. Totuși, dacă *alegi cu adevărat* iluzia vieții în loc de realitatea finală, poți, pur și simplu, *s-o recreezi* - exact așa cum ai creat-o de la început. În acest fel, tu poți să ai în viață ceea ce *ai ales să ai* și să elimini din viața ta ceea ce nu mai dorești să trăiești ca experiență.

Și totuși să nu opui rezistență *la nimic*. Dacă tu crezi că prin rezistența ta îl vei elimina, *gândește-te mai bine*. Nu faci altceva decât să-l înfiți mai ferm în locul său. Nu ți-am spus că *orice gând* este creator?

Chiar și un gând care spune că eu nu vreau

ceva?

Dacă nu vrei ceva, de ce te gândești la asta? Nu te mai gândi încă o dată. Dar dacă *trebuie* să te gândești la acel ceva – asta e! Dacă nu poți *să nu* te gândești, atunci nu-i opune rezistență.

Privește-l, mai degrabă, *direct în față* – acceptă realitatea ca pe propria ta creație – și apoi alege să o păstrezi sau nu, după cum dorești.

Și ce anume ar dicta această alegere?

Cine și Ce crezi tu că Ești. Și Cine și Ce alegi tu să Fii.

Aceasta dictează *toate* alegerile, fiecare alegere pe care ai făcut-o în viață și o *vei face* vreodată.

Deci, viața unui om care renunță este o cărare incorectă?

Acesta nu este un adevăr. *Cuvântul* „a renunța” conține un înțeles atât de greșit. În realitate, nu poți *să renunți la nimic* pentru că, *orice căruia îi opui rezistență – persistă*. Cel care cu adevărat renunță – nu renunță ci. pur și simplu, *alege altceva*. Acesta este un gest de a te îndrepta spre ceva, nu de a te îndepărta de ceva.

Nu poți să te îndepărtezi de ceva pentru că acesta te va urmări până la capătul pământului. De aceea, nu opune rezistență tentației, ci, pur și simplu, întoarce-i spatele. Întoarce-te către Mine și îndepărtează-te de orice care nu seamănă cu Mine.

Dar trebuie să știi că: nu există ceva care să însemne cale incorectă, pentru că, în această călătorie, nu se poate „să nu ajungi” la destinație.

Pur și simplu, este o problemă de viteză – pur și simplu, o chestiune de *când* vei ajunge acolo – dar până și aceasta este o iluzie, pentru că nu există nici „când”, nici „înainte” sau „după”. Există numai „acum”; un moment

etern numit „întotdeauna”, în care îți trăiești experiența de tine însuși.

Și, atunci, care-i rostul? Dacă este imposibil să „nu ajung acolo”, care-i rostul vieții? De ce să ne mai facem atâtea griji legate de orice acțiune a noastră?

Ei bine, desigur că *n-ar trebui* să vă faceți griji. Dar *ar fi bine* să fiți observatori. Pur și simplu, să vedeți cine și ce sunteți, faceți și aveți – și să vedeți ce vă este de folos.

Rostul vieții nu este să ajungeți undeva, ci să vă dați seama că deja sunteți acolo și că ați fost din totdeauna. Sunteți din totdeauna și pentru totdeauna – în momentul creației pure.

De aceea, rostul vieții este să creați – cine și ce sunteți – și apoi să trăiți această experiență.

6

Ce spui despre suferință? Este suferința calea sau modul de a ajunge la Dumnezeu ? Unii spun că este *singurul* mod.

Mie nu-Mi face plăcere suferința. Iar cei care spun că-Mi face, nu Mă cunosc.

Suferința nu este un aspect necesar pentru experiența umană. Nu numai că nu este necesar, ci este și lipsit de înțelepciune, neplăcut și periculos pentru sănătate.

Atunci, de ce există atât de multă suferință. Atunci, dacă *ești* Dumnezeu și îți displace atât de mult, de ce *nu-i* pui capăt?

I-am pus capăt. Voi, pur și simplu, refuzați să folosiți instrumentele pe care vi le-am dat și cu care să realizați acest lucru.

Vezi tu, suferința nu are nicio legătură cu evenimentele, ci cu reacția omului față de ele.

Ceea ce se întâmplă este, pur și simplu, ceea ce se întâmplă. E cu totul altceva ce simțiți voi față de aceasta.

V-am dat instrumentele cu care să răspundeți și să reacționați la evenimente într-un mod care reduce durerea - de fapt *o elimină* - dar nu le-ați folosit.

Scuză-mă, dar de ce să nu eliminăm evenimentele?

Bună sugestie. Din nefericire, Eu nu am control asupra lor.

Nu ai control asupra evenimentelor?

Desigur că nu. Evenimentele apar în timp și spațiu și sunt produse prin alegerea voastră, iar Eu niciodată nu Mă amestec în această alegere. A proceda astfel ar însemna să anulez chiar motivul pentru care v-am creat. Dar asta ți-am mai explicat-o.

Voi produceți unele evenimente de bună voie, iar alte evenimente le atrageți către voi - mai mult sau mai puțin inconștient.

Câteva evenimente - în această categorie voi băgați majoritatea dezastrelor naturale - sunt puse în seama „datului sorții”.

Dar până și cuvântul „dat” poate fi un acronim pentru „De voi / Atrase / Toate “. Cu alte cuvinte, de conștiința planetei.

„Conștiința colectivă”.

Precis. Exact.

Există unii care spun că lumea se duce cu totul de răpă. Sistemul nostru ecologic e pe moarte. Planeta noastră a intrat într-o serie de dezastre

geofizice majore. Cutremure. Vulcani. Poate chiar o înclinare a Pământului pe propria sa axă. Și sunt alții care spun că această conștiință colectivă poate schimba totul; că noi putem salva Pământul cu ajutorul propriilor noastre gânduri.

Gânduri puse în *acțiune*. *Neți salva* Pământul, dacă destui oameni de pretutindeni cred că trebuie făcut ceva ca să ajutați mediul înconjurător. Dar trebuie să acționați repede. De atât de mult timp e atât de mult rău. E nevoie de o schimbare majoră de atitudine.

Vrei să spui că, dacă nu o facem, vom vedea pământul și locuitorii lui, distruși?

Am arătat destul de clar legile universului fizic, pentru ca toată lume să înțeleagă. Există legi ale cauzei și efectului care au fost subliniate suficient în fața savanților și fizicienilor voștri și, prin ei, conducătorilor din lumea întreagă. Nu e nevoie să mai scot în evidență aceste legi aici.

Întorcându-ne la suferință - de unde ne-o fi venit ideea că suferința este *bună*? Că cei sfinți „suferă în tăcere”?

Cei sfinți *într-adevăr* „suferă în tăcere”, dar aceasta nu înseamnă că suferința este bună. Cei care studiază la școala Maestrilor suferă în tăcere, deoarece ei înțeleg că suferința nu este un drum al lui Dumnezeu, dar este un semn sigur că mai e ceva *de învățat* despre calea lui Dumnezeu, mai e ceva de adus aminte.

Adevăratul Maestru nu suferă deloc în tăcere, ci doar pare că suferă fără să se plângă. Motivul pentru care adevăratul Maestru *nu suferă* ci, pur și simplu, trăiește experiența unui set de împrejurări pe care *voi* le-ați numi de nesuportat.

Un Maestru practicant nu vorbește despre suferință; pur și simplu, *înțelege clar puterea Cuvântului* și alege, astfel, *să nu spună nicio vorbă despre aceasta*.

Facem să fie real lucrul căruia îi dăm atenție.

Maestrul știe acest adevăr. Maestrul se pune în situația *de a alege* ce anume hotărăște că trebuie să fie real.

Cu toții ați procedat la fel, din când în când. Nu există niciunul printre voi care să nu fi făcut să dispară o durere de cap, sau ca o vizită la dentist să fie mai puțin dureroasă, *hotărând ca lucrurile să se întâmple așa*.

Un Maestru ia, pur și simplu, aceeași decizie, dar despre lucruri mult mai importante.

Dar de ce să existe suferință? De ce să existe chiar *posibilitatea de a suferi*?

Nu puteți ști sau deveni ceea ce sunteți, în absența a ceea ce nu sunteți – așa cum ți-am explicat deja.

Totuși, eu încă nu înțeleg de unde ne-a venit ideea că suferința e *bună*.

Ești deștept că insiști în întrebarea asta. Înțelepciunea originală în jurul suferinței în tăcere a fost atât de pervertită, încât acum mulți cred (și câteva religii o chiar *propovăduiesc*) că suferința este *bună*, iar *bucuria* este *rea*. De aceea ați decis că, dacă cineva are cancer dar nu spune nimănui, el este un sfânt – în timp ce, dacă cineva are o sexualitate robustă (iată un subiect exploziv) și o anunță deschis, ea este păcătoasă.

Măi să fie, chiar c-ai ales un subiect exploziv. Și cu multă inteligență ai schimbat pronumele din masculin în feminin. Ai făcut-o cu un anumit scop?

Am făcut-o ca să vă expun prejudecățile. Nu vă place să vă gândiți că femeile *ar avea* o sexualitate robustă și, cu

atât mai puțin, să o trâmbițeze în public.

Mai degrabă ați vedea un om murind fără un geamăt pe câmpul de bătlălie, decât o femeie să facă dragoste cu gemete în plină stradă.

Tu nu gândești la fel?

Eu nu judec nici într-un fel nici în altul. Dar voi judecați în toate felurile – și vă sugerez că judecățile voastre vă împiedică să vă bucurați, iar faptul că vă așteptați la ceva, vă face nefericiți.

Toate acestea la un loc vă provoacă boala și, implicit, de aici începe toată suferința.

De unde să știu eu că ceea ce spui este adevărat?

Cum pot să știu că-mi vorbește chiar Dumnezeu și nu că imaginația mea e mult prea activă?

Ai mai întrebat asta. Răspunsul Meu este același. Ce contează? Chiar dacă tot ceea ce ți-am spus este „greșit”, te gândești tu la un mod mai bun de a trăi?

Nu.

Atunci „greșit” este *corect* și „corect” este greșit!

Ca să te ajut să ieși din dilemă îți spun doar: nu crede *nimic* din ce-ți spun. Pur și simplu, *trăiește. Trăiește-o ca experiență.*

Apoi, trăiește orice altă paradigmă pe care vrei s-o construiești. După aceea, uită-te la *experiența ta* pentru a găsi adevărul tău.

Într-o zi, dacă ai foarte mult curaj, vei trăi experiența unei lumi unde a face dragoste *este* considerat un lucru mai bun decât a face război.

În acea zi, tu te vei veseli.

Viața este atât de înspăimântătoare și atât de confuză, încât aș dori ca totul să fie mai clar.

Nimic nu este înspăimântător în ceea ce privește viața, dacă nu ești prea atașat de rezultate.

Vrei să spui, dacă nu vrei nimic.

Așa este. *Alege*, dar nu dori.

E ușor pentru cei care nu au pe nimeni care să depindă de ei. Ce te faci dacă ai nevastă și copii?

Drumul celui care are o familie a fost întotdeauna plin de probleme. Poate *cel mai* plin de probleme. După cum ziceai, e ușor „să nu vrei nimic” când nu te ai decât pe tine. E normal ca, atunci când în jurul tău există oameni pe care-i iubești, să dorești numai ce e cel mai bine pentru ei.

E dureros când nu poți să le oferi tot ceea ce vor. O casă frumoasă, îmbrăcăminte decentă, mâncare suficientă.

Mă simt ca și când m-aș fi luptat de 20 de ani încoace doar ca să mă descurc cât de cât. Iar rezultatele de-abia se văd.

Te referi la bogăție materială?

Mă refer la lucrurile de bază pe care un bărbat ar vrea să le transmită copiilor lui. Mă refer la lucrurile foarte simple pe care un bărbat ar vrea să le ofere soției lui.

Înțeleg. Consideri că obligația ta în viață este să oferi toate aceste lucruri. Pentru asta îți închipui tu că ți-a fost dată viața?

Nu sunt sigur că aş face această afirmație. Nu pentru asta e viața mea, dar ar fi, desigur, plăcut dacă aceste lucruri ar reprezenta cel puțin un rezultat adiacent.

Hai s-o luăm de la capăt. *Pentru ce* crezi tu că ți-a fost dată viața?

E o întrebare bună. În decursul anilor i-am dat o grămadă de răspunsuri diferite.

Care e răspunsul tău acum?

Sentimentul meu este că am două răspunsuri; un răspuns se referă la ceea ce mi-ar plăcea să văd de acum înainte și celălalt la ceea ce văd acum.

Care este răspunsul în legătură cu ceea ce ai vrea să vezi?

As vrea să-mi văd viața ca fiind evoluția sufletului meu. Aș vrea să-mi văd viața ca fiind expresia și trăirea ca experiență a acelei părți din mine pe care o iubesc cel mai mult. Partea din mine care este compasiune și răbdare și dăruire și ajutor. Parte din mine care înseamnă a ști, a fi înțelept, a ierta și... a iubi.

Vorbești de parcă ai fi citit deja cartea asta!

Da, e o carte frumoasă, la nivel ezoteric, dar încerc să-mi dau seama cum s-o pun „în practică”. Ceea ce văd în viața mea reală este supraviețuirea de zi cu zi.

Și unul îl exclude pe celălalt?

Păi...

Crezi că ezotericul exclude supraviețuirea?

Ca să-Ți spun cinstit, mi-ar plăcea să fac ceva mai mult decât să supraviețuiesc. Toți anii ăștia nu am făcut decât să *supraviețuiesc*. Observ că am rămas în același loc. Aș dori să se termine *lupta* pentru supraviețuire.

Observ că a trăi de la o zi la alta este încă o luptă. Aș vrea să fac mai mult decât doar să supraviețuiesc. Aș vrea să *prosper*.

Și ce numești tu a prospera?

Să am destul ca să nu-mi mai bat capul de unde fac rost de bani; fă nu mai fie un stres permanent să fac rost de bani de chirie sau să plătesc nota de telefon. Vreau să spun - și-mi pare rău că sunt atât de prozaic - că noi discutăm aici despre *viața reală* și nu despre o imagine aeriană, romantică și spiritualizată a vieții, ca cea pe care o descrii Tu în întreaga carte.

Mi se pare Mie, sau disting o notă de furie?

Nu e vorba de furie, cât de frustrare. Am jucat „jocul ăsta de-a spiritualitatea” de vreo 20 de ani încoace și uite unde am ajuns. La un pas de azilul de săraci. Tocmai mi-am pierdut serviciul și *iarăși* nu mai am de unde să fac rost de bani. Zău că am obosit de atâta luptă. Am 49 de ani și mi-aș dori un pic de *siguranță* în viață, ca să-mi *pot* dedica mai mult timp „treburilor legate de Dumnezeu” și de „evoluția” sufletului etc. Inima mea este alături de acest gen de idei, dar viața mă trage în altă direcție ...

Ai spus foarte multe lucruri aici și presupun că

vorbești în numele a o mulțime de oameni care au trăit aceste experiențe.

Am să răspund pe rând acestui adevăr, pentru ca să poți înțelege și analiza răspunsul cu ușurință.

Nu ai jucat „jocul ăsta de-a spiritualitatea” de vreo 20 de ani încoace, ci ai stat doar pe margine (nu vreau să consideri că te pedepsesc, fac doar o afirmație). Sunt de acord că de vreo două decade *privești* acest joc; cochetezi cu el; îl experimentezi din când în când ... dar până de curând nu am simțit că te *dedici* cu adevărat lui.

Să fie foarte clar: *„a juca un joc spiritual” înseamnă să-fi dedici întreaga minte, întregul corp, întregul suflet procesului de a-ți crea Sinele după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.*

Acesta este procesul de realizare de Sine despre care au scris Misticii Orientali. Este procesul de salvare căruia i s-a dedicat însăși mare parte din teologia occidentală.

Este un act de supremă conștiință de zi cu zi, oră cu oră, moment cu moment. Înseamnă a alege și a realege fiecare clipă. Este creația care merge înainte. O creație *conștientă*. Creație cu *un scop* înseamnă a folosi instrumentele creației despre care am mai discutat, a le folosi în mod conștient și cu intenție sublimă.

Asta înseamnă „să joci acest joc spiritual”. Spune-Mi, de cât timp o faci?

Nu nici n-am început.

Nu trece de la o extremă la alta și nu fi atât de aspru cu tine însuși.

Te-ai dedicat acestui proces – ești angajat în el mai mult decât îți închipui. Dar nu faci asta de 20 de ani încoace – ori ceva de genul ăsta.

Adevărul este că nu e important de cât timp te-ai angajat. Ești angajat *acum*”? Numai asta contează.

Să trecem la următoarea afirmație a ta. Mi-ai cerut să văd unde ai ajuns și te descrii ca fiind „la un pas de azilul de săraci”. Mă uit la tine și văd cu totul altceva. Văd

o persoană care este la un pas de azilul de bogați! Te simți ca și cum ai fi aproape de a cădea în neant și eu te văd ca fiind foarte aproape de Nirvana.

Totul depinde de ce consideri tu că este „recompensă” și spre ce scop te îndrepti. Dacă obiectivul vieții tale este să capeți ceea ce tu numești siguranță, atunci înțeleg și-Mi dau seama că ești „la un pas de azilul de săraci”. Dar chiar și această afirmație poate fi corectată, pentru că, prin recompensa pe care ți-o dau Eu, vin la tine *toate* lucrurile bune - inclusiv experiența de a te simți în siguranță în lumea fizică.

Recompensa de la Mine - pe care o primești când „lucrezi pentru” Mine - îți oferă mult mai mult decât confort spiritual. Poți să capeți și confortul *fizic*. Ironia în toate acestea este că, o dată ce trăiești experiența genului de confort spiritual pe care ți-l oferă recompensa Mea, ultimul lucru despre care îți vei mai face griji va fi confortul fizic.

Chiar și confortul fizic al membrilor familiei tale nu va mai reprezenta o grijă pentru tine - pentru că, o dată ce te ridici la nivelul conștiinței lui Dumnezeu, nu ești responsabil pentru niciun alt suflet omenesc și că, deși este lăudabil să dorești ca fiecare suflet să trăiască în confort, orice suflet trebuie să aleagă - *alege* - propriul său destin chiar în clipa asta.

E clar că, a distruge în mod deliberat pe cineva sau a-i face un rău, nu este o acțiune de dorit. Este clar că e la fel de rău să neglijezi nevoile celor pe care i-ai făcut să depindă de tine.

Treaba ta este să-i faci să fie *independenți*; să-i înveți cât de repede și de complet posibil *cum să se descurce fără tine*. Pentru că, tu nu reprezinți o binecuvântare pentru ei, cât timp ei au nevoie de tine ca să supraviețuiască - ci va fi cu adevărat o binecuvântare pentru ei numai momentul în care își vor da seama că tu nu le mai ești necesar.

Mergând pe aceeași idee, cel mai măreț moment al lui Dumnezeu este momentul în care voi vă dați seama că

nu aveți nevoie de Dumnezeu.

Știu, știu ... aceasta este antiteza a tot ceea ce ai fost învățat.

Profesorii tăi te-au învățat despre un Dumnezeu furios, un Dumnezeu gelos, un Dumnezeu care vrea să ai nevoie de El. Și acesta nu este deloc un Dumnezeu, ci un substitut nevrotic pentru ceea ce ar trebui să fie o divinitate.

Un adevărat Maestru nu este cel care are cei mai mulți studenți, ci cel care creează cei mai mulți Maeștri.

Un adevărat conducător nu este cel pe care-l urmează o mare mulțime, ci cel care creează cei mai mulți conducători.

Un adevărat rege nu este cel care are cei mai mulți supuși, ci cel care-i conduce pe cei mai mulți spre regalitate.

Un adevărat profesor nu este cel care știe cel mai mult, ci cel care îi face pe cei mai mulți să știe.

Și un adevărat Dumnezeu nu este Cel care are cei mai mulți servitori, ci Cel care-i servește pe cei mai mulți, *făcând Dumnezei din toți ceilalți.*

Pentru că, aceasta este atât ținta cât și gloria lui Dumnezeu: ca supușii Lui să nu mai existe și ca toți să-L cunoască pe Dumnezeu, nu ca pe Cel de neatins, ci ca pe Cel de neevitat.

O, cât aș dori să poți înțelege acest lucru: destinul tău fericit e *de neevitat*. Nu se poate *să nu fii* salvat. Iadul înseamnă să nu știi acest adevăr.

Deci, ca părinți, soți și iubiți, încercați să nu faceți din dragostea voastră un lipici care ține strâns, ci un magnet care mai întâi atrage, apoi se poate răsuci și respinge, pentru ca cei care sunt atrași să nu înceapă să creadă că trebuie să stea lipiți de tine ca să poată supraviețui.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Nimic nu poate fi mai nociv pentru celălalt.

Faceți ca dragostea voastră *să-i propulseze* pe cei pe care-i iubiți în lume, în trăirea deplină a experienței a cine

sunt ei. În felul acesta, veți dovedi cu adevărat că iubiți. Acest drum al unui cap de familie este o mare solicitare. Apar multe griji lumești, multe probleme. Ascetul nu e deranjat de niciuna dintre ele. Lui i se aduce pâine și apă, i se dă o saltea umilă pe care să se întindă și poate să-și devoteze fiecare clipă rugăciunii, meditației și contemplării divinului.

Cât e de ușor să vezi divinul în astfel de condiții! Ce sarcină simplă! Ia dă-i o nevastă și copii! Acum să vezi divinul – când un bebeluș plânge că trebuie să-l schimbi la trei noaptea! Acum să vezi divinul – într-o notă de plată care trebuie plătită la începutul lunii! Să recunoști mâna lui Dumnezeu în boala soției tale, în serviciul pe care l-ai pierdut, în febra copilului și în durerile părinților. De-abia acum vorbim despre a fi sfânt.

Îți înțeleg oboseala. Știu că ești sătul de atâta luptă.

Dar adevăr îți spun Eu ție: când Mă urmezi pe Mine, lupta dispare. Trăiește în interiorul spațiului lui Dumnezeu și evenimentele devin, în totalitate, binecuvântări.

Cum pot eu să ajung în spațiul lui Dumnezeu când mi-am pierdut serviciul, trebuie să-mi plătesc chiria, copii au nevoie de dentist și a mă situa în spațiul meu filosofic superior pare a fi modul cel mai puțin potrivit de a rezolva aceste probleme?

Nu Mă abandona când ai cea mai mare nevoie de Mine. Acum este momentul în care ești pus la cea mai importantă încercare.

Acum e timpul celei mai mari șanse ale tale. Este șansa de a dovedi tot ceea ce e scris aici.

Când spun „nu Mă abandona” vorbele Mele sună ca ale acelui Dumnezeu nevrotic despre care vorbeam. Dar Eu nu sunt așa. Poți să „Mă abandonezi” cât vrei. Nu-Mi pasă și nu va schimba nimic din ceea ce este între noi. Spun aceste vorbe ca răspuns la întrebările tale. Tocmai atunci când lucrurile merg prost, uiți *Cine Ești* și *instrumentele* pe care ți le-am dat ca să-ți creezi viața pe

care vrei să ți-o alegi.

Acum, mai mult ca oricând, e momentul *să mergi* în spațiul Dumnezeului tău. În primul rând, aceasta îți va aduce o mare pace în gândire -și din pacea gândului ies ideile mărețe - idei care ar putea fi soluțiile pentru cele mai mari probleme pe care îți imaginezi că le ai.

În al doilea rând, numai în spațiul lui Dumnezeu se realizează Sinele tău și acesta este scopul - *singurul* scop - al sufletului tău.

Când ești în spațiul lui Dumnezeu, știi și înțelegi că tot ceea ce trăiești acum ca experiență este temporar. Îți spun că Cerul și Pământul vor trece, dar *tu* nu. Această perspectivă veșnică te ajută să vezi lucrurile în adevărata lor lumină.

Poți defini aceste condiții și circumstanțe prezente așa cum sunt ele cu adevărat: temporare și temporale. Le poți folosi apoi ca instrumente - pentru că aceasta și sunt, instrumente temporare și temporale - în crearea experienței prezente.

Cine crezi tu că ești? Cine crezi tu că ești față de experiența numită a-pierde-un-serviciu? Și, ca să mergem și la esență, cine crezi tu că *sunt Eu*? Crezi tu că aceasta este o problemă prea mare ca să o pot rezolva Eu? Crezi că pentru Mine e un miracol prea mare să te scot din acest necaz? Înțeleg că poți să consideri că este pentru *tine* ceva mult prea greu, chiar folosind instrumentele pe care ți le-am dat - dar crezi cu adevărat că e prea greu pentru Mine?

Din punct de vedere intelectual, eu știu că nimic nu e prea greu pentru Dumnezeu. Dar din punct de vedere emoțional, nu cred că sunt prea sigur. Nu dacă Tu *poți* să o faci, ci dacă Tu *vrei*.

Înțeleg. Deci e o problemă de credință.

Da.

Nu te îndoiești asupra capacității Mele, ci pur și simplu asupra dorinței Mele de a o face.

Vezi Tu, eu încă trăiesc această teologie care spune că s-ar putea ca, undeva, să existe o lecție pentru mine. Încă nu sunt sigur că *se presupune* că eu am o soluție. E posibil să se presupună că eu am o problemă. Poate că aceasta este una dintre acele „încercări” despre care tot îmi vorbește teologia mea. Așa că îmi fac griji că s-ar putea ca această problemă să nu fie rezolvată. Că aceasta ar fi una dintre acele treburi pentru care Tu ai de gând să mă lași să mai stau pe aici.

Poate că acum e un moment potrivit să mai discutăm o dată cum interacționez Eu cu tine, deoarece tu crezi că se pune problema de dorința Mea, iar Eu îți spun că e vorba de dorința ta.

Eu vreau pentru tine ceea ce tu vrei pentru tine. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Eu nu stau aici și judec cererile tale una după alta, hotărând dacă ar fi cazul să ți se ofere ceva.

Legea Mea este legea cauzei și efectului, nu legea lui Mai Vedem Noi. Nu există *nimic* ce tu nu poți să ai, dacă tu alegi să ai ceva. O să ți-l dau, chiar înainte să Mi-l ceri. Crezi ce spun?

Îmi pare rău. Nu. Am văzut prea multe rugăciuni cărora nu li s-a dat răspuns.

Să nu-ți pară rău. Ține-te întotdeauna de adevăr – adevărul experienței tale. E un lucru pe care îl înțeleg, pe care îl respect și nu am nimic împotriva.

Asta e bine, pentru că eu *nu cred* că voi căpăta orice aș cere. Viața mea nu a fost o mărturie în acest sens. De fapt, eu *rareori* primesc ceea ce cer, iar când se întâmplă, mă consider al naibii de norocos.

E o alăturare interesantă de cuvinte. Se pare că ai o opțiune. În viață poți să fii ori al naibii de norocos, ori binecuvântat de norocos. Eu aș dori ca tu să fii binecuvântat de norocos dar, desigur, nu Mă voi amesteca niciodată în deciziile tale.

Adevăr îți spun Eu ție: *întotdeauna* capeți ceea ce crezi și *creezi în permanență*.

Eu nu judec creațiile pe care tu le invoci. Eu, pur și simplu, îți dau puterea să invoci mai multe – și mai multe, și mai multe, și mai multe. Dacă nu-ți place ceea ce tocmai ai creat, *alege din nou*. Treaba Mea, ca Dumnezeu, este *să-ți ofer întotdeauna această oportunitate*.

Îmi spui că nu ai căpătat întotdeauna ceea ce ai dorit. Eu am venit aici ca să-ți spun că tu ai căpătat întotdeauna ceea ce ai provocat prin gândurile tale.

Viața este întotdeauna un rezultat al gândurilor tale despre ea – inclusiv gândul tău realmente creator că tu rareori capeți ceea ce alegi.

Acum, în situația de față, te vezi ca victimă a faptului că ți-ai pierdut serviciul. Adevărul este că tu nu ai mai ales acest serviciu. Nu te-ai mai trezit dimineța nerăbdător să pleci la lucru, ci ai început să te trezești îngrozit. Nu te-ai mai simțit fericit la locul tău de muncă, ci ai început să nu-l mai poți suferi. Ai început chiar să-ți imaginezi *că faci altceva*.

Crezi că asta nu înseamnă nimic? Îți subestimezi puterea. Adevăr îți spun Eu ție: *viața ta se desfășoară potrivit cu intențiile tale în ceea ce o privește*.

Deci, care e intenția ta acum? Intenționezi să dovedești teoria că viața rareori îți aduce ceea ce alegi? Sau intenționezi să demonstrezi Cine Ești cu Adevărat și Cine Sunt Eu?

Sunt mâhnit, jenat, aspru pedepsit.

Și îți servește la ceva? De ce, pur și simplu, nu iei la cunoștință acest adevăr și nu te îndrepti către el? Nu are

rost să te autoincriminezi. Observă ceea ce ai ales și alege din nou.

Dar de ce sunt eu întotdeauna gata să aleg ceea ce este negativ și apoi să-mi trag o palmă pentru asta?

La ce te aștepti. De mic copil ți s-a spus că ești „rău”. Accepți că ai fost născut în „păcat”. A te simți vinovat este *un răspuns învățat*.

Ți s-a spus să te simți vinovat pentru lucruri pe care le-ai făcut cu mult înainte să poți face, de fapt, ceva. Ai fost învățat să-ți fie rușine că nu te-ai născut perfect.

Această așa zisă stare de imperfecțiune în care ți s-a spus că ai venit pe lume este ceea ce teologii tăi au neobrazarea de a numi păcatul originar. Și chiar *este* păcatul originar – dar nu al vostru. Este primul păcat care a fost aruncat asupra voastră de o lume care nu știe nimic despre Dumnezeu, dacă crede că Dumnezeu ar vrea sau *ar putea* crea *ceva* imperfect. Unele dintre religiile voastre au construit întregi teorii teologice în jurul acestei concepții greșite. Și chiar așa și este – *literalmente* – o *concepție greșită, pentru că orice concep Eu – tot ceea ce fac Eu să aibă viață – este perfect; o reflecție perfectă a perfecțiunii înșăși, făcută după chipul și asemănarea Mea*.

Pentru a justifica ideea unui Dumnezeu care pedepsește, religiile voastre au simțit nevoia să creeze ceva care să Mă înfurie.

Și astfel, chiar și acei oameni care duc vieți exemplare simt cumva nevoia să fie salvați. Dacă ei nu simt nevoia de a fi salvați de ei înșiși, atunci simt nevoia de a fi salvați de propria lor *imperfecțiune implantată*. Astfel, (spun aceste religii) mai bine ai face ceva – și repede – pentru că, altfel, ajungi direct în iad.

Până la urmă, aceasta s-ar putea să nu îmbuneze un Dumnezeu furios, răzbunător și ciudat, ci ar putea să dea viață unor *religii* furioase, răzbunătoare și ciudate. Și, în felul acesta, religiile perpetuează. În felul acesta, puterea

rămâne concentrată în mâinile a puțini oameni, mai degrabă decât să fie trăită prin acțiunile a mulți oameni.

Bineînțeles că voi alegeți în mod constant gândul cel mai mărunț, ideea cea mai meschină, conceptul de cea mai mică valoare despre voi înșivă și puterea voastră, ca să nu mai vorbim despre Mine și puterea Mea. Așa *ați fost învățați*.

Doamne, cum pot eu să scap de ceea ce am învățat?

Bună întrebare și adresată exact cui trebuie!

Poți să scapi de ceea ce ai învățat, citind și recitind această carte. Citește-o, iarăși și iarăși, până când înțelegi fiecare pasaj, până când fiecare cuvânt îți devine familiar. Când vei putea cita altora pasaje din ea, când îți vei putea aduce aminte fraze din ea în mijlocul orelor tale cele mai negre, atunci „vei fi scăpat de învățătură”.

Mai sunt încă atât de multe lucruri despre care vreau să Te întreb; atât de multe lucruri pe care vreau să le știu.

Chiar așa. Ai început cu o listă foarte lungă de întrebări. Hai să ne întoarcem la ea.

8

Când voi învăța eu destul despre relații ca să fiu în stare să le fac să fie armonioase? Există vreo modalitate *de a fi* fericit într-o relație? E oare nevoie ca relațiile să te solicite în permanență?

Nu trebuie să înveți nimic despre relații. Trebuie doar să demonstrezi ceea ce știi deja.

Există o modalitate de a fi fericit într-o relație și aceasta este să folosești relațiile pentru scopul pentru care

au fost destinate și nu pentru scopul pe care i le-ai atribuit tu.

Relațiile te solicită în mod constant, te cheamă în mod constant să crezi, să exprimi și să trăiești experiența unor aspecte din ce în ce mai grandioase despre tine însuși, a unor viziuni din ce în ce mai mărețe despre tine însuși, a unor *versiuni* și mai magnifice despre tine însuși. Nicăieri în altă parte decât într-o relație nu poți să faci acest lucru mai imediat, mai cu impact și mai curat. De fapt, fără o relație, *nu poți să o faci deloc*.

Numai printr-o relație cu alți oameni, locuri și evenimente poți să exiști în univers (ca o cantitate notabilă, ca un *ceva* identificabil).

Amintește-ți că tu nu exiști în absența altcuiva sau a altceva. Tu ești ceea ce ești în relație cu un alt lucru care nu este. Așa stau lucrurile în lumea relativului, în opoziție cu lumea absolutului unde locuiesc Eu.

O dată ce ai înțeles clar acest lucru, o dată ce l-ai aprofundat, binecuvântezi în mod intuitiv absolut fiecare experiență, oricare întâlnire umană și în special relațiile umane personale, pentru că le vezi ca fiind constructive în cel mai înalt sens.

Vezi că ele pot fi folosite, trebuie să fie folosite, *sunt* folosite (chiar dacă vrei sau nu) *pentru a-l construi* pe Cine Ești cu Adevărat.

Această construcție poate fi o creație magnifică a propriului tău proiect conștient sau o configurație strict întâmplătoare. Tu poți să alegi să fii o persoană care a rezultat, pur și simplu, din ceea ce s-a întâmplat sau din ceea ce ai ales tu *să fii și să faci*, legat de ceea ce s-a întâmplat. Doar în ultima formă, creația Sinelui devine conștientă. Doar într-a doua experiență, Sinele devine realizat.

Binecuvântează deci *fiecare* relație și consider-o pe fiecare ca fiind specială și cea care ajută la formarea lui Cine Ești și cine alegi să fii acum.

Întrebarea ta e legată de relațiile umane individuale cu caracter romantic și înțeleg de ce. Lasă-Mă deci să Mă

refer în mod specific și pe larg la relațiile umane de dragoste - aceste lucruri care continuă să vă dea atâtea dureri de cap! Când relațiile umane de dragoste eșuează (relațiile niciodată nu eșuează cu adevărat, decât în sensul strict omenesc, adică ele nu produc ceea ce vreți voi să producă), ele eșuează pentru că s-a intrat în aceste relații din motivații greșite.

(„Greșit” este desigur un termen relativ, însemnând ceva ce este măsurat ca opus la ceea ce este „corect” - orice *ar fi acesta!* Ar fi mult mai potrivit să spun pe limba voastră că „relațiile eșuează - se schimbă cel mai adesea - când se intră în ele din motive care nu sunt în totalitate benefice pentru supraviețuirea lor, sau care nu le favorizează”).

Majoritatea oamenilor intră într-o relație, gândindu-se mai degrabă la ceea ce pot să obțină din ea, decât la ceea ce aduc ei în ea.

Scopul unei relații este de a decide ce parte din tine ai vrea „să se arate”, nu ce parte din celălalt ai putea să capturezi și să păstrezi.

Există un singur scop pentru o relație - de fapt pentru toată *viața*: să fi și să decizi Cine Ești cu Adevărat.

E foarte romantic să spui că tu erai „un nimic” până când nu a apărut o anumită persoană, dar aceasta nu este adevărat. Ba, chiar mai rău, aruncă asupra acestei persoane o povară incredibilă de a fi ceea ce el sau ea nu este cu adevărat.

Nevrând „să te dezamăgească”, ei încearcă din răspuțeri să fie și să facă niște lucruri, până când nu mai pot.

Nu mai pot să se încadreze în imaginea pe care tu ai construit-o despre ei, nu mai pot să rămână în rolurile pe care tu le-ai dat să le joace și, astfel, crește resentimentul și urmează mânia.

În cele din urmă, pentru a se salva pe ei înșiși (*cât și relația*), aceste persoane încep să-și ceară înapoi adevărata lor față, acționând tot mai mult în concordanță cu Cine Sunt Ei cu Adevărat. Din acest moment, tu spui că ei „s-au

schimbat”. E foarte romantic să spui că, din clipa în care a intrat cineva special în viața ta, te simți desăvârșit.

Totuși, scopul unei relații nu este de a avea o altă persoană care să te desăvârșească, ci de a avea pe cineva cu care să împărtășești desăvârșirea ta.

În asta constă paradoxul relațiilor umane: tu nu ai nevoie de o anumită persoană pentru ca tu să trăiești pe deplin experiența lui Cine Ești și... fără o altă persoană, tu ești un nimic.

Acestea sunt atât misterul, cât și minunea – atât frustrarea, cât și bucuria experienței umane. E nevoie de o înțelegere profundă și de o voință totală de a trăi în interiorul acestui paradox într-un mod care să aibă sens. Observ că foarte puțini oameni o fac.

De-a lungul anilor în care se formează o relație, voi intrați în ea plini de nerăbdare, de energie sexuală, cu o inimă larg deschisă și cu un suflet plin de bucurie și de zel.

Undeva între vârsta de 40 până la 60 de ani (iar pentru unii e mai degrabă la începutul acestei perioade), ați abandonat toate visele voastre mărețe, ați pus de o parte speranțele cele mai înalte și v-ați mulțumit cu mai puțin sau cu aproape nimic.

Problema este atât de simplă, atât de elementară și totuși atât de tragic de prost înțeleasă: cele mai mari vise ale voastre, cele mai înalte idealuri, cele mai dragi speranțe sunt legate de *persoana* iubită, mai degrabă decât de *Sinele* vostru iubit. Testul relației voastre este legat de cât de bine s-a încadrat celălalt în idealul *vostru* și de cât de mult v-ați ridicat voi la idealul *lui sau al ei*. Totuși, singurul test adevărat este cât de bine v-ați ridicat voi la idealul *vostru*.

Relațiile sunt *sacre*, pentru că ele oferă cea mai mare ocazie a vieții – de fapt singura ei ocazie – de a crea și de a produce *experiența* celei mai înalte conceptualizări a Sinelui vostru. Relațiile eşuează când le vedeți ca pe cea mai înaltă ocazie a vieții de a crea și de a produce experiența celei mai înalte conceptualizări a *celuilalt*.

Lăsați-o pe cealaltă persoană din interiorul relației

să-și facă griji legate de *Sine* - ce face, ce este și ce are *Sinele*; ce vrea, cere și dă *Sinele*; ce caută, creează și trăiește ca experiență *Sinele* - și întreaga relație va servi în mod magnific atât scopului ei, *cât și* participanților la ea!

Lăsați fiecare persoană din interiorul relației să-și facă griji, nu în legătură cu celălalt ci numai, numai, numai în legătură cu propriul Sine.

Aceasta pare a fi o învățătură ciudată, deoarece vi s-a spus că, într-o relație de cea mai înaltă calitate, îți faci griji *numai* pentru celălalt. Adevăr vă spun Eu vouă: o relație eșuează din cauza concentrării voastre asupra celui alt - a *obsesiei* voastre pentru celălalt.

Cum este celălalt? Ce face celălalt? Ce are celălalt? Ce spune celălalt? Ce vrea? Ce cere? Ce gândește? Ce speră? Ce plănuiește?

Maestrul înțelege că *nu contează* ce este, face, are, spune, vrea, cere celălalt. *Nu contează* ce gândește, speră, plănuiește celălalt. Singurul lucru care contează este ce Ești *tu față de* toate aceste lucruri. Cea mai iubitoare persoană e cea care se centrează în jurul propriului Sine.

Este o învățătură foarte radicală ...

Nu și dacă o privești cu atenție. Dacă nu poți să-ți iubești propriu Sine, nu poți să-l iubești pe celălalt. Mulți oameni fac greșeala de a căuta dragostea de Sine *prin* dragostea pentru celălalt. Desigur, ei nu-și dau seama că fac acest lucru. Nu este un efort conștient. Se întâmplă doar în mintea lor, în profunzimea minții lor. În ceea ce numiți voi subconștient. Ei gândesc: „dacă eu îi voi iubi pe ceilalți, și ei mă vor iubi. Atunci eu voi fi demn de a fi iubit și *mă pot* iubi”.

Reversul este că atât de mulți oameni se urăsc pe ei înșiși deoarece simt că nu există nimeni care să-i iubească. Aceasta este o boală - este atunci când oamenii sunt „bolnavi din dragoste” - deoarece adevărul este că alți oameni îi iubesc *cu adevărat*, dar acest lucru nu contează.

Indiferent de cât de mulți oameni își manifestă dragostea pentru ei, lor nu le este destul.

Mai întâi, ei nu te cred. Cred că încerci să-i manipulezi – încerci să obții ceva de la ei. (Cum ai putea să-i iubești pentru ce sunt ei cu adevărat? Nu, trebuie să fie o greșeală. Precis că vrei ceva! Dar oare ce vrei?)

Ei stau și încearcă să-și dea seama cum ar fi posibil ca cineva să-i iubească cu adevărat. Așa că nu te cred și pornesc o campanie ca să te facă *să o dovedești*. Trebuie să dovedești că iubești. Pentru a face aceasta, e posibil ca ei să-ți ceară să începi să-ți schimbi comportamentul.

În al doilea rând, dacă ei ajung în cele din urmă într-un loc unde *pot* să creadă că tu iubești, încep imediat să-și facă griji în legătură cu cât timp vor fi în stare *să-ți păstreze* dragostea. Așa că, pentru a nu pierde dragostea *ta*, ei încep să schimbe comportamentul *lor*.

Astfel, doi oameni, literalmente se pierd pe ei înșiși într-o relație. Intră în această relație, sperând să se găsească pe ei înșiși și se pierd.

Pierderea Sinelui într-o relație este cea care provoacă mare parte din amărăciune într-un cuplu.

Doi oamenii se unesc într-un parteneriat sperând că întregul va fi mai mare decât suma părților și descoperă că este mai mic. Ei se simt *mai puțin* decât când erau singuri.

Mai puțin capabili, mai puțin îndemânatici, totul e mai puțin incitant, mai puțin atrăgător, mai puțin vesel, mai puțin mulțumitor.

Deoarece ei realmente *sunt* „mai puțin”, au renunțat la mare parte din ceea ce sunt pentru a fi – și a rămâne – în relație.

Nu s-a dorit niciodată ca relațiile să fie înțelese în acest mod. Și, totuși, în felul acesta sunt ele trăite ca experiență de către mai mulți oameni decât ți-ai putea închipui vreodată.

De ce? De ce?

Deoarece oamenii au pierdut legătura (dacă *au avut-*

o vreodată) cu *scopul* relațiilor.

Atunci când pierdeți din vedere faptul că amândoi sunteți suflete sacre pornite într-o călătorie sacră, nu mai puteți vedea scopul, motivul, aflat la baza tuturor relațiilor.

Sufletul a venit în corp și corpul a venit la viață cu scopul de a evolua. Voi *evoluati*, voi *deveniți*. Iar voi folosiți relațiile voastre cu *absolut orice*, pentru a decide *ce* deveniți. Aceasta este treaba pe care ați venit s-o faceți aici. Aceasta este bucuria de a-ți crea Sinele. De a vă cunoaște Sinele. De a deveni în mod conștient ceea ce doriți să fiți. Este ceea ce Eu am vrut să spun prin noțiunea de a fi conștient de Sine.

V-ați adus Sinele în această lume relativă pentru ca să puteți avea instrumentele cu care să cunoașteți și să trăiți experiența lui Cine Ești cu Adevărat. Cine Ești este cel pe care-l crezi tu însuți ca să existe în relație cu restul. Relațiile voastre personale sunt cele mai importante elemente în acest proces. Relațiile voastre personale sunt, de aceea, teren sfânt. Ele nu au, practic, nimic de-a face cu celălalt și totuși, deoarece ele îl implică pe celălalt, ele au *cea mai mare legătură* cu celălalt.

Aceasta este dicotomia divină. Acesta este cercul închis. Așa că, nu este câtuși de puțin exagerat să spui: „binecuvântați să fie cei preocupați de Sine, pentru că ei îl vor cunoaște pe Dumnezeu”. S-ar putea să nu fie o țintă proastă a vieții voastre să vă cunoașteți partea cea mai înaltă a Sinelui și *să rămâneți centrați* pe acest scop.

Prima voastră relație trebui să fie deci cu Sinele vostru. În primul rând, trebuie să învățați să vă cinstiți, să vă îngrijiți și să vă iubiți Sinele.

Trebuie, în primul rând, să vă vedeți Sinele ca pe ceva de valoare, înainte de a-l putea vedea pe celălalt ca având valoare. Trebuie, în primul rând, să vă vedeți Sinele ca fiind binecuvântat, înainte de a-l putea vedea pe celălalt ca fiind binecuvântat. Trebuie, în primul rând, să vă vedeți Sinele ca fiind sfânt, înainte de a recunoaște sfințenia în celălalt.

Dacă puneți căruța în fața boilor - așa cum v-o cer

majoritatea religiilor - și îl recunoașteți pe altul ca fiind sfânt, înainte de a recunoaște sfințenia voastră, într-o zi nu o să vă mai placă. Există un singur lucru pe care niciunul dintre voi nu-l poate accepta și acesta este să admiteți că cineva este *mai sfânt decât voi*. Și totuși, religiile voastre vă forțează să-i numiți pe alții mai sfinți decât voi. Și așa faceți, pentru un timp. Apoi îi crucificați.

I-ați crucificat (într-un fel sau altul) pe toți învățătorii trimiși de Mine, nu doar pe Unul. Ați procedat în felul aceasta, nu pentru că ei erau mai sfinți decât voi, ci pentru că voi *i-ați făcut să fie așa*.

Toți învățătorii trimiși de Mine au venit cu același mesaj. Nu „eu sunt mai sfânt decât tine”, ci „tu ești tot atât de sfânt ca și mine”.

Acesta este mesajul pe care nu ați fost în stare să-l auziți; acesta este adevărul pe care nu ați fost în stare să-l acceptați. Și acesta este motivul pentru care nu veți putea niciodată să vă îndrăgostiți cu adevărat și cu curățenie sufletească de altcineva. Voi nu v-ați îndrăgostit niciodată cu curățenie sufletească de Sinele vostru.

Adevăr vă spun Eu vouă: păstrați acum și pentru totdeauna Sinele vostru ca centru al preocupărilor voastre. Căutați să vedeți ce sunteți, ce faceți și ce aveți *voi* într-un anumit moment, nu ce se întâmplă cu celălalt.

Salvarea voastră nu se află în acțiunea altuia, ci în acțiunea și reacția voastră.

Înțeleg, dar tot ce-mi spui sună, oarecum, ca și când nouă nu ar trebui să ne pese de ce ne fac alții în cadrul unei relații. Ei pot să facă orice și, atâta timp cât ne ținem echilibrul, ne preocupăm doar de Sinele nostru și alte chestii din astea, nimic nu ne poate atinge. Dar ceilalți ne ating *cu adevărat*. Acțiunile lor ne fac uneori rău *cu adevărat*.

Acesta este momentul când eu nu mai știu ce să fac - atunci când acest rău apare în cadrul unei relații. E foarte în regulă să spui „stai de-o parte; fa să nu te afecteze”, dar e mai ușor de spus decât de

făcut. Eu mă simt *cu adevărat* rănit de cuvintele și acțiunile celorlalți din cadrul unei relații.

Va veni o zi în care nu te vei mai simți așa. Aceasta va fi ziua în care îți vei da seama și vei actualiza adevăratul sens al unei relații; adevăratul ei motiv.

Tu reacționezi așa, pentru că ai uitat acest lucru. Dar nu-i nimic. Este o parte a procesului de creștere. Este o parte a evoluției. Este Lucrarea Sufletului pe care tu o realizezi într-o relație și, în același timp, este o mare reamintire, o uriașă înțelegere a lucrurilor. Cât timp nu-ți vei aminti de aceasta și de cum *să folosești* relația ca pe un instrument pentru a-ți crea Sinele, trebuie să acționezi la nivelul la care ești acum. Este nivelul tău de înțelegere, nivelul tău de voință, nivelul tău de reamintire.

Există, de altfel, lucruri pe care le poți face când reacționezi îndurerat și rănit la ceea ce este, spune sau face celălalt. Primul este să recunoști cinstit, în sinea ta și în fața celuiilalt, exact ceea ce simți.

Multora dintre voi le e frică s-o facă, pentru că vă gândiți că „vă pune într-o lumină proastă”. Undeva, adânc în interiorul vostru, vă dați seama că *este*, probabil, ridicol „să vă simțiți așa”. Că *este*, probabil, o dovadă de meschinărie, că voi *sunteți* „mai buni decât atât”. Dar, *n-aveți ce-i face*, așa vă *simțiți* și gata.

Nu puteți face decât un singur lucru. Trebuie să vă cinstiți sentimentele. Pentru că, a vă cinsti sentimentele, înseamnă a vă cinsti propriul Sine. Și trebuie să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Cum crezi tu că o să înțelegi și să cinstești sentimentele altuia, dacă tu nu poți cinsti sentimentele din interiorul Sinelui tău?

Prima întrebare care se pune în orice proces interactiv cu un altul este: Cine Sunt Eu și Cine Vreau Eu să Fiu în relația cu acesta?

Adesea, nu-ți amintești Cine Ești și nu știi Cine Vrei să Fii, până când nu testezi câteva modalități de a fi. De aceea este atât de important să-ți cinstești sentimentele cele mai adevărate.

Dacă primul tău sentiment este unul negativ, este suficient, adesea, *să-l simți*, pur și simplu, pentru a scăpa de el. Atunci când *simți* furie, *simți* că ai o stare proastă, *simți* o senzație de dezgust, *simți* mânie, *simți* că vrei „să faci rău la rândul tău”, poți scăpa de toate aceste sentimente primare ca nefiind „Cine Vrei Tu să Fii”.

Maestrul este cel care a trecut prin suficient de multe astfel de experiențe pentru a ști dinainte care este alegerea finală. El nu trebuie să „testeze” nimic. El a mai purtat aceste haine și știe că *nu i se potrivesc*, pentru că nu-l reprezintă. Și, întrucât viața unui Maestru este închinată unei permanente realizări de Sine așa cum *se știe el că este*, el nu acceptă niciodată astfel de sentimente nepotrivite.

De aceea, Maeștrii sunt imperturbabili în fața a ceea ce alții numesc dezastru. Un Maestru binecuvântează dezastrul, pentru că știe că din sămânța lui (și a întregii experiențe) iese creșterea Sinelui.

Iar al doilea scop în viața unui Maestru este întotdeauna *creșterea*, deoarece, o dată ce și-a construit pe deplin Sinele, *nu mai are nimic altceva de făcut decât să fie mai mult decât atât*.

Acesta este etapa în care se trece de la munca sufletului la munca lui Dumnezeu, pentru că de așa ceva Mă ocup *Eu*!

Pentru ca să continuăm această discuție, voi considera că tu încă ești la nivelul muncii sufletului. Încă te străduiești să construiești pe Cine Ești Tu cu Adevărat (să-l faci să fie „real”).

Viața (Eu) îți va da din plin ocazii să crezi aceasta (amintește-ți că viața nu este un proces de descoperire, ci un proces de creație).

Poți să-l crezi pe Cine Ești, iarăși și iarăși. De fapt o și faci – în fiecare zi. Totuși, așa cum stau lucrurile acum, nu oferi întotdeauna același răspuns. În cadrul unei experiențe exterioare identice, într-o zi poți să alegi să fii răbdător, iubitor și amabil în relație cu ea. Într-altă zi, poți să alegi să fii mânios, urâcios și trist.

Maestrul este cel care *întotdeauna oferă același răspuns* și răspunsul este întotdeauna *alegerea cea mai înaltă*.

În această privință, Maestrul este deosebit de previzibil. În schimb, elevul este complet imprevizibil. Poți să spui cum se descurcă el pe drumul spre a ajunge Maestru, pur și simplu observând cât de previzibilă este această persoană, atunci când face cea mai înaltă alegere ca răspuns sau reacție la o situație.

Desigur că aceasta deschide o altă întrebare: *care alegere e cea mai înaltă?*

Aceasta este o problemă în jurul căreia s-au învârtit filosofile și teologiile oamenilor, încă de la începutul începuturilor. Dacă întrebarea te preocupă cu adevărat, *ești deja pe drumul spre a deveni Maestru*.

Aceasta, deoarece adevărul este că majoritatea oamenilor continuă să fie preocupați de o cu totul altă întrebare. Nu care este cea mai înaltă alegere, sau care este cea mai profitabilă, ci: oare cum aș putea să am cele mai mici pierderi?

Atunci când viața este trăită din punctul de vedere al controlului prejudiciilor sau al avantajului optim, se pierde *adevăratul* beneficiu în viață. Se risipește ocazia. Se pierde șansa. Pentru că, o viață trăită astfel este o viață trăită din frică – iar o asemenea viață este o minciună.

Pentru că tu nu însemni frică, tu însemni iubire. Iubire care nu trebuie protejată, iubire care nu poate fi pierdută. Dar nu vei ști niciodată aceasta din propria ta *experiență*, dacă vei continua să răspunzi la a doua întrebare și nu la prima. O persoană care consideră că există numai ceva *de câștigat sau de pierdut* își pune a doua întrebare. Și numai o persoană care vede viața într-un mod diferit; care vede Sinele ca pe cea mai înaltă ființă; care înțelege că a câștiga sau a pierde *nu* este testul, ci doar a iubi sau a nu iubi – numai acea persoană își pune prima întrebare.

Cel care pune a doua întrebare spune „eu sunt corpul meu”.

Cel care-și pune prima întrebare spune „eu sunt sufletul meu”.

Cei care au urechi de auzit să audă, pentru că adevăr vă spun Eu vouă: într-un moment critic din orice relație umană există o singură întrebare:

Ce ar face dragostea acum?

Nicio altă întrebare nu mai este relevantă, nicio altă întrebare nu mai are înțeles, nicio altă întrebare nu mai are vreo importanță pentru sufletul tău.

Ajungem acum la un punct unde interpretarea e foarte delicată, deoarece acest principiu al acțiunii sponsorizate de dragoste a fost foarte mult greșit înțeles – și această înțelegere greșită a dus la resentimente și mânie în viață – care la rândul lor au provocat atât de multe devieri de la calea cea dreaptă. Secole întregi ați fost învățați că acțiunea sponsorizată de iubire ia naștere din alegerea de a fi, a face și a avea orice care aduce cel mai înalt bine pentru celălalt.

Adevăr vă spun Eu vouă: cea mai înaltă alegere este aceea care produce cel mai mare bine *pentru tine*.

Așa cum se întâmplă în cazul celor mai adânci adevăruri spirituale, această afirmație duce imediat la interpretări greșite. Misterul se luminează puțin în momentul în care cineva hotărăște care *este* cel mai înalt „bine” pe care și-l poate face lui însuși. Iar în momentul în care este realizată alegerea absolut cea mai înaltă, misterul dispare, cercul se închide și cel mai înalt bine pentru tine *devine* cel mai înalt bine pentru celălalt.

E nevoie de o viață întreagă să înțelegi acest lucru – și mai mult decât o viață ca să-l duci la bun sfârșit – pentru că acest adevăr se învâрте în jurul unuia și mai mare: ceea ce faci pentru Sinele tău, faci și pentru altul. Ceea ce faci pentru altul, faci și pentru Sinele tău.

Aceasta, pentru că tu și cu celălalt sunteți unul. Și *aceasta* pentru că:

Nu există nimic altceva în afară de Tine.

Toți Maeștrii care au venit pe planeta voastră v-au învățat acest lucru. („Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă,

ceea ce ați făcut celui mai mic dintre frații Mei, Mie Mi-ați făcut.”¹⁸⁾ Această frază a rămas pentru majoritatea oamenilor doar ca un mare adevăr ezoteric, cu *foarte puțină aplicație în practică*. În realitate este, dintre toate, adevărul ezoteric cel mai ușor de pus în practică.

Într-o relație, este important să ne amintim de acest adevăr, deoarece, fără el, relația ar fi foarte dificilă.

Să ne întoarcem la aplicarea în practică a acestei fraze înțelepte și să ne îndepărtăm de aspectul ei pur spiritual și ezoteric.

Adesea, în cadrul vechiului mod de interpretare, oamenii cu bune intenții, care vor binele și mulți dintre ei foarte religioși au acționat așa cum au crezut ei că ar fi cel mai bine pentru cealaltă persoană din cadrul relației. Din nefericire, acest lucru a adus în multe cazuri (în *majoritatea* cazurilor) numai rău asupra celui alt. A adus numai purtare urâtă. A făcut ca relația să nu mai funcționeze.

În cele din urmă, persoana care încearcă să facă „ceea ce trebuie” față de celălalt și anume - să ierte repede, să arate compasiune, să depășească în permanență anumite probleme și greșeli de comportament, devine mândră și plină de resentimente și nu mai are încredere în nimeni, nici măcar în Dumnezeu. Cum poate un Dumnezeu drept să pretindă un astfel de sacrificiu, suferință nesfârșită și lipsă de fericire, chiar dacă se fac în numele dragostei?

Răspunsul este că Dumnezeu nu pretinde așa ceva. Dumnezeu îți cere ca tu *să te incluzi pe tine însuși* printre cei pe care-i iubești.

Dumnezeu merge chiar mai departe. Dumnezeu sugerează - *recomandă* - ca tu să te pui pe tine pe primul loc.

Spun acest lucru, pe deplin conștient că unii dintre voi îl vor numi blasfemie, vor spune că nu este Cuvântul Meu și că alții dintre voi vor face ceea ce ar putea să fie chiar mai rău: *îl vor accepta* drept cuvântul Meu și îl vor

¹⁸ compară Matei XXV, 30-40 Noul Testament

interpreta greșit, sau îl vor distorsiona pentru a le conveni propriilor lor scopuri, pentru a justifica acțiuni neDumnezeiești.

Adevăr vă spun Eu vouă: *niciodată* nu veți face acțiuni neDumnezeiești, dacă vă veți așeza pe voi înșivă pe primul plan în cel mai înalt sens al cuvântului.

Dar, dacă v-ați surprins făcând vreo acțiune neDumnezeiască ca rezultat al dorinței de a face ce e mai bine pentru voi, confuzia nu constă în faptul că v-ați pus pe voi pe primul plan ci, mai degrabă, în înțelegerea greșită a ceea ce este mai bine pentru voi.

Desigur că a hotărî ce este mai bine pentru voi vă va obliga, de asemenea, să hotărâți ce aveți de gând să faceți. Acesta este un pas pe care mulți oameni îl ignoră. Ce vrei să faci? Care este scopul tău în viață? Fără un răspuns la aceste întrebări, problema a ceea ce este „cel mai bun” în orice situație dată va rămâne un mister.

Din punct de vedere practic – și din nou lăsăm ezoterismul de-o parte – dacă te gândești ce este mai bine pentru tine în situații în care ți s-a făcut un rău, cel mai mic lucru pe care îl vei face va fi să oprești acest rău. Iar acest gest va fi bun atât pentru tine *cât și* pentru cel care-ți face rău.

Pentru că, până și celui care face rău i se face un rău când i se permite să continue.

Neoprindu-l pe cel care face rău, nu-l vindeci, ci îi faci și mai rău.

Pentru că, dacă el consideră că răul său este acceptabil, atunci ce învață? Dar, în cazul în care el descoperă că răul făcut de el nu va mai fi acceptat, oare ce i se permite să învețe? De aceea, a te purta cu ceilalți cu dragoste nu înseamnă, în mod necesar, a le permite să facă ce vor.

Părinții învață acest lucru destul de devreme în cadrul relației lor cu copiii. E mai greu de învățat aceasta în cadrul relațiilor dintre adulți sau dintre națiuni.

Tiranii nu trebuie să fie lăsați să prospere, ei trebuie opriți din acțiunile lor tiranice. Acest fapt este cerut atât

de dragostea pentru Sine, *cât și de dragostea pentru tiran.*

Acesta este răspunsul la întrebarea ta: „Dacă există numai dragoste, atunci cum putem justifica războiul?”

Uneori trebuie să mergeți la război ca să puneți în practică cea mai grandioasă afirmație legată de cine este omul cu adevărat: cel care detestă războiul.

Există momente în care s-ar putea să trebuiască să *renunți* la Cine Ești, pentru ca să *fi* Cine Ești.

Există Maeștri care v-au învățat că nu poți să ai ceva, până când nu *renunți* de bunăvoie la acel ceva.

Astfel, pentru „a te considera” pe tine însuți ca pe un om al păcii, e posibil să fie necesar să renunți să te consideri ca un om care nu merge niciodată la război. Istoria a solicitat mulți oameni să ia astfel de decizii.

Același lucru este adevărat și în cazul relațiilor celor mai individuale și mai personale. Viața s-ar putea să te solicite mai mult decât o dată să dovedești Cine Ești, demonstrând un aspect al lui Cine Nu Ești.

Dacă ai o anumită vârstă, nu-ți este atât de greu să înțelegi, dar pentru tineretul idealist ar putea părea o maximă contradicție. La un examen retrospectiv mai matur aceasta pare cea mai divină dicotomie.

Asta nu înseamnă că în relațiile umane, dacă ți se face un rău trebuie „să faci un rău la rândul tău”. (Valabil și în cadrul relațiilor dintre națiuni.) Aceasta înseamnă, pur și simplu, că, *a-i permite* celui alt să facă rău în mod continuu, nu reprezintă cea mai mare dovadă de dragoste pentru Sinele tău sau pentru celălalt. Aceasta ar trebui să liniștească unele teorii pacifiste cum că dragostea superioară nu permite un răspuns în forță la ceea ce considerați voi malefic.

Discuția de față devine din nou ezoterică, întrucât explorarea serioasă a acestei afirmații nu poate ignora cuvântul „malefic” și judecățile de valoare pe care el le presupune. În realitate, nu există nimic malefic, ci numai fenomene obiective și experiență.

Totuși, chiar scopul vostru în viață cere ca voi să selectați din grămada tot mai mare de fenomene fără

sfârșit câteva pe care să le numiți malefice - pentru că, dacă nu o faceți, nu vă puteți defini pe voi înșivă și nimic altceva ca fiind bun - și, astfel, nu vă puteți cunoaște sau crea Sinele. Voi vă definiți pe voi înșivă prin ceea ce numiți malefic - și prin ceea ce numiți bun.

Cel mai malefic lucru ar fi să declarați că maleficul nu există.

Voi existați în această viață într-o lume a relativului, unde un lucru poate exista numai în măsura în care el este în relație cu altul. Aceasta este, în același timp, atât funcția cât și scopul unei relații: să ofere un câmp de experiență în interiorul căruia să te găsești, să te definești și -dacă așa alegeți - să recreezi în mod constant pe Cine Ești.

Alegând să fii asemănător lui Dumnezeu nu înseamnă să alegeți să fii un martir. Și, desigur, că nu înseamnă să fii o victimă.

Pe calea voastră spre a deveni Maestru - când se elimină orice posibilitate de a ți se face rău, de a ți se aduce un prejudiciu sau de a avea o pierdere - cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să recunoști răul, prejudiciul sau pierderea ca o parte din experiența ta și să decizi Cine Ești în relație cu el.

Da, ceea ce cred, spun sau fac ceilalți *te va răni* uneori - până ce vor înceta să te mai rănească. Ceea ce te va aduce acolo cât mai repede este o totală onestitate - să vrei de bună voie să afirmi, să recunoști și să declari exact ce simți în legătură cu un lucru. Rostește-ți adevărul cu amabilitate dar în totalitate, fără să omiți nimic. Trăiește-ți adevărul cu blândețe, dar total și cu consecvență. Schimbă-ți adevărul cu ușurință și cu rapiditate, atunci când experiența îți aduce date noi.

Niciun om întreg la minte, și cu atât mai puțin Dumnezeu, nu v-ar putea spune - atunci când vi se face un rău în cadrul unei relații - „să vă dați de-o parte și să pretindeți că nu are nicio importanță”. Atunci când *te doare foarte tare* este prea târziu să faci ca aceasta să nu aibă nicio importanță. Sarcina ta, acum, este să decizi și să

demonstrezi ce *înseamnă* acest lucru. Procedând astfel, alegi și devii Cine Cauți Tu să Fii.

Deci *nu trebuie* să fiu nevasta în plină suferință, sau un soț umilit, sau victima relației mele, pentru a-i transforma pe ceilalți în sfinți, sau a mă face plăcut în ochii lui Dumnezeu.

Vai de mine! Sigur că nu.

Și nici *nu trebuie* să accept atacuri la adresa demnității mele, a mândriei mele, a psihicului meu și nici să mi se zdrobească inima, pentru ca să pot spune că „am dat tot ce am mai bun” într-o relație; „că mi-am făcut datoria”, sau „mi-am îndeplinit obligațiile” în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Nici măcar pentru o clipă.

Atunci, Te rog, Doamne, spune-mi ce promisiuni ar trebui să fac eu într-o relație, ce angajamente ar trebui să țin? Ce obligații implică o relație? Ce îndrumări ar trebui să urmez?

Răspunsul este unul pe care nu ai vrea să-l auzi pentru că te lasă fără îndrumări și face ca orice învoială să fie nula și neavenită, din clipa în care ai făcut-o. Răspunsul este: nu ai *nicio* obligație, nici în cadrul relației, nici în întreaga ta viață.

Nicio obligație?

Nicio obligație. Nicio restricție sau limitare, niciun îndreptar sau reguli. Nu ești legat de nicio împrejurare sau situație, nici constrâns de vreun cod sau o lege. Nu trebuie să fii pedepsit pentru niciun delict – și nici nu ești *capabil* de vreunul – pentru că, în ochii lui Dumnezeu, nu există ceva care să se numească „a comite un delict”

Am mai auzit asta și înainte - această religie de genul „nu există nicio regulă”. Este anarhie spirituală și nu înțeleg cum poate să funcționeze.

Nu se poate *să nu funcționeze*, dacă ai pornit pe drumul de a-ți forma propriul Sine. Dacă, pe de altă parte, îți imaginezi că sarcina ta este de a încerca să fii ceea ce *altcineva* vrea ca tu să fii, absența regulilor și a îndrumărilor poate, într-adevăr, să-ți îngreuneze munca.

Dar, o minte care gândește imploră să afle răspuns la întrebarea: dacă Dumnezeu vrea ca eu să fiu într-un fel, de ce *nu m-a creat, pur și simplu, în acest fel de la bun început*. De ce să lupt atâta ca să „depășesc” ceea ce sunt, ca să devin ceea ce Dumnezeu vrea de la mine? Acestea sunt întrebările unei minți scormonitoare care vrea să știe și - pe bună dreptate - sunt niște întrebări foarte bune.

Unii teologi ar vrea ca voi să credeți că Eu v-am creat inferiori a Ceea ce Eu Sunt, astfel încât voi să puteți avea șansa de *a deveni* asemănători cu Cine Sunt, acționând împotriva sorții și - aș adăuga Eu - împotriva *oricăror tendințe naturale pe care Eu se presupune că vi le-aș fi dat*.

Printre aceste așa numite tendințe naturale este tendința de a păcătui. Ați fost învățați că *v-ați născut* în păcat, *că veți muri* în păcat și că păcatul este *în natura voastră*.

Unele dintre religiile voastre vă învață chiar că *nu puteți face nimic în această privință*. Că propriile voastre acțiuni sunt irelevante și fără rost. Că este o dovadă de aroganță să credeți că, prin ceea ce faceți *voi*, puteți „merge în rai” Că există *numai un singur* drum spre rai (spre salvare) și acesta nu este prin vreo faptă de-a voastră, ci prin grația acordată vouă de către Dumnezeu în urma acceptării de către voi a Fiului Său ca intermediar. De îndată ce se realizează acest lucru, sunteți „salvați”.

Până când nu se face aceasta, nimic din ceea ce faceți voi - nici viața pe care o trăiți, nici alegerile pe care

le faceți, nimic din ceea ce întreprindeți prin propria voastră voință - într-un efort de a vă îmbunătăți și de a deveni vrednici - nu are niciun efect, nu influențează cu nimic. Sunteți *incapabili* de a deveni vrednici, pentru că sunteți prin naștere nevrednici. Așa *ați fost făcuți*.

De ce? Numai Dumnezeu știe. Pesemne că El a făcut o greșală. Pesemne că nu a prea înțeles. Pesemne că El dorește s-o ia de la capăt. Dar asta este problema. Ce să ia ...

Îți bați joc de mine.

Nu. Voi vă bateți joc de *Mine*. Spuneți că Eu, Dumnezeu, am făcut ființe imperfecte prin naștere și apoi le-am pretins să devină perfecte; că, dacă nu, sunt condamnate pe vecie.

Apoi spuneți că, undeva în cadrul celor câtorva mii de ani de experiență umană, Eu M-am înduișat și am spus că, de atunci încolo, nu *trebuia* neapărat să fiți buni, ci, pur și simplu, trebuia să vă simțiți prost când nu erați buni - și să acceptați ca salvator al vostru Singura Ființă care putea *întotdeauna* să fie perfectă, satisfăcându-Mi astfel foamea de perfecțiune. Spuneți că Fiul Meu - pe care-L numiți Cel Perfect - v-a salvat de la propria voastră imperfecțiune - imperfecțiunea *pe care Eu v-am dat-o*. Cu alte cuvinte, Fiul lui Dumnezeu v-a salvat de la *ceea ce a făcut Tatăl Său*.

Așa că voi - mulți dintre voi - ziceți că am pus Eu totul la cale.

Ia zi, *cine-și bate joc de cine?*

Sunt surprins să văd că este pentru a doua oară în această ca te că lansezi un atac frontal împotriva creștinismului fundamentalist.

Ai ales cuvântul „atac”. Eu, pur și simplu, am lansat chestiunea controversată, care nu este „creștinismul fundamentalist”, după cum ai spus tu. Ea este întreaga

natură a lui Dumnezeu și a relațiilor lui Dumnezeu cu omul. Problema apare aici, deoarece noi discutăm despre obligații în cadrul relațiilor și în interiorul vieții însăși.

Tu nu poți să crezi într-o relație lipsită de obligații, pentru că nu poți să accepți cine și ce ești cu adevărat. Tu numești „anarhie spirituală” o viață de totală libertate. Eu o numesc marea promisiune a lui Dumnezeu.

Mărețul plan a lui Dumnezeu nu poate fi realizat decât în contextul acestei promisiuni.

Nu ai *nicio* obligație în cadrul unei relații. Ai numai oportunități.

Oportunități și nu obligații reprezintă piatra de temelie a religiei, baza întregii gândiri spirituale. Atâta timp cât vezi lucrurile invers, pierzi esența.

Relația - relația ta cu tot ce este în jur - a fost creată ca un instrument perfect în activitatea sufletului. Din acest motiv, toate relațiile umane sunt tăram sacru. De aceea, fiecare relație personală este sfântă.

În privința aceasta, multe biserici au dreptate. Căsătoria *este* o taină sacră, dar nu din cauza obligațiilor sacre pe care le implică, ci, mai degrabă, din cauza oportunității unice pe care o reprezintă.

Să nu faceți niciodată, în cadrul unei relații, ceva numai din obligație. Orice faceți, să fie datorită oportunității minunate pe care v-o oferă această relație pentru ca să decideți și să fiți Cine Sunteți cu Adevărat.

Înțeleg ce-mi spui și, totuși, de nenumărate ori, am renunțat la relațiile mele, atunci când situația a devenit încordată. Rezultatul este că eu am o mulțime de relații - când de fapt credeam, copil fiind, că voi avea numai una. Se pare că nu știu cum este să îți păstrezi o relație. Crezi că voi învăța vreodată? Cum să fac?

Ceea ce spui sună ca și când a păstra o relație înseamnă că aceasta este una reușită. Încearcă să nu confuzi longevitatea cu o treabă bine făcută. Adu-ți aminte

că misiunea ta pe această planetă nu este să vezi cât de mult timp poți să păstrezi o relație, ci să decizi și să trăiești experiența lui Cine Ești cu Adevărat. Aceasta nu este o pledoarie pentru relații *de scurtă durată* și nicio cerință pentru una de lungă durată.

Chiar dacă nu este o cerință, trebuie să-ți spun că: relațiile de lungă durată oferă oportunități remarcabile pentru a crește *împreună*, a vă exprima *împreună* și a vă desăvârși *împreună* – aceasta fiind recompensa pe care o primești.

Știu! Știu! Vreau să spun că am bănuț întotdeauna acest lucru. Și atunci cum să fac?

În primul rând, asigură-te că începi o relație din motive corecte. (Folosesc cuvântul „corect” ca pe un termen relativ. Spun „corect” față de scopul mai mare pe care-l ai în viață.)

După cum am spus adineaori, majoritatea oamenilor încep o relație din motive „greșite” – să nu mai fie singuri, să umple un gol, să fie iubiți sau să iubească – și acestea sunt câteva dintre motivele *mai bune*.

Alții o fac ca să-și salveze ego-ul, să scape de depresie, să-și îmbunătățească viața sexuală, să-și revină după o altă relație sau, poate nu Mă crezi, să scape de plictiseală.

Niciunul din aceste motive nu dă rezultate și nici relația nu va da, decât dacă apar schimbări fundamentale pe parcurs.

Eu nu am intrat în niciuna dintre relațiile mele pentru vreunul din aceste motive.

Te contrazic. Nu cred că știi de ce ai intrat într-o relație. Nu cred că ai gândit-o în felul acesta. Nu cred că ai intrat într-o relație cu un anumit scop. Cred că ai intrat într-o relație deoarece „te-ai îndrăgostit”.

Exact așa este.

Și nu cred că ai analizat vreodată de ce „te-ai îndrăgostit”, nu cred că te-ai gândit căror cerințe îți răspunde acest sentiment, ce nevoi îți erau astfel satisfăcute.

Pentru majoritatea oamenilor, dragostea vine ca un răspuns pentru a-și satisface anumite nevoi.

Toți aveți nevoie de ceva; unul are nevoie de un lucru, altul de alt lucru. Amândoi vedeți unul în celălalt șansa de a vă satisface aceste nevoi. Din acest moment, cădeți de acord în mod tacit asupra unui târg. Eu îți dau ce am, dacă tu îmi dai ce ai.

Este o tranzacție despre care nu spuneți adevărul. Nu spuneți „negociez cu tine foarte tare” ci „te iubesc foarte tare” – și atunci încep dezamăgirile.

Ai mai spus asta și mai înainte.

Așa este, iar voi ați făcut aceasta și mai înainte, nu o dată, ci de mai multe ori.

Uneori mi se pare că această carte se învâрте în cerc, revenind, iarăși și iarăși, asupra anumitor idei.

Cam la fel cum se întâmplă și cu viața.

Touche!

Totul se întâmplă pentru că tu-Mi pui întrebări și Eu doar răspund. Dacă îmi pui aceeași întrebare în trei feluri diferite, sunt obligat să continui să răspund.

Poate că tot timpul sper că o să-mi dai un răspuns diferit. Când Te întreb despre relații, scoți din ele tot ce este romantic. Ce e greșit în a te îndrăgosti până peste cap, fără să stai să te gândești la asta?

Nimic. Îndrăgostește-te de cât de multe persoane dorești. *Dar dacă intenționezi să creezi cu ele o relație pentru o viață, s-ar putea să vrei să mai și gândești puțin.*

Pe de altă parte, dacă îți place să treci printr-o relație ca prin apă – sau, încă și mai rău, să rămâi într-una, deoarece consideri că „așa trebuie” și să trăiești o viață de disperare tăcută – dacă îți place să repeți aceleași tipare din trecut, dă-i înainte și fa ce faci acum.

Bine, bine, am înțeles. Vai de mine, dar tare mai ești neîndurător!

Adevărul este neîndurător. Asta-i problema cu el. Nu te lasă în pace, se furișează spre tine din toate părțile, arătându-ți adevărata față a lucrurilor și aceasta te poate deranja.

Bine. Vreau deci să găsesc o cale pentru o relație pe termen lung și îmi spui că una dintre ele e de a începe relația cu un anumit scop.

Da, dar asigură-te că, atât tu, cât și persoana cealaltă, cădeți de acord asupra acestui scop.

Dacă amândoi cădeți de acord la nivel conștient că scopul relației voastre este de a vă crea o oportunitate, nu o obligație – o ocazie pentru ca să vă dezvoltați, să vă exprimați pe deplin Sinele, să vă ridicați viețile la potențialul lor cel mai înalt, să vă alungați orice gând fals sau idee meschină pe care ați avut-o vreodată despre voi înșivă și să vă uniți în cele din urmă cu Dumnezeu, prin comuniunea celor două suflete ale voastre – dacă faceți acest jurământ, în locul jurămintelor pe care le-ați făcut – relația are un început foarte bun. Ați pornit-o cu dreptul. Ați pornit foarte bine.

Și, cu toate acestea, nu reprezintă o garanție pentru succes.

Dacă dorești garanții în viață, atunci nu dorești *viața*. Dorești repetiții pentru un scenariu care a fost deja scris.

Prin natura ei, viața *nu poate* să dea garanții, pentru că aceasta ar contracara întregul ei scop.

Bine, am înțeles. Să zicem că relația mea „a început foarte bine”. Cum o fac să meargă bine în continuare?

Trebuie să știi și să înțelegi că vor fi provocări și momente destul de grele. Nu încerca să le eviți. Salută-le cu recunoștință. Consideră-le drept daruri minunate de la Dumnezeu; ocazii splendide pentru a îndeplini ceea ce te-a făcut să intri în relație - și *în viață*.

Străduiește-te foarte tare ca, în tot acest timp, să nu-ți consideri partenerul drept un dușman, drept un oponent.

De fapt, încercă să nu vezi pe nimeni și pe nimic ca pe un dușman; nici măcar ca pe o problemă. Învăță tehnica de a-ți considera toate problemele ca pe niște oportunități de a ...

... Știu, știu - „să fiu, să decid Cine Sunt cu Adevărat”.

Corect! Ai înțeles! *În sfârșit*, ai înțeles!

Îmi apare ca o viață destul de plictisitoare.

În cazul acesta, privești mult prea jos. Lărgeste-ți orizontul, extinde-ți profunzimea vederii. Vezi că este mai mult în tine decât ți se pare! Vezi că este mai mult și în partenerul tău!

Nu vei face niciun deserviciu relației sau altcuiva dacă vei vedea mai mult în celălalt decât îți arată el. Pentru că există mult mai mult. Doar frica îl oprește să-ți arate. Dacă el observă că tu vezi mai mult, se va simți în siguranță să-ți arate ceea ce tu ai văzut deja.

Oamenii au tendința să se ridice la nivelul pretențiilor voastre.

Cam așa ceva. Nu-Mi place cuvântul „pretenții” în acest context. Pretențiile *distrug* relația. Să zicem că oamenii au tendința să vadă în ei înșiși ceea ce vedem noi în ei. Cu cât viziunea noastră este mai grandioasă, cu atât mai grandioasă este dorința lor de a atinge și de a arăta partea din ei pe care *noi le-am arătat-o*.

Nu așa funcționează toate relațiile cu adevărat binecuvântate? Nu este aceasta o parte din procesul de vindecare – proces prin care le permitem oamenilor să „alunge” orice gând fals pe care l-au avut vreodată despre ei înșiși?

Nu asta fac Eu *aici*, în această carte, pentru *tine*?

Ba da.

Și aceasta e adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Lucrarea sufletului înseamnă trezirea ta.

Lucrarea lui Dumnezeu este să-i trezească pe *toți ceilalți*.

Noi facem aceasta, văzându-i pe ceilalți Cine Sunt și amintindu-le Cine Sunt.

Acest lucru poate fi făcut în două feluri – amintindu-le Cine Sunt (ceea ce este foarte dificil, pentru că nu vă vor crede) și amintindu-vă Cine Sunteți (lucru mult mai ușor, deoarece nu aveți nevoie de ceea ce cred *ei*, ci doar de ceea ce credeți voi). Demonstrându-le acest lucru în mod constant, le reamintiți până la urmă celorlalți Cine Sunt, pentru că se vor vedea în voi.

Mulți Maeștri au fost trimiși pe Pământ pentru a demonstra adevărul etern. Alții – cum ar fi Ioan Botezătorul – au fost trimiși ca mesageri, ca să spună Adevărul în termeni strălucitori, ca să vorbească despre

Dumnezeu cu o claritate remarcabilă. Acești mesageri speciali au fost dăruți cu o intuiție extraordinară și cu o putere cu totul deosebită de a vedea și a primi Adevărul Etern și, în plus, cu capacitatea de a comunica concepte complicate, într-un fel care putea fi – și va fi înțeles de către mase.

Tu ești un astfel de mesager.

Eu?

Da. Nu Mă crezi?

E foarte greu să accept. Vreau să spun că toți vrem să fim deosebiți...

... toți *sunteți* deosebiți ...

... și ego-ul intervine - cel puțin *al meu* așa face - și încearcă să ne facă să ne simțim, într-un fel, „aleși” pentru o misiune uluitoare. Trebuie să mă lupt cu acest ego tot timpul, încercând să-mi purific și să-mi repurific fiecare gând, cuvânt și faptă, ca să nu mă umflu prea tare în pene. Așa că, este foarte greu să aud ce-mi spui, pentru că sunt conștient de ce influență au cuvintele Tale asupra ego-ului meu - și toată viața m-am luptat cu el.

Știu că te-ai luptat. Iar uneori fără prea mare succes.

Sunt îndurerat că trebuie să fiu de acord.

Cu toate acestea, ori de câte ori a fost vorba de Dumnezeu ai renunțat la ego-ul tău. Multe au fost nopțile în care ai implorat și ai cerșit limpezime de minte, ai cerut stăruitor Cerului să-ți dea intuiție, nu ca să te îmbogățești sau să îți aduci onoruri, ci dintr-o profundă curățenie a unei simple dorințe arzătoare *de a cunoaște*.

Da.

Și Mi-ai promis, iar și iar, că, în cazul în care vei ajunge să știi, îți vei petrece restul vieții – fiecare moment – împărțășind Adevărul Etern cu ceilalți ... nu dintr-o nevoie de a câștiga gloria, ci din cea mai profundă dorință a inimii tale de a pune capăt durerii și suferinței altora, de a aduce bucurie și fericire, de a ajuta și a vindeca, de a-i reconecta pe ceilalți la starea de parteneriat cu Dumnezeu pe care tu ai trăit-o întotdeauna.

Da. Da.

Și de aceea te-am ales pe tine ca mesager al Meu. Pe tine și pe mulți alții. Pentru că, acum, în vremurile care vin în curând, lumea va avea nevoie de multe trâmbițe care să sune. Lumea va avea nevoie de multe voci ca să rostească cuvintele adevărului – ca și de vindecarea după care tânjesc milioane de oameni.

Lumea va avea nevoie de multe inimi unite la un loc în lucrarea sufletului și care să fie pregătite să facă lucrarea lui Dumnezeu.

Poți să pretinzi, sincer, că nu ești conștient de acest lucru?

Nu.

Poți să negi, cu onestitate, că nu de aceea ai venit?

Nu.

Ești pregătit deci ca, prin această carte, să hotărăști și să declari Adevărul tău Etern propriu și să rostești și să anunți gloria Mea?

Trebuie să includ în carte și aceste ultime replici?

Nu trebuie să faci nimic.

Adu-ți aminte că, în relația *noastră*, nu ai nicio

obligatie, nu ai decât oportunități.

Nu este aceasta oportunitatea pe care ai așteptat-o toată viața? Nu ți-ai devotat întregul Sine acestei misiuni și pregătirii tale pentru ea – din *cele mai timpurii clipe ale tinereții tale?*

Ba da.

Atunci, nu face ceea ce ești obligat să faci, ci ceea ce ți se oferă ocazia să faci.

Cât despre a include totul în cartea noastră, de ce să nu o faci? Crezi că vreau ca tu să fii un mesager secret?

Presupun că nu.

E nevoie de mult curaj să anunți că tu ești un om al lui Dumnezeu. Cred că înțelegi că lumea te-ar accepta mai degrabă ca orice altceva, decât ca un om al lui Dumnezeu. Un adevărat *mesager*.

Fiecare dintre mesagerii Mei a fost pângărit. Nu numai că n-au câștigat glorie, n-au câștigat nimic altceva decât dureri de inimă.

Vrei s-o faci? Te *doare* inima suficient pentru a spune adevărul despre Mine?

Ești gata să înduri ponegrirea din partea celorlalți oameni?

Ești pregătit *să renunți* la glorie pe Pământ pentru gloria, mult mai mare, a unui suflet împlinit pe deplin?

Dumnezeul meu, toate astea sună, dintr-o dată, foarte dur.

Vrei să te păcălesc?

Păi, ce ar fi să mai luminăm puțin aceste lucruri apăsătoare.

Eu sunt cu totul pentru *iluminare*! Hai să terminăm

capitolul cu o anecdotă, vrei?

Bună idee. Știi vreuna?

Eu nu. Tu știi. Spune-o pe cea cu fetița care desenează un tablou.

Aha. Bine. Într-o zi, o mămică a intrat în bucătărie și și-a găsit fetița la masă, cu o mulțime de creioane colorate în jurul ei, foarte concentrată asupra unui tablou pe care-l desena. „Ce desenezi tu acolo?”, a întrebat mămica. „E chipul lui Dumnezeu, mămico”, a răspuns fetița cea frumoasă, iar ochii îi străluceau. „Scumpa mea, e foarte drăguț, dar, vezi tu, nimeni nu știe cu adevărat cum arată Dumnezeu.”

„Așa este”, a ciripit fetița, „dar dacă m-ai lăsa să-l termin ...”

E o anecdotă deosebită. Și știi care este partea ei cea mai frumoasă? Faptul că fetița *nu s-a îndoit niciodată* că știa *exact* cum să Mă deseneze!

Da.

Acum o să-ți spun Eu o poveste cu care putem termina acest capitol.

Bine.

A fost odată un om care, dintr-o dată, s-a trezit că își petrecea ore întregi în fiecare săptămână scriind o carte.

Zi de zi, el se repezea la hârtie și la creion - uneori chiar și în mijlocul nopții - ca să prindă fiecare gând inspirat. La un moment dat, cineva l-a întrebat ce face.

„Păi”, a răspuns el, „scriu o conversație foarte lungă pe care o am cu Dumnezeu”.

„E foarte drăguț ce faci”, a răspuns prietenul său binevoitor, „dar, vezi tu, nimeni nu știe cu adevărat ce ar

spune Dumnezeu”.

„Așa este”, a zâmbit omul, „dar dacă *m-ai lăsa să termin ...*”

9

S-ar putea să crezi că e ușoară treaba asta cu „să fii Cine Ești cu Adevărat”, dar este cel mai solicitant lucru pe care îl vei face în viață. De fapt, s-ar putea să nu ajungi niciodată acolo. Puțini oameni reușesc. Și nici într-o viață și nici în mai multe.

Atunci de ce să mai încerc? De ce să mă mai arunc în luptă? Cui îi folosește? De ce să nu-mi trăiesc viața ca și când ea ar fi ceea ce pare a fi - un simplu exercițiu într-un spațiu fără noimă, care nu duce absolut nicăieri; un joc pe care nu-l poți pierde oricum l-ai juca; un proces care, în cele din urmă, îi duce pe toți la același rezultat?

Spui că nu există iad, că nu există pedeapsă, că nu se poate să pierzi, atunci de ce să mă mai obosesc să încerc să câștig? Care este stimulentele, având în vedere cât este de greu să ajungi acolo unde spui Tu că încercăm să ajungem? De ce să nu ne luăm o pauză și să ne relaxăm în privința chestiei ăsteia despre Dumnezeu și „să fim Cine Ești Tu cu Adevărat”.

Mai, măi, dar tare mai *suntem* frustrat!

M-am săturat să tot încerc, să tot încerc, să tot încerc, ca pe urmă să vii Tu și să-mi spui ce greu va fi și că numai unul dintr-un milion reușește.

Văd că ai obosit. Stai să văd dacă te pot ajuta. În primul rând, aș vrea să subliniez că tu *deja* ți-ai luat o pauză. Crezi că aceasta este prima ta încercare?

Habar nu am.

Nu ți se pare că ai mai trecut prin așa ceva?

Uneori, da.

Crede-Mă că ai trecut. De multe ori.

De câte ori?

De multe ori.

Și asta ar trebui să mă încurajeze?

Ar trebui să te inspire.

Cum așa?

În primul rând, te face să nu mai fii îngrijorat, pentru că îți aduce elementul „nu-se-poate-să-nu-reușești” despre care tocmai ai vorbit. Te asigură că intenția este ca tu *să reușești*. Aceasta îți va aduce *câte șanse dorești și ai nevoie*. Poți să te întorci iarăși și iarăși și iarăși. Dacă treci la pasul următor, dacă evoluezi la nivelul următor, aceasta se întâmplă pentru că tu o *dorești*, nu pentru că *trebuie*.

Nu trebuie să faci nimic! Dacă îți place viața la nivelul acesta, dacă simți că el este nivelul suprem, poți trăi această experiență iarăși și iarăși și iarăși! De fapt tu *ai trăit-o* mereu și mereu, exact din acest motiv!

Îți place drama. *Îți place* durerea. *Îți place* „să nu știi”, *îți place* misterul, suspansul! *Îți place* totul. De aceea ești *aici*!

Râzi de mine?

Aș glumi Eu în privința unor asemenea lucruri?

Nu știi. Nu știi despre ce glumește Dumnezeu.

Nu despre asta. E un lucru prea aproape de Adevăr; prea aproape de Cunoașterea Supremă. Eu nu glumesc niciodată despre „cum stau lucrurile”. Prea mulți oameni s-au jucat cu mintea ta în această privință.

Nu am venit ca să te încurc și mai mult. Am venit să te ajut să-ți clarifici gândurile.

Atunci, clarifică-mi-le! Vrei să spui că eu sunt aici, pentru că *vreau* să fiu?

Bineînțeleș că da.

Așa *aleg* eu?

Da.

Și am făcut de multe ori această alegere?

De multe ori.

De câte ori?

Și tu acum! Vrei un număr exact?

Spune-mi o cifră estimativă. Sunt câteva sute sau zeci?

Sute.

Sute? Am trăit *sute de vieți*?

Da.

Și am ajuns doar până aici?

E mare lucru, de fapt.

Chiar *este*?

Absolut. În viețile trecute, realmente, ai omorât oameni.

Și ce e rău în asta? Tu însuși ai spus că, uneori, războiul este necesar ca să pui capăt răului.

Trebuie să discutăm mai în detaliu despre acest subiect, pentru că văd că această afirmație e folosită și răsfolosită în mod greșit – așa cum faci tu acum – pentru a încerca să scoți în evidență tot felul de lucruri și să justifici tot felul de nebunii.

După standardele cele mai înalte pe care le-ai inventat voi, oamenii, omorul nu poate fi niciodată justificat drept un mijloc de a exprima mânia, de a liniști ostilitatea, „de a îndrepta ceva greșit”, sau de a pedepsi pe cineva care ți-a făcut un rău.

Afirmația că războiul este, uneori, necesar pentru a pune capăt răului este adevărată, pentru că ai făcut-o tu să fie. În crearea Sinelui, ai hotărât că respectul pentru viața omenească este – și trebuie să fie – o valoare de primă mână. Sunt mulțumit de decizia ta, pentru că Eu nu am creat viața ca ea să fie distrusă.

Respectul pentru *viață* face ca războiul să fie uneori necesar, pentru că, prin războiul împotriva unui rău imediat și iminent, prin apărarea împotriva unei amenințări imediate la adresa *unei alte* vieți, îl afirmați voi pe Cine Sunteți în relație cu aceasta.

Aveți dreptul prin cea mai înaltă lege morală – aveți, într-adevăr, o obligație prin această lege – să opriți agresiunea asupra persoanei altuia sau asupra vouă înșivă.

Aceasta nu înseamnă că omorul ca pedeapsă este oportun, și nici ca recompensă, și nici ca un mijloc de a rezolva certuri mărunte.

În trecut, tu ai omorât în dueluri personale din cauza dragostei *unei femei* și, Cerule!, ai numit aceasta *a-ți*

proteja onoarea, când tocmai onoarea ți-o pierdeai. Este absurd să folosești forța letală ca metodă de rezolvare a unei neînțelegeri. Chiar și astăzi, mulți oameni încă folosesc forța - forța care omoară - pentru a rezolva certuri ridicole.

Atingând culmea ipocriziei, unii oameni omoară *în numele lui Dumnezeu* și aceasta e cea mai mare blasfemie, pentru că nu-l exprimă pe Cine Sunteți.

Deci, este ceva în neregulă cu omorâtul.

S-o luăm de la capăt. Nimic nu este „în neregulă” în *nicio privință*. „În neregulă (greșit)” este un termen relativ, indicând opusul a ceea ce voi numiți „în regulă (corect)”.

Ce înseamnă „corect”? Crezi că poți să fii cu adevărat obiectiv în această privință? Sau „corect” și „greșit” sunt simple caracterizări făcute de către tine asupra unor evenimente și împrejurări, pur și simplu pentru că așa ai hotărât tu?

Și, spune-Mi te rog, pe ce *bază* iei aceste decizii? În urma *propriei tale experiențe* Nu, în majoritatea cazurilor ai hotărât să accepți deciziile *altcuiva*. Ale unei persoane care a hotărât înaintea ta și presupui că știe mai bine. Foarte puține din deciziile tale zilnice asupra a ceea ce este „corect” și „greșit” sunt făcute *de către tine*, bazate pe *propria ta* înțelegere.

Acest lucru este în mod special valabil în ceea ce privește problemele importante. De fapt, cu cât sunt mai importante problemele, cu atât este mai puțin de presupus că tu îți urmezi propria ta experiență și cu atât ești mai înclinat să adopți ideile altcuiva.

Aceasta explică de ce ai renunțat, practic, total la controlul asupra anumitor domenii din viața ta și asupra unor probleme care apar în cadrul experienței umane.

Aceste domenii și probleme includ adesea subiectele cele mai *vitale* pentru sufletul tău: natura lui Dumnezeu; natura adevăratei moralități; problema realității finale; ideile legate de viață și de moarte când te referi la război,

medicină, avorturi, eutanasiu, totalitatea și esența valorilor, structurilor și judecăților personale. Majoritatea ați renunțat la toate acestea și le-ați lăsat pe seama altora. Nu doriți să hotărâți singuri în aceste privințe.

„Să decidă altcineva! Eu mă dau la o parte! Eu mă dau la o parte!” strigați voi. „Să spună altcineva ce este corect și ce este greșit!”

De fapt, de aceea sunt religiile umane atât de populare. Aproape că nu contează care este sistemul de credință, atâta timp cât aceasta este fermă, neabătută, clară și rigidă în cerințele pe care le impune adeptului.

Chiar dacă toate aceste trăsături sunt îndeplinite, tot ai să găsești oameni care cred în aproape orice. Cea mai ciudată credință și cel mai ciudat comportament l-au fost atribuite lui Dumnezeu. Ei pretind că așa vrea Dumnezeu, că acesta este cuvântul lui Dumnezeu.

Și există și din cei care *acceptă* aceste lucruri *cu bucurie*. Pentru că, vezi tu, *aceasta elimină nevoia de a gândi*.

Haide să ne gândim la omor! Crezi că există vreun motiv care să justifice acțiunea de a omori? Gândește-te. Nu ai nevoie de o autoritate în materie ca să-ți indice răspunsul și nici vreo sursă superioară care să ți-l ofere. Dacă te gândești, dacă analizezi ce simți în această privință, răspunsurile îți vor fi evidente și vei acționa în consecință. Aceasta se numește: a acționa în cadrul propriei tale sfere de competență.

De-abia atunci când acționezi sub impulsul competenței altora, dai de necaz. Ar trebui oare ca statele și națiunile să folosească omorul pentru a-și atinge obiectivele lor politice? Ar trebui oare ca religiile să folosească omorul pentru a-și impune autoritatea teologică? Ar trebui oare ca societățile să folosească omorul ca un răspuns dat celor care încalcă codurile de comportament?

Este oare omorul cel mai potrivit remediu politic, cel mai bun mod de a convinge pe cineva pe plan spiritual, sau de a rezolva problemele societății?

Dacă cineva încearcă să *te* omoare, este omorul un mod de a-i răspunde? Ai folosi tu forța ucigașe pentru a apăra viața unei persoane iubite? A cui va pe care nici nu-l cunoști?

Este omorul o formă potrivită de *apărare* împotriva celor care ar omori, dacă nu ar fi împiedicați într-un fel sau altul?

Există oare vreo diferență între ucidere și crimă?

Statul te-ar putea face să crezi că omorul comis pentru un scop pur politic este perfect scuzabil.

De fapt, statul *are nevoie* ca tu să-l crezi pe cuvânt, pentru ca el să existe ca putere.

Religiile te-ar putea face să crezi că omorul comis cu scopul de a răspândi și a menține cunoașterea și adeziunea la adevărul lor special este perfect scuzabil. De fapt, religiile *îți pretind* să le crezi pe cuvânt, pentru ca ele să poată exista ca putere.

Societatea te-ar putea face să crezi că omorul comis cu scopul de a-i pedepsi pe cei care comit anumite infracțiuni (care între timp s-au schimbat de-a lungul anilor) este perfect scuzabil. De fapt, societatea trebuie să te facă să o crezi pe cuvânt pentru ca ea să poată exista ca putere.

Crezi că aceste poziții sunt corecte? Ai crezut pe alții pe cuvânt? Ce spune Sinele tău?

Nu există „corect” sau „greșit” în aceste privințe.

Prin deciziile tale, tu îi faci portretul lui Cine Ești.

Într-adevăr, prin deciziile lor, statele și națiunile voastre au realizat deja astfel de portrete.

Prin deciziile lor, religiile voastre au construit imagini durabile, de neșters. Prin deciziile lor, societățile voastre și-au făcut autoportretul.

Ești mulțumit de aceste tablouri? Sunt acestea impresiile pe care vreți să le faceți? Îl reprezintă aceste portrete pe Cine Sunteți?

Fiți atenți la aceste întrebări. S-ar putea să vă oblige să gândeți.

Gânditul e o muncă grea. Să dai judecăți de valoare

este un lucru dificil. Acestea te plasează în cadrul creației pure pentru că de atât de multe ori trebuie să spui: „nu știu, pur și simplu, nu știu”. Și totuși, trebuie să decideți și, astfel, va trebui să *alegeți*.

Va trebui să faceți o alegere arbitrară.

O astfel de alegere – o decizie care nu provine *din nicio cunoaștere anterioară* – se numește *creație pură*. Și individul este conștient, profund conștient că Sinele se creează prin luarea unor astfel de decizii.

Majoritatea dintre voi nu sunteți interesați de o astfel de activitate importantă, majoritatea dintre voi ați lăsa mai degrabă pe alții să o facă. Și, astfel, majoritatea dintre voi nu sunteți creați de voi înșivă, ci creați de către obișnuință – creați de alții.

Iar atunci când alții v-au spus cum ar trebui să simțiți și acest lucru este în directă contradicție cu modul în care voi simțiți – trăiți experiența unui profund conflict interior. Ceva adânc în interiorul vostru vă spune că ceea ce v-au spus ceilalți nu este *Cine Sunteți*. Ce să faceți? Încotro s-o apucați?

Primul loc unde vă duceți este la oamenii bisericii voastre – cei care vă pun pe voi în prim plan. Vă duceți la preoți, la rabini, la pastori, la învățători și ei vă spun *să nu vă mai ascultați Sinele*. Ba chiar mai rău, ei vor încerca *să vă inspire*, ca să vă îndepărteze de aceste lucruri; să vă îndepărteze de ceea ce deja *știți* în mod intuitiv.

Ei vă vor spune despre diavol, despre Satana, despre demoni și spirite rele, despre iad și osândă veșnică și orice lucru înspăimântător la care *ei* se pot gândi, ca să vă facă pe voi să înțelegeți că ceea ce știți și simțiți în mod intuitiv era *greșit* și că singurul loc unde veți găsi mângâiere este în gândul *lor*, ideea *lor*, teologia *lor*, definițiile *lor* despre corect și greșit și conceptul *lor* despre Cine Sunteți.

Atrăgător în acest caz este faptul că tot ceea ce aveți de făcut pentru a obține aprobarea pe loc *este să fiți de acord*. Fiți de acord și aveți aprobare pe loc. Unii chiar vor cânta și vor striga și vor dansa și-și vor flutura mâinile,

aclamând Aleluia!

E greu să rezisti. Ce de aprobări, ce de bucurie că ai văzut lumina; că ai fost *salvat*!

Aprobările și demonstrațiile însoțesc rareori deciziile interioare. Sărbătoririle rareori înconjoară alegerea de a-ți urma adevărul personal. De fapt, este exact invers. Nu numai că ceilalți nu te sărbătoresc ci, de fapt, te batjocoresc. Ce? Îndrăznești să gândești *singur*? Decizi *de unul singur*? Îți aplici propriile tale unități de măsură, propriile tale judecăți, propriile tale valori? *Drept cine te crezi?*

Și, într-adevăr, *exact aceasta este întrebarea la care tu răspunzi acum.*

Dar această lucrare trebuie făcută foarte mult de unul singur, foarte mult fără nicio recompensă, fără aprobarea altora, practic pe neștiute.

Așa că ai pus o întrebare foarte bună. De ce să mergi înainte? De ce ai porni pe un astfel de drum? Ce ai de câștigat dacă te angajezi într-o astfel de călătorie? Care *este* stimulentele? Care *este* motivul?

Motivul este ridicol de simplu.

NU ESTE NIMIC ALTCEVA DE FĂCUT.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că ăsta este singurul joc de jucat. Nu este nimic altceva de făcut. De fapt, nu este nimic altceva ce *ai putea tu să faci*. Urmează să faci ceea ce faci tot restul vieții tale – exact așa cum faci de când te-ai născut. Singura problemă e dacă vei face acest lucru în mod conștient sau inconștient.

Vezi tu, nu poți *să renunți* la această călătorie. Te-ai angajat în ea dinainte de a te naște. Nașterea ta este un simplu semn că această călătorie a început.

Prin urmare, întrebarea nu este: de ce să mă angajez pe uri astfel de drum? *Deja* te-ai angajat. Ai făcut-o, o dată cu prima bătaie a inimii. Întrebarea este: vreau să merg pe

această cărare în mod conștient, sau inconștient? Îmi dau seama ce fac, sau nu? Este o cauză a experienței mele, sau un efect al ei?

Asta, pentru că ți-ai trăit cea mai mare parte din viață ca efect al experiențelor tale. Acum ești invitat să fii cauza lor. Aceasta se numește a trăi în mod conștient. Aceasta este ceea ce se numește *a merge pe acest drum în cunoștință de cauză*.

Mulți dintre voi ați mers un drum destul de lung, după cum îți spuneam. Dar ați făcut puține progrese. Așa că n-ar trebui să ai senzația că, după toate aceste vieți, ai ajuns „doar” aici. Unii dintre voi sunteți ființe foarte evaluate, cu un foarte puternic simț al Sinelui.

Știți Cine Sunteți și știți ce vreți să deveniți. Mai mult decât atât, știți chiar și drumul de a ajunge până acolo.

Acesta este un semn important. Acesta este un indiciu sigur.

Pentru ce?

Pentru ca să vă dați seama că v-au mai rămas foarte puține vieți de trăit.

Și asta este un lucru bun?

Este – pentru tine. Și este, pentru că așa îl consideri tu. Cu puțin timp în urmă, tot ceea ce voiai să faci era să rămâi aici. Acum, tot ce vrei să faci este să pleci. Acesta este un semn foarte bun.

Nu cu mult timp în urmă ai omorât – găze, plante, copaci, animale, *oameni* – acum nu poți să omori nimic, fără să știi exact ce faci și de ce. Acesta este un semn foarte bun.

Nu cu mult timp în urmă, îți trăiai viața ca și când ea n-ar avea niciun scop. Acum, tu *știi* că ea nu are niciun scop – în afară de cel *pe care i-l dai tu*. Acesta este un semn foarte bun.

Nu cu mult timp în urmă implorai universul să-ți

aducă Adevărul. Acum, tu îi *spui* universului adevărul *tău* și acesta este un semn *foarte* bun.

Nu cu mult timp în urmă, doreai să devii bogat și renumit. Acum îți cauți, pur și simplu - și într-un mod minunat - propriul *Sine*.

Și, nu cu mult timp în urmă, *îți era frică de Mine*. Acum *Mă iubești* suficient ca să Mă numești egalul tău. Toate acestea sunt semne foarte, *foarte* bune.

Doamne! Mă faci să mă simt bun.

Așa ar trebui să te simți. Oricine folosește cuvântul „Doamne” într-o propoziție nu poate să fie rău.

Chiar că ai simțul umorului...

Eu *am inventat* umorul!

Da, ai mai spus-o o dată. Deci, motivul pentru a merge înainte ar fi că nu este nimic altceva de făcut. Asta se întâmplă acum.

Exact.

Atunci, dă-mi voie să Te întreb - o să fie măcar un pic mai ușor?

O, dragul Meu prieten, nici nu-ți dai seama că pentru tine este mult mai ușor *acum*, decât a fost cu trei vieți în urmă.

Da. O să fie mult mai ușor. Cu cât îți amintești mai multe, cu atât ești în stare să trăiești mai multe experiențe și, ca să zic așa, cu atât știi mai mult. Și, cu cât știi mai mult, cu atât îți amintești mai mult. Este un cerc. Da, o să fie mai ușor, o să fie mai bine, o să fie mult mai multă bucurie.

Dar adu-ți aminte că *nimic* din toate acestea nu a fost o corvoadă.

Vreau să spun că ți-a plăcut *tot* ce-ai făcut! Fiecare clipă! O, e delicios acest lucru care se numește viață. E o experiență de-ți lasă gura apă, nu-i așa?

Da, presupun că da.

Presupui? Câte alte experiențe de genul ăsta ar trebui să îți mai ofer? Nu ți se dă voie să trăiești *absolut orice* experiență? Lacrimi, bucurie, durere, fericire, exaltare, depresie masivă, câștig, pierdere, dat cu banul? Mai *există* oare și altceva?

Poate că ceva mai puțină durere.

Mai puțină durere fără mai multă înțelepciune te îndepărtează de la scop; nu-ți permite să trăiești experiența bucuriei infinite care este Cine Sunt.

Ai răbdare. Ai început *să câștigi* înțelepciune, iar bucuriile tale îți sunt din ce în ce mai mult oferite *fără* durere. Și acesta este un semn foarte bun.

Tu înveți să iubești fără durere (amintindu-ți cum s-o faci); să renunți fără durere; să crezi fără durere; până și să plângi fără durere. Da, ești în stare *să simți o durere* – fără durere, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Cred că înțeleg. Mă bucur mai mult până și de dramele propriei mele vieți. Pot să stau relaxat și să le văd la justa lor valoare.

Pot chiar să râd.

Exact. Și nu consideri că aceasta înseamnă evoluție?

Cred că da.

Atunci, continuă să evoluezi, fiul Meu. Continuă să devii. Și continuă să decizi ce vrei să devii în următoarea versiune cea mai înaltă a propriului tău Sine.

Continuă să te străduiești să ajungi la aceasta.

Continuă! Continuă!

Ești pe drumul Lucrării lui Dumnezeu, tu și cu Mine.
Deci, continuă!

10

Te iubesc. Știi că Te iubesc, nu-i așa?

Știu că Mă iubești. Și Eu te iubesc.

11

Aș vrea să mă întorc la lista mea de întrebări. Sunt atât de multe detalii în care aș vrea să intru pentru fiecare dintre ele. Știu că am putea să scriem o carte întreagă numai despre relații, dar atunci n-aș mai ajunge la celelalte întrebări.

Vor mai fi și alte timpuri, și alte locuri. Chiar și alte cărți. Eu sunt cu tine. Să mergem mai departe. Dacă mai avem timp, ne mai întoarcem.

În regulă. Următoarea mea întrebare: De ce am senzația că, în această viață, eu nu atrag destui bani? Sunt oare condamnat să mă zgârcesc și să am bani cu târâita tot restul vieții mele? Ce mă oprește de la a realiza maximum în această privință?

Situația asta apare la mai mulți oameni, nu numai la tine.

Toată lumea îmi spune că este o problemă de prețuire de sine; o proastă prețuire de sine. O grămadă de profesori New Age mi-au spus că, dacă-ți lipsește ceva, asta provine întotdeauna dintr-o lipsă de prețuire de sine.

Este o simplificare convenabilă. În cazul tău, profesorii aceștia greșesc. Tu nu suferi de o lipsă de prețuire de sine. De fapt, cea mai mare solicitare în viața ta a fost să-ți controlezi ego-ul.

Unii au spus că e vorba de prea multă prețuire de sine!

Iată-mă iarăși rușinat și îndurerat, dar Tu ai dreptate.

Spui tot timpul că ești rușinat și îndurerat, ori de câte ori îți spun, pur și simplu, un adevăr despre tine.

Rușinarea este răspunsul unei persoane care își implică încă ego-ul în întrebarea: Cum sunt văzut de ceilalți?

Invită-te să treci mai departe.

Încearcă un nou răspuns;

Încearcă să râzi.

E-n regulă.

Problema ta nu e prețuirea de sine. Ești binecuvântat să te autoprețuiești din abundență. Majoritatea oamenilor o fac. Cu toții aveți o părere foarte bună despre voi înșivă și așa și trebuie. Prin urmare, prețuirea de sine nu este o problemă pentru marea masă de oameni.

Atunci, care este problema?

Problema este lipsa de înțelegere a principiilor abundenței, de obicei însoțită de o uriașă judecare greșită a „binelui” și „răului”.

Să-ți dau un exemplu.

Te rog.

Gândești că banii sunt răi. Gândești că Dumnezeu

este bun. Fii binecuvântat! De aceea, în sistemul tău de gândire, Dumnezeu și banii nu merg împreună.

Păi, într-un anumit sens, presupun că-i adevărat. Așa gândesc eu.

E foarte interesant cum gândești. Pentru că, în felul acesta, îți vine foarte greu să iei bani pentru ceva bun.

Vreau să spun că, dacă un lucru este considerat de către tine ca fiind „bun”, sub aspect bănesc consideri că valoarea lui ar fi *mai mică*. Deci, cu cât ceva este „mai bun” (adică, mai valoros), cu atât consideri că merită mai puțini *bani*.

Nu ești singurul care gândește așa. Aceasta este părerea întregii tale societăți. Așa că, profesorii voștri câștigă nimica toată, în timp ce dansatoarele de bar câștigă o avere. Conducătorii voștri primesc foarte puțin în comparație cu sportivii, astfel încât ei simt că trebuie să fure ca să compenseze diferența. Preoții și rabinii voștri trăiesc cu pâine și apă, în timp ce *puneți* bani pe fruntea lăutarilor.

Ia gândește-te. Voi insistați să obțineți ieftin toate lucrurile care au o valoare *intrinsecă* pentru voi.

Savantul singuratic care caută un remediu pentru SIDA trebuie să cerșească bani, în timp ce femeia care scrie o carte despre o sută de noi poziții în materie de sex și susține seminarii la sfârșit de săptămână și face casete despre aceasta ... obține o grămadă de bani.

Acest mod de a face toate lucrurile pe dos a devenit o obișnuință pentru voi și provine dintr-o gândire greșită.

Gândirea greșită este felul vostru de a percepe noțiunea de bani. Îi iubiți și totuși spuneți că ei sunt rădăcina tuturor relelor. Îi adorați și totuși îi numiți „profit rușinos”. Spuneți că o persoană este „îngrozitor de bogată” și, dacă o persoană devine *într-adevăr* bogată făcând fapte „bune”, imediat deveniți suspicioși și considerați că este un lucru „rău”.

Așa că, un doctor ar face mai bine să nu câștige *prea*

mulți bani, sau ar fi bine să învețe să fie mai discret în privința câștigului său. Cât despre un pastor - vai! — ar face mai bine să se abțină de la a câștiga bani, pentru că, altfel, iese scandal mare.

Vezi deci cum, în mintea voastră, o persoană care își alege vocația cea mai înaltă trebuie să fie plătită cel mai puțin ...

Mm... da.

Da, „mm ... da” este corect. *Ar trebui* să te gândești la asta, pentru că e un gând atât de greșit.

Credeam că nu există noțiunea de „corect” sau „greșit”.

Nu există. Există doar ceea ce vă convine vouă și ce nu vă convine.

Termenii „corect” și „greșit” sunt relativi și Eu îi folosesc în felul acesta, ori de câte ori îi menționez. În cazul de față, relativ la ceea ce vă convine vouă - relativ la ceea ce *spuneți voi că vreți* - gândurile voastre despre bani sunt gânduri greșite.

Adu-ți aminte că gândurile sunt creatoare. Deci, dacă voi credeți că banii sunt răi, dar vă considerați pe voi ca fiind buni... ei bine, poți înțelege unde este conflictul.

Cât despre tine, fiul Meu, tu te porți exagerat în acest conflict de conștiință în care este implicată întreaga rasă umană. Pentru majoritatea oamenilor, conflictul nu este chiar atât de uriaș cum îți apare el ție. Majoritatea oamenilor își câștigă existența într-un mod pe care-l urăsc, așa că nu le pasă că primesc bani. Cum s-ar zice, un „rău” pentru alt „rău”. Dar ție îți place foarte mult ceea ce faci în fiecare clipă a vieții tale. Ești înnebunit după activitățile pe care ți le aduni grămadă în fiecare zi.

De aceea, ca tu să primești sume mari de bani pentru ceea ce faci ar fi, în sistemul tău de gândire, să iei ceva „rău” pentru ceva „bun”, iar acesta este un lucru

inacceptabil.

Mai degrabă ai muri de foame decât să obții „un profit rușinos” pentru un serviciu cinstit pe care-l faci... ca și când acest serviciu ar deveni cumva necinstit, pentru că iei bani pentru el.

Iată deci adevărata ambivalență în ceea ce privește banii. O parte din tine îi respinge și o parte din tine suferă că nu-i are. În acest moment, universul nu știe ce să facă, pentru că a primit de la tine două gânduri diferite. De aceea, viața ta în ceea ce privește banii merge în salturi, deoarece tu continui să gândești despre bani în salturi.

Tu nu ai o imagine clară; chiar nu știi ce este adevărat pentru tine. Universul seamănă cu o mare mașină Xerox; el produce, pur și simplu, nenumărate copii ale gândurilor tale.

Există deci un singur mod de a schimba totul.

Trebuie să-ți schimbi *felul de a gândi*.

Și cum pot să-mi schimb eu *felul de a gândi*? Așa gândesc și gata. Gândurile mele, atitudinile mele, ideile mele nu au fost create într-un minut. Bănuiesc că sunt rezultatul unor ani de experiență, a unei vieți întregi de întâlniri neprevăzute. Ai dreptate în ceea ce privește modul meu de a gândi despre bani, dar cum să-l schimb?

Aceasta ar putea fi cea mai interesantă întrebare din întreaga carte. Metoda uzuală prin care majoritatea ființelor umane creează este un proces în trei trepte, implicând gândul, cuvântul și fapta, sau acțiunea.

La început este gândul; ideea care dă formă; conceptul inițial. Apoi urmează cuvântul. Majoritatea gândurilor se manifestă, în cele din urmă, în cuvinte, care apoi sunt adesea scrise sau rostite. Aceasta îi dă gândului o energie în plus, împingându-l în lume, unde poate fi aflat de ceilalți.

În final, în anumite cazuri, cuvintele sunt puse în practică și aveți ceea ce voi numiți un rezultat; o

manifestare a lumii fizice, a ceea ce a pornit inițial de la un gând.

Tot ceea ce vă înconjoară în lumea voastră făcută de om a apărut în acest fel sau variante ale lui. S-au folosit toate trei centrele de creație.

Și acum urmează întrebarea: cum să schimbi Gândul care Sponsorizează?

Da, e o întrebare foarte bună și, în același timp, una foarte importantă. Pentru că, dacă oamenii nu-și schimbă câteva dintre Gândurile lor care Sponsorizează, omenirea este condamnată la distrugere.

Cel mai rapid mod de a schimba un gând de bază sau o idee care sponsorizează este prin *a inversa acest proces gând-cuvânt-faptă*.

Explică, te rog.

Fă întâi fapta despre care vrei să ai un gând nou. Spune apoi cuvintele care vrei să exprime noul tău gând. Fă-o suficient de des pentru a-ți antrena mintea *să gândească într-un mod nou*.

Să-mi antrenez mintea? Nu seamănă asta cu un control asupra minții? Nu este, pur și simplu, manipulare mentală?

Ai cea mai vagă idee despre modul în care mintea a ajuns să aibă gândurile pe care le are *acum!* Nu știi că lumea ta ți-a manipulat mintea ca să gândești așa cum gândești acum? *N-ar fi mai bine ca tu să-ți manipulezi mintea, în loc să o faci lumea!*

Nu ar fi mult mai bine să gândești gândurile pe care *tu* vrei să le gândești, decât gândurile altora? Nu te consideri mai bine înarmat cu gânduri care să creeze - în locul unora care să reacționeze?

Mintea ta este plină de gânduri care reacționează - gânduri care provin din experiența altora. Foarte puține dintre gândurile tale provin din date obținute din tine

însuți, și cu atât mai puțin din preferințele tale proprii.

Primul exemplu este propriu tău gând de bază legat de bani. Gândul tău despre bani (că sunt răi) acționează în directă contradicție cu experiența ta (e grozav să ai bani!).

Așa că trebuie să acționezi și să te minți pe tine însuți în ceea ce privește experiența ta, pentru ca să aduci justificări gândului tău de bază.

Ești *atât de înrădăcinat* în acest gând, încât, nu-ți trece niciodată prin minte că *ideea* ta despre bani *ar putea fi eronată*.

Așa că tu ești pe drumul de a aduce niște date produse de tine. Și, în *felul acesta*, schimbăm gândul de bază pe care-l facem să fie gândul *tău* de bază, nu al altuia.

Că veni vorba, tu mai ai încă un gând de bază referitor la bani pe care trebuie să-l menționez.

Care-i acela?

Că nu sunt destui. De fapt ai acest gând de bază despre absolut orice. Nu sunt destui bani, nu este destul timp, nu este destulă dragoste, nu este destulă mâncare, apă, compasiune în lume. *Nu este destul* din orice lucru bun. Percepția rasei umane despre „nu-este-destul” creează și recrează lumea așa cum o vezi tu.

Bine. Deci, eu am două gânduri de bază - Gânduri care Sponsorizează - de schimbat în ceea ce privește banii.

Ei, ai cel puțin două. Probabil mult mai multe. Hai să vedem. Banii sunt răi ... banii sunt puțini ... nu ai voie să primești bani dacă faci lucrarea lui Dumnezeu (acest lucru e foarte important pentru tine)... bani: nu se dau niciodată pe degeaba ... banii nu cresc în copaci (când de fapt chiar așa se și întâmplă)... banii corup.

Înțeleg că am o grămadă de treabă de făcut.

Da, așa este, dacă nu ești mulțumit de situația ta financiară actuală.

Pe de altă parte, e important să înțelegi că nu ești mulțumit de situația ta financiară actuală, *pentru că* nu ești mulțumit de situația ta financiară actuală.

Uneori mi-e greu să Te urmăresc.

Uneori e greu să te conduc.

Hei, ascultă, Tu ești Dumnezeu aici! De ce nu faci ca lucrurile să fie ușor de înțeles?

Dar *le-am făcut* ușor de înțeles.

Atunci, de ce *nu mă faci* să înțeleg, dacă asta vrei cu adevărat?

Eu vreau cu adevărat ceea ce tu vrei cu adevărat – nimic altceva și nimic în plus. Nu înțelegi că acesta este cel mai mare dar al Meu pentru tine? Dacă aș dori pentru tine altceva decât ceea ce tu dorești pentru tine și apoi aș merge atât de departe încât *să te fac să-l ai*, unde este liberul tău arbitru? Cum poți să fii tu o ființă creatoare, dacă eu dictez ce vei fi, vei face și vei avea?

Bucuria Mea este în libertatea ta, nu în supunere din partea ta.

Bine, dar ce ai vrut să spui cu faptul că nu sunt mulțumit de situația mea financiară actuală, pentru că nu sunt mulțumit de situația mea financiară actuală?

Tu ești ceea ce gândești tu că ești. Când gândul este unul negativ se produce un cerc vicios.

Trebuie să găsești o modalitate de a rupe acest cerc.

Mult din experiența ta actuală se bazează pe gândul tău anterior. Gândul duce la experiență, care duce la gând,

care duce la experiență. Aceasta poate să aducă o bucurie constantă atunci când Gândul care Sponsorizează este unul de bucurie. Poate duce - și o și face - la un iad continuu, când Gândul care Sponsorizează este unul malefic.

Stratagema este să schimbi Gândul care Sponsorizează. Urmează să îți demonstrez cum să faci acest lucru.

Dă-i drumul!

Mulțumesc.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să inversezi paradigma gând-cuvânt-faptă.

Îți amintești de vorba veche: „Gândește înainte să acționezi”?

Da.

Ei bine, uit-o. Dacă vrei să schimbi gândul de bază trebuie să acționezi înainte de a gândi.

Exemplu: mergi pe stradă și dai peste o femeie bătrână care cerșește. Îți dai seama că este o persoană care trăiește de pe o zi pe alta. Într-o clipă, realizezi că, oricât de puțini bani ai avea, neapărat ai suficienți ca să-i împărți cu ea. Primul tău impuls este să-i dai niște mărunțiș. Ceva din tine e gata să bage mâna în buzunar ca să scoată niște bancnote mai mari. Ei, hai să-i fac o bucurie! Să o înveselesc! Apoi îți vine un gând. Ce, ești nebun? Nu ai decât șapte dolari pentru întreaga familie! Vrei să-i dai cinci?! Așa că începi să cotrobăi după ei.

Alt gând: hei, stai un pic! Nu ai chiar așa de mulți bani *ca să-i prăpădești*. Dă-i, acolo, niște monezi și șterge-o!

Bagi repede mâna în buzunar să găsești niște monezi. Degetele tale găsesc numai din cele foarte mici. Ești rușinat. Uită-te la tine! Bine îmbrăcat, bine hrănit și ai de gând să-i dai niște monezi amărâte acestei biete femei care

nu are nimic.

În zadar încerci să găsești niște bani ca lumea într-un străfund de buzunar. Deja ai trecut de ea, zâmbind șters, și e prea târziu să te întorci. Ea nu primește nimic și nici tu nu primești nimic. În loc de a simți bucuria de a ști că ești bogat și de a împărți cu altcineva, te simți tot atât de sărac ca și femeia aceea.

De ce *nu i-ai dat niște bancnote*? A fost primul tău impuls, dar te-a împiedicat gândul. Data viitoare, hotărăște să acționezi înainte să gândești. Dă banii. Haide! Îi ai! Mai vin și alții de unde au venit ăștia!

Acesta este singurul gând care te desparte de cerșetoare. Ție îți este clar că mai vin și alții, dar ea nu o știe.

Când vrei să schimbi un gând de bază, acționează în concordanță cu noua idee pe care o ai. Dar trebuie să acționezi repede, pentru că, altfel, mintea ta va omori ideea înainte să-ți dai seama.

Chiar asta vreau să-ți spun, literalmente. Ideea, noul adevăr, vor muri *înainte să ai șansa de a-ți da seama*.

Acționează, deci, repede când apare ocazia și, dacă o faci destul de des, în curând mintea ta *va prinde ideea*. Va fi noul tău gând.

Aha, m-am prins! Asta vrei să spui prin Mișcarea Noului Gând?

Dacă nu este, asta ar trebui să fie. Singura ta șansă este gândul nou. Este singura ta ocazie reală de a evolua, de a crește, de a deveni într-adevăr Cine Ești Tu cu Adevărat.

În clipa asta, mintea ta este plină de gânduri vechi. Nu numai de gânduri vechi ci, în special, de gândurile vechi ale altcuiva.

Acum este important, acum este momentul *să-ți schimbi modul de gândire* în anumite privințe.

Aceasta înseamnă evoluție.

12

De ce nu pot să fac ceea ce vreau cu adevărat în viață și totuși să-mi câștig existența?

Cum adică? Vrei să spui că ai vrea într-adevăr *să te distrezi* în viață și să câștigi totuși niște bani? Fratele meu, da' *visător* mai ești!

Cum sunt?

Glumeam – citeam ce e în mintea ta, asta-i tot. Țăsta era gândul *tău* în această privință.

Era experiența mea.

Da. Am trecut cu toții de câteva ori prin aceasta. Oamenii care câștigă bani făcând ceea ce le place sunt cei care insistă să procedeze astfel.

Ei nu renunță. Ei nu cedează niciodată. Ei *sfidează viața* care nu-i lasă să facă ceea ce le place.

Dar mai există un element care trebuie menționat, deoarece este elementul care lipsește din înțelegerea majorității oamenilor când e vorba de lucrarea vieții.

Care-i acela?

Există o diferență între a fi și a face – iar majoritatea oamenilor au pus accentul pe acesta din urmă.

N-ar trebui?

Nu e vorba de „a trebui” sau „a nu trebui”. E vorba numai de ceea ce alegeți voi și cum puteți să obțineți aceasta. Dacă alegeți pacea și bucuria și dragostea, nu veți obține mult din ele prin ceea ce faceți. Dacă alegeți fericirea și mulțumirea, veți găsi puțin din acestea pe

drumul acțiunilor voastre. Dacă alegeți unirea cu Dumnezeu, cunoașterea supremă, înțelegerea profundă, compasiunea nesfârșită, conștiința totală, absoluta realizare de sine, nu vei atinge mare parte din toate acestea făcând ceea ce faci. Cu alte cuvinte, dacă alegi *evoluția* - evoluția sufletului tău - nu vei realiza aceasta prin activitățile lumești ale corpului tău.

A face este o funcție a corpului. *A fi* este o funcție a sufletului. Corpul face tot timpul *ceva*. În fiecare clipă din zi se ocupă *de ceva*. Nu se oprește niciodată, nu se odihnește niciodată, în mod constant *face* ceva.

El face ceea ce face, fie din porunca sufletului, fie în ciuda sufletului. Calitatea vieții tale atârână de acest echilibru.

Sufletul înseamnă pentru totdeauna a fi. El este ceea ce este, indiferent de ceea ce face corpul - și nu *din cauza* a ceea ce face corpul. Dacă gândești că viața ta înseamnă numai a face, nu înțelegi ce însemni tu.

Sufletului tău nu-i pasă *ce faci* ca să-ți câștigi existența - și nici ție nu-ți va păsa, atunci când viața ta se va sfârși.

Sufletului tău îi pasă numai de *ceea ce ești* în timp ce faci *orice* faci.

Sufletul caută starea de a fi și nu starea de a face.

Ce caută sufletul meu să fie?

Eu.

Tu.

Da, Eu. Sufletul tău *este* Eu și el știe asta. El nu face altceva decât să încerce *să trăiască această experiență*. Și ceea ce el își amintește este că cel mai bun mod de a avea această experiență este prin *a nu face nimic*. Nu trebuie să faci nimic, ci să fie.

Să fie, ce?

Orice vrei tu să fie. Fericit. Trist. Slab. Puternic. Vesel. Răzbunător. Interiorizat. Orb. Bun. Rău. Bărbat. Femeie. Dă-i tu un nume.

Chiar asta vreau să-ți spun. *Dă-i tu un nume.*

E foarte profund ce ai spus, dar ce legătură are cu cariera mea? Încerc să găsesc un mod de a rămâne în viață, de a supraviețui, de a mă susține pe mine și familia mea, de a face ceea ce-mi place să fac.

Încearcă să fii ceea ce-ți place să fii.

Ce vrei să spui?

Unii oameni câștigă o grămadă de bani făcând ceea ce fac, alții nu iau nimic și *fac același lucru*. De unde vine diferența?

Unii oameni sunt mai dotați decât alții.

Asta este prima departajare. Să trecem la a doua. Să vorbim despre doi oameni care sunt relativ la fel de dotați. Amândoi au absolvit o facultate, amândoi au fost în fruntea clasei, amândoi înțeleg natura acțiunilor lor, amândoi știu cum să-și folosească instrumentele cu mare ușurință și totuși unul se descurcă mai bine decât celălalt; unul înflorește, în timp ce celălalt se zbate. Despre ce poate fi vorba.

Locul unde se află.

Locul unde se află?

Cineva mi-a spus odată că sunt doar trei lucruri care trebuie luate în considerare când începi o nouă afacere - locul, locul și locul.

Adică, nu „Ce ai de gând să faci?“, ci „Unde ai de gând să fii?“

Exact.

Asta sună exact ca răspunsul la întrebarea mea. Sufletul este preocupat numai de locul unde urmează voi să fiți.

Urmează să fiți într-un loc numit frică, sau într-un loc numit dragoste? Unde *sunteți* - și de *unde* veniți - când dați piept cu viața?

Cât despre exemplul cu cele două persoane care au aceeași calificare, unul are succes și celălalt nu, asta nu se întâmplă din cauza a ceea ce vreunul dintre ei face, ci din cauza a ceea ce amândoi sunt.

Unul dintre ei este deschis, prietenos, curtenitor, util, vesel, atent, încrezător, chiar bucuros când muncește - în timp ce celălalt este închis, distant, indiferent, neprietenos, mohorât, plin de resentimente față de ceea ce face.

Să presupunem că ai alege stări de a fi chiar mai elevate. Să presupunem că ar fi să alegi bunătatea, mila, compasiunea, înțelegerea, iertarea, iubirea. Ce ar fi dacă ar trebui să alegi starea de Dumnezeire? Care ar fi *atunci* experiența ta?

Adevăr îți spun Eu ție:

A fi îl atrage pe a fi și produce experiență.

Tu nu ai venit pe această planetă pentru a produce ceva cu ajutorul trupului tău. Tu ai venit pe această planetă pentru a produce ceva cu ajutorul sufletului tău. Trupul tău este, pur și simplu, instrumentul sufletului tău. Minte ta este puterea care-ți face corpul să funcționeze. Deci, în cazul ăsta, ai o mașinărie de forță folosită pentru a crea dorința sufletului.

Care *este* dorința sufletului?

Într-adevăr, care este?

Nu știu. Te întreb pe Tine.

Nu știu. Te întreb pe tine.

Putem s-o ținem așa la nesfârșit.

Așa a și fost.

Stai un pic! Acum o clipă ai spus că sufletul se străduiește sa fie *Tu*.

Așa și este.

Deci, *aceasta* este dorința sufletului.

În sensul cel mai larg, da. Dar acest Eu care se străduiește el să fie este foarte complex, foarte multidimensional, multisenzorial, cu foarte multe fațete. Există milioane de aspecte ale acestui Eu. Miliarde. Sute de miliarde. Înțelegi? E vorba de înțeleptul și mireanul, cel inferior și cel superior, ipocritul și sfântul, infernalul și înDumnezeitul. Înțelegi?

Da, da, înțeleg ... susul și josul, stânga și dreapta, aici și acolo, înainte și după, binele și răul...

Exact. Eu *sunt* Alfa și Omega. Aceasta nu este doar o zicală plăcută, niciun concept elegant. Acesta a fost Adevărul exprimat.

Așa că, în căutarea lui de a fi Eu, sufletul are în față o muncă grandioasă; o enormă listă de *stări de a fi* din care să aleagă.

Și aceasta și face în acest moment.

Alege stări de a fi.

Da, și apoi produce *condițiile* corecte și perfecte cu care să creeze posibilitatea de a trăi aceste experiențe.

De aceea este adevărat că nimic nu vi se întâmplă vouă sau prin voi care să nu fie spre binele vostru maxim.

Vrei să spui că sufletul meu creează întreaga mea experiență - incluzând și ceea ce mi se întâmplă, nu numai lucrurile pe care le fac?

Să zicem că sufletul tău te duce către *ocaziile* perfecte și corecte pentru ca tu să trăiești experiența exact a ceea ce tu ai plănit. De tine depinde ce experiență trăiești de fapt. Ar putea fi experiența pe care ai plănit-o, sau ar putea fi altceva, depinde de ce alegi.

De ce aș alege o experiență pe care nu o doresc?

Nu știu. Chiar așa, de ce?

Vrei să spui că, uneori, sufletul dorește ceva, iar trupul și mintea doresc altceva?

Tu ce crezi?

Dar cum pot corpul și mintea să conducă sufletul? Oare sufletul nu obține întotdeauna ceea ce vrea?

Spiritul din tine caută, în sensul cel mai larg, acel moment grandios când tu ești pe deplin conștient de dorințele lui și te alături lor, într-o unitate plină de bucurie. Dar niciodată, absolut niciodată, spiritul nu-și va impune dorința asupra părții din tine prezentă, conștientă, fizică.

Tatăl nu-și va impune voința Sa asupra Fiului. Este împotriva propriei Sale naturi și, astfel, literalmente, imposibil.

Fiul nu-și va impune voința Sa asupra Duhului Sfânt.

Este împotriva propriei Sale naturi și, astfel, literalmente, imposibil.

Duhul Sfânt nu-și va impune voința Sa asupra sufletului tău. Este în afara naturii lui și, astfel, literalmente, imposibil.

Și aici se sfârșesc imposibilitățile. Minteă caută *foarte des* să-și exercite voința asupra trupului – și o și face. Tot așa, trupul caută adesea să controleze mintea – și adeseori reușește.

Totuși, trupul și mintea împreună nu trebuie să facă nimic ca să controleze sufletul, pentru că sufletul este complet lipsit de nevoi (spre deosebire de corp și de minte, care sunt încătușate de ele) și, astfel, permite trupului și minții să facă tot timpul ceea ce vor.

Într-adevăr, sufletul nu poate să procedeze altfel – pentru că, dacă entitatea care ești tu urmează să creeze și, astfel, să știe cine este cu adevărat, ea trebuie să acționeze printr-un act de voință conștientă și nu printr-unul de obediență inconștientă.

Obediența nu înseamnă creație și, de aceea, nu poate niciodată să producă sau să aducă salvarea.

Obediența este un răspuns, în timp ce creația este alegere pură, nedictată, necerută.

Alegerea pură aduce salvare prin crearea pură, în acest moment, a celei mai înalte idei.

Funcția sufletului este *să indice* ce dorințe are – și nu *să le impună*.

Funcția minții este *să aleagă* dintre mai multe alternative.

Funcția trupului este *să pună în aplicare* această alegere.

Când trupul, mintea și sufletul creează împreună, în armonie și unitate, Dumnezeu este încarnat. Numai atunci se poate cunoaște sufletul pe sine însuși prin propria lui experiență. Numai atunci Cerurile se bucură.

Chiar în acest moment, sufletul tău a creat din nou ocazia ca tu să fii, ca tu să faci și să ai ceea ce e nevoie pentru ca să cunoști Cine Ești Tu cu Adevărat. Sufletul tău

te-a adus la cuvintele pe care le citești în clipa asta - după cum te-a mai adus și mai înainte la cuvinte de înțelepciune și la adevăr.

Ce vei face acum? Ce vei alege să fii?

Sufletul tău așteaptă și urmărește cu interes, așa cum a făcut-o de multe ori înainte.

Să înțeleg din ceea ce spui că succesul meu în lume (încă încerc să vorbesc despre cariera mea aici) va fi determinat de starea de a fi pe care eu o selectez?

Nu Eu sunt preocupat de succesul tău în lume, ci tu ești.

E adevărat că, atunci când atingi anumite stări de a fi pe o perioadă lungă de timp, este foarte greu să eviți succesul tău lumesc în ceea ce faci. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu „a-ți câștiga existența”

Adevărații Maeștri sunt aceia care au ales să-și câștige viața, mai curând decât existența.

Din anumite stări de a fi va țâșni o viață atât de bogată, atât de completă, de minunată, de plină de recompense, încât bunurile lumești și succesul lumesc nu te vor mai preocupa câtuși de puțin.

Ironia vieții este că, de îndată ce nu te mai preocupă bunurile lumești și succesul lumesc, se deschide o cale prin care ele te năpădesc.

Adu-ți aminte că nu poți să ai ceea ce vrei, dar poți să trăiești experiența a orice ai.

Nu pot să am ce vreau?

Nu.

Ai mai spus-o și mai înainte, mai la începutul dialogului nostru. Cu toate astea, nu înțeleg. Credeam că îmi spuneai că pot avea *orice* vreau. „Ți

se va face ție după cum gândești și după cum crezi”¹⁹, și altele de felul ăsta.

Cele două afirmații nu sunt incompatibile una cu alta.

Nu sunt? Mie mi se par cu totul incompatibile.

Asta din cauza lipsei tale de înțelegere.

Recunosc. De aceea vorbesc acum cu Tine.

Am să-ți explic. Nu poți să ai *orice* vrei. Însuși actul de a vrea ceva, îndepărtează acest ceva de la tine, după cum am spus mai devreme în primul capitol.

Păi da, se poate să fi spus mai devreme. Dar acuma m-am pierdut de-a binelea.

Străduiește-te să ții pasul cu Mine. O iau de la capăt cu și mai multe detalii. Încearcă să Mă urmărești. Să ne întoarcem la un punct pe care-l înțelegi: *gândul este creator*. E clar?

E clar.

Cuvântul este creator. Ai priceput?

Am priceput.

Acțiunea e creatoare. Gândul, cuvântul și fapta sunt cele trei nivele ale creației. Mă urmărești?

Foarte bine.

Bun. Să considerăm acum „succesul lumesc” ca subiect al discuției pentru moment, întrucât despre asta

¹⁹ compară: Matei VIII, 13; IX, 29 Noul Testament

vorbeam, despre asta mă întrebai.

Minunat.

Spune-mi, ai în minte gândul: îmi doresc „succes lumesc”?

Uneori, da.

Și îți vine uneori gândul: „vreau mai mulți bani”?

Da.

De aceea nu poți să ai nici succes lumesc, *nici* mai mulți bani.

De ce nu?

Pentru că universul nu poate să facă altceva decât să-ți aducă *manifestarea directă a gândului tău*.

Gândul tău este: „vreau succes lumesc”. Înțelege? Puterea creatoare este ca un duh din sticlă. Cuvintele tale sunt un ordin pentru el. Înțelege?

Și atunci, de ce nu am mai mult succes?

Ți-am spus, cuvintele tale sunt un ordin. *Cuvintele* tale au fost „eu vreau succes”. Și universul spune „foarte bine, vrei”.

Tot nu sunt sigur că pricep.

Privește lucrurile în felul acesta. Cuvântul „eu” este cheia care pornește motorul creației. Cuvintele „eu sunt” sunt extrem de puternice. Ele sunt afirmații lansate către univers. Comenzi.

Orice urmează după cuvântul „eu” (care îl pune în mișcare pe Marele Eu Sunt) are tendința de a se manifesta

în realitatea fizică.

De aceea, „eu” + „vreau succes” produce ideea că tu *vrei succes*. „Eu” + „vreau bani” trebuie să producă ideea că tu *vrei bani*. Nu poate produce nimic altceva, pentru că gândurile, cuvintele sunt creatoare. La fel sunt și acțiunile. Și dacă tu *acționezi* într-un mod care spune că vrei succes și bani, atunci gândurile tale, cuvintele și acțiunile tale sunt în concordanță și tu vei trăi *fără îndoială* experiența acestei stări de a dori.

Înțelegi?

Da. Dumnezeu! Chiar așa stau lucrurile?

Desigur. Tu ești *un creator foarte puternic*. Dar, crede-mă că, dacă tu ai avea un gând sau ai face o afirmație o singură dată – cum se întâmplă la furie, de exemplu, sau când ești frustrat – nu prea e posibil ca aceste gânduri sau cuvinte să fie transpuse în realitate. Așa că, nu trebuie să-ți faci griji dacă spui „vedea-te-aș mort!” sau „du-te naibii!”, sau orice alte lucruri nu prea amabile pe care le gândești sau le spui uneori.

Mulțumesc lui Dumnezeu.

Cu plăcere. Dar dacă repeți un gând sau spui un cuvânt mereu și mereu – nu o dată, nu de două ori, ci de zeci, de sute de mii de ori – îți dai seama ce putere creatoare au?

Un gând sau un cuvânt rostit și rostit și rostit devine chiar așa – rostit Adică împins în afară²⁰. Devine realizat în exterior. Devine realitatea ta fizică.

Ce nenorocire!

Exact asta și produce foarte adesea – o mare nenorocire! Voi iubiți nenorocirea, iubiți drama. Până la un punct, când nu le mai iubiți. Vine un anumit moment în

²⁰ joc de cuvinte: to express = a exprima; to press = a presa, a împinge

evoluția voastră când încetați să mai iubiți drama, încetați să mai iubiți „povestea” pe care o trăiți. În acest moment decideți – alegeți în mod activ – să o schimbați. Numai că majoritatea nu știți cum. Acum, tu știi.

Pentru a-ți schimba realitatea, pur și simplu *încetează să mai gândești în felul acesta*. În cazul nostru, în loc să gândești: „vreau succes”, gândește „am succes”.

Dar asta arată a minciună. M-aș amăgi pe mine însumi, dacă aș spune așa ceva. Mintea mea ar urla: „ai, pe naiba!”.

Atunci, gândește-te într-un mod pe care *poți* să îl accepți. „Succesul se îndreaptă către mine acum” sau „totul mă duce spre succes”.

Deci, asta este șmecheria care se ascunde în spatele practicii New Age de a vorbi numai la afirmativ.

Afirmațiile nu acționează atunci când sunt, pur și simplu, niște propoziții legate de ceva ce tu vrei să fie adevărat. Afirmațiile acționează numai atunci când ele sunt niște propoziții spuse în legătură cu ceva despre care tu știi deja că este adevărat.

Cea mai bună afirmație este o frază de recunoștință și apreciere.

„Mulțumesc, Dumnezeule, pentru că ai adus succesul în viața mea”.

Această idee – gând – rostită și trăită produce rezultate minunate atunci când ea vine din cunoaștere adevărată; nu dintr-o încercare de a produce rezultate, ci dintr-o convingere că rezultatele au fost *deja* produse.

Lui Iisus i-au fost clare toate aceste lucruri. Înaintea fiecărui miracol, El Îmi mulțumea pentru că i-l făceam posibil.

Niciodată El nu S-a gândit să nu fie recunoscător, pentru că niciodată nu S-a gândit că nu se va întâmpla

ceea ce afirma El. Acest gând *nu l-a venit niciodată în minte*.

Atât era de *sigur* de Ceea Ce El Era și de relația Lui cu Mine, încât fiecare dintre gândurile, cuvintele și faptele Lui au reflectat această convingere – exact cum o reflectă și gândurile, cuvintele și faptele tale ...

Dacă există acum ceva ce tu alegi să trăiești ca experiență în viața ta, nu-l dori – alege-l.

Alegi succesul în termeni lumești? Alegi mai mulți bani?

Bine. Atunci, alege-le. Total. Pe deplin. Nu cu jumătăți de măsură.

Totuși, să nu te surprindă că, la nivelul tău de evoluție, „succesul lumesc” nu te mai interesează.

Ce vrea să însemne asta?

Vine un moment în evoluția fiecărui suflet când principalul interes nu mai este axat pe supraviețuirea corpului fizic, ci pe creșterea spiritului; nu mai este axat pe atingerea succesului lumesc, ci pe realizarea Sinelui.

Într-un anumit sens, acesta este un moment foarte periculos, în special la început, pentru că entitatea găzduită în trup știe că lucrurile stau exact așa: o ființă într-un trup, nu un trup—ființă.

La acest stadiu, înainte ca entitatea în plină dezvoltare să se maturizeze din acest punct de vedere, există adesea o senzație că nu-ți mai pasă în niciun fel de problemele trupului. Sufletul este extraordinar de impresionat de faptul că a fost, în sfârșit, „descoperit”!

Mintea abandonează trupul și toate problemele lui. Totul este ignorat, relațiile sunt lăsate deoparte. Familiile dispar. Serviciul e lăsat pe planul doi. Notele de plată rămân neplătite. Trupul însuși nu mai este hrănit o mare perioadă de timp; întreaga atenție a entității este focalizată acum asupra sufletului și asupra problemelor sufletului.

Aceasta poate să ducă la o criză personală majoră în

viața de zi cu zi a ființei, deși mintea nu resimte nicio traumă. Ea plutește în binecuvântare. Unii oameni spun că ți-ai pierdut mințile – și într-un anumit sens chiar așa și este.

Descoperirea adevărului că viața nu are nimic de-a face cu trupul poate crea un dezechilibru *de alt gen*. Dacă la început, entitatea a acționat ca și când trupul ar fi singurul care contează, acum acționează ca și când trupul nu mai contează deloc. Aceasta nu este, desigur, adevărat, după cum entitatea își va aminti curând (și uneori) în mod dureros.

Voi sunteți o ființă făcută din trei părți. Din trup, minte și spirit. Veți fi *întotdeauna* făcuți din trei părți, nu numai cât trăiți pe Pământ.

Există unii care presupun că, la moarte, trupul și mintea sunt părăsite. Trupul și mintea *nu* sunt părăsite. Trupul își schimbă forma, lăsând în urmă partea mai densă, dar păstrând întotdeauna forma exterioară. Mintea (pe care nu trebuie să o confundăm cu creierul) pleacă și ea cu tine, alăturându-se spiritului și trupului ca o singură masă de energie cu trei dimensiuni sau fațete.

În cazul în care alegeți să vă întoarceți la această ocazie de a trăi experiența pe care o numiți viața pe Pământ, Sinele vostru divin va separa din nou adevăratele sale dimensiuni în ceea ce voi numiți – trup, minte și spirit. În realitate, voi sunteți o singură energie, cu trei caracteristici distincte.

Atunci când vă asumați sarcina de a ocupa un nou corp fizic, aici pe Pământ, corpul vostru eteric (după cum l-au numit unii dintre voi) își micșorează vibrațiile încetinește – de la o vibrație atât de rapidă încât nu poate fi nici măcar văzută, la o viteză care produce masă și materie. Această materie reală este creația gândului pur – lucrarea minții voastre, cel mai înalt aspect al minții din ființa voastră tripartită.

Această materie este o coagulare a milioane de miliarde de miliarde de unități energetice diferite într-o masă enormă, controlabilă de către minte ... voi sunteți cu

adevărat mintea dominantă - Creierul!

Pe măsură ce aceste unități minuscule de energie și-au extins energia, ele sunt date deoparte de către trup, în timp ce mintea creează altele noi. Mintea creează aceasta din gândul ei continuu despre Cine Ești. Corpul eteric „prinde”, ca să zic așa, gândul și coboară vibrația altor unități de energie (într-un anumit sens, le „cristalizează”) și ele devin materie - materia nouă din care sunteți făcuți voi.

În acest fel, fiecare celulă din trupul vostru se schimbă, o dată la câțiva ani. Literalmente, *voi nu sunteți aceeași persoană* care ați fost cu câțiva ani în urmă.

Dacă aveți gânduri despre boală sau suferință (sau mânie continuă, ură și negativitate), trupul vostru va traduce aceste gânduri în formă fizică. Oamenii vor vedea această formă negativă bolnavă și vor spune „ce-i cu tine, te-ai schimbat?”²¹ și nici nu-și vor da seama cât de exactă este întrebarea lor.

Sufletul urmărește această întreagă dramă în desfășurare, an după an, lună de lună, zi de zi, moment de moment și, în permanență, exprimă Adevărul despre tine. El nu uită *niciodată* matricea; planul original; prima idee; gândul creator. Treaba lui este să-ți re-amintească adică - literalmente să-ți re-amintească²² - astfel încât să-ți amintești din nou Cine Ești și apoi să alegi Cine Vrei acum Să Fii.

Și, în acest fel, continuă atât acum cât și pentru eternitate, cicluri de creație și experiență, de imaginație și realizare, de cunoaștere și evoluție în necunoscut.

Uau!

Exact cum zici! Și mai este ceva de explicat. Chiar foarte mult. Dar nu se poate niciodată cuprinde totul într-o carte și, probabil, nici într-o întreagă viață. Totuși, tu ai făcut începutul și asta e bine.

²¹ joc de cuvinte: What's the matter? = ce s-a întâmplat și matter - materie

²² joc de cuvinte: to remind = a reaminti; mind = minte

Amintește-ți că, așa cum v-a spus marele tău profesor, William Shakespeare: „Există mai multe lucruri în Cer și pe Pământ, decât s-a visat în filosofia ta”.²³

Pot să-ți pun niște întrebări? De exemplu, când spui că mintea vine cu mine după moarte, înseamnă că și „personalitatea” mea merge cu mine? O să știu eu în viața de dincolo cine am fost?

Da ... și cine ai fost *întotdeauna* *Totul* îți va fi deschis, pentru că, atunci, va fi un avantaj pentru tine să știi. Acum, în acest moment, nu te avantajează.

Și referitor la viața aceea, va fi o „contabilizare a faptelor mele” - o privire retrospectivă - un răboj?

Nu există judecată în ceea ce tu numești viața de apoi. Nu ți se va permite nici măcar să te judeci tu (pentru că fără îndoială îți vei da o notă proastă, având în vedere cât de aspru și neiertător ești cu tine însuși în *această* viață).

Nu. Nu se dă socoteală. Nimeni nu arată cu degetul mare „în sus” sau „în jos”. *Numai oamenii judecă și, pentru că tu ești om, presupui că și Eu trebuie să judec. Dar Eu nu o fac - și acesta este marele adevăr pe care voi nu-l puteți accepta.*

Cu toate acestea, deși nu există judecata de apoi în viața de dincolo, va exista ocazia să revezi tot ceea ce ai gândit, ai spus și ai făcut aici și să decizi dacă ai mai alege din nou să faci aceleași lucruri, pornind de la Cine Spui Tu că Ești și Cine Vrei să Fii.

Există o învățătură mistică orientală în jurul unei doctrine numită Kama Loca, potrivit căreia, în momentul morții noastre, fiecărei persoane i se dă ocazia de a retrăi fiecare gând pe care l-a avut,

²³ William Shakespeare, Hamlet

fiecare cuvânt pe care l-a rostit, fiecare acțiune pe care a făcut-o - nu din punctul nostru de vedere, ci din punctul de vedere al celeilalte persoane pe care aceste lucruri au afectat-o.

Cu alte cuvinte, noi am trăit *deja* experiența a ceea ce *noi* am simțit gândind, spunând și făcând ceea ce am făcut, iar acum ni se dă experiența de a simți ceea ce *cealaltă* persoană a simțit în fiecare dintre acele momente - și cu *această* măsură noi vom hotărî dacă vom gândi, rosti sau face acele lucruri din nou.

Ai ceva de comentat?

Ceea ce apare în viața ta de dincolo este mult prea extraordinar pentru a fi descris aici în termeni pe care să-i poți înțelege - pentru că experiența are alte dimensiuni și, literalmente, întrece orice descriere, dacă am folosi instrumente atât de teribil de limitate cum sunt cuvintele.

E suficient să spun că veți avea ocazia de a trece din nou în revistă această viață de acum, fără durere sau frică sau judecată, doar cu scopul de a putea să hotărâți ce simțiți în legătură cu experiențele voastre de aici și unde vreți să plecați.

Mulți dintre voi vor decide să se întoarcă aici; să se întoarcă în această lume a densității și relativului, pentru a avea încă o șansă de a trăi experiența deciziilor și alegerilor pe care le faceți la acest nivel privind Sinele vostru.

Alții dintre voi - câțiva aleși - vă veți întoarce cu o misiune diferită. Vă veți întoarce la densitate și materie pentru singurul scop al sufletului de *a-i scoate* pe alții din densitate și materie. Există întotdeauna printre voi pe Pământ cei care au făcut o astfel de alegere. Îi puteți deosebi imediat. Lucrarea lor s-a terminat. Ei s-au întors, pur și simplu, pe Pământ, numai ca să-i ajute pe alții. Aceasta este bucuria lor. Acesta este exaltarea sufletului lor. Ei nu caută altceva decât să-i servească pe alții.

Nu poți să nu-i vezi pe acești oameni. Ei sunt

pretutindeni. Sunt mult mai mulți decât crezi. Întâmplarea face că tu îl cunoști pe unul dintre ei, cel puțin știi de el.

Sunt eu unul dintre ei?

Nu, dacă simți nevoia să întrebi, atunci știi că nu ești. Unul ca ei nu pune întrebări. Nu e nimic de întrebat.

Tu, fiul Meu, ești un mesager în această viață. Un sol. Un aducător de vești, un căutător și, adesea, un rostitor al Adevărului.

E suficient pentru o singură viață. Fii fericit.

Sunt. Dar pot întotdeauna să sper la mai mult.

Da. Și vei spera! Vei spera întotdeauna la mai mult. Face parte din natura ta. Străduința de a fi întotdeauna mai mult decât ești face parte din natura divină.

Străduiește-te deci, da!, *străduiește-te* cu orice preț.

Acum vreau să răspund definitiv la întrebarea cu care ai început acest segment din conversația noastră.

Dă-i înainte și *fă* ceea ce-ți place cu adevărat să faci! Nu face nimic altceva. Ai atât de puțin timp. Cum te poți gândi să irosești o clipă făcând ceva ce nu-ți place, numai ca să-ți câștigi *existența*? Ce fel de existență este *aceea*? Nu este o existență, este o *moarte*.

Dacă spui „da, dar ... Îi am pe cei care depind de mine ... guri mititele de hrănit... o nevestă care așteaptă de la mine ... ”, îți voi răspunde: dacă insiști că viața ta se referă la ceea ce face trupul tău, nu înțelegi de ce ai venit aici.

Fă ceva care să-ți facă plăcere – care să vorbească despre Cine Ești.

Atunci, cel puțin, poți să nu mai ai resentimente și furie față de cei care îți închipui tu că te rețin de la a fi fericit.

Nu trebuie să faci abstracție de ceea ce face trupul tău. E un lucru important, dar nu la modul la care crezi tu. Acțiunile trupului au ca scop reflectarea unei stări de a fi și

nu încercarea de a atinge o stare de a fi.

Dacă urmărim ordinea firească a lucrurilor, nimeni nu face nimic pentru ca *să fie* fericit – *suntem* fericiți și de aceea *facem* ceva.

Nimeni *nu face* ceva pentru *ca să fie* plin de compasiune; *suntem* plini de compasiune și de aceea acționăm într-un anumit fel.

Decizia sufletului precede acțiunea corpului – în cazul unei persoane foarte conștiente.

Numai o persoană inconștientă încearcă să producă o stare a sufletului prin ceva ce face trupul.

Acesta este înțelesul afirmației, viața ta nu înseamnă ceea ce face trupul tău”. *Este* totuși adevărat că ceea ce face trupul tău este o reflectare a ceea ce este viața ta.

Aceasta este o altă dicotomie divină.

Dar dacă nu înțelegi nimic altceva, reține:

Ai *dreptul* la fericire indiferent dacă ai sau nu copii, indiferent dacă ai sau nu nevastă. Caut-o! Găsește-o! Și vei avea o familie fericită, indiferent de câți bani câștigi sau nu câștigi. Și dacă ei nu sunt fericiți și se ridică și te părăsesc, atunci, cu dragoste, dă-le voie să plece ca să-și găsească fericirea *lor*.

Dacă, pe de altă parte, ai evoluat până la punctul unde problemele trupului nu te mai interesează, atunci ești și mai liber să-ți cauți fericirea pe Pământ, ca și în Ceruri. Dumnezeu spune că *e în regulă să fii fericit* – da, fericit chiar *în ceea ce faci*.

Lucrarea vieții tale este o afirmație a lui Cine Ești. Dacă nu este, atunci de ce o faci?

Îți închipui că *trebuie*?

Nu trebuie să faci nimic.

Dacă „omul care-și susține familia cu orice preț, chiar cu prețul propriei sale fericiri” este Cine Ești, atunci iubește-ți munca, deoarece ea îți *facilitează crearea unei afirmații vii a Sinelui*.

Dacă „femeia care lucrează la un serviciu pe care-l urăște, pentru a-și îndeplini responsabilitățile așa cum înțelege ea” este Cine Ești, atunci iubește-ți, iubește-ți,

iubește-ți serviciul, pentru că el sprijină întru totul imaginea Sinelui tău și conceptul despre Sinele tău.

Oricine poate să iubească orice, în momentul în care înțelege ce face și pentru ce.

Nimeni nu face nimic din ceea ce nu dorește să facă.

13

Cum pot să-mi rezolv câteva dintre problemele de sănătate pe care le am acum? Am suferit destule boli cronice să-mi ajungă trei vieți. De ce le am pe toate acum, în *această* viață?

În primul rând să lămurim un lucru. Le iubești. Cel puțin pe majoritatea dintre ele. Le-ai folosit admirabil pentru ca să-ți fie milă de tine însuși și pentru a atrage atenția asupra ta.

În puținele ocazii când nu le-ai iubit, aceasta s-a întâmplat numai pentru că merseseră prea departe. Mult mai departe decât te-ai gândit că vor ajunge când le-ai creat.

Trebuie să înțelegem ceea ce tu probabil știi deja: toate bolile sunt autocreate. Până și doctorii de medicină convențională își dau seama acum de modul în care oamenii se *autoîmbolnăvesc*.

Majoritatea oamenilor o fac inconștient. (Nici măcar nu știu ce fac).

Așa că, atunci când se *îmbolnăvesc* nu-și dau seama de ce a căzut pe capul lor. Au sentimentul că *i-a trăsnit din senin*, mai degrabă decât că și-au făcut-o cu mâna lor.

Acest lucru se întâmplă pentru că majoritatea oamenilor trec prin întreaga viață în mod inconștient – nu numai prin problemele de sănătate și consecințele lor.

Oamenii fumează și se miră că au cancer.

Oamenii îngurgitează animale și grăsime și se miră că au arterele blocate.

Oamenii sunt furioși toată viața și se miră că fac atac

de cord.

Oamenii sunt în competiție cu ceilalți - fără milă și sub un stres incredibil - și se miră de ce fac atac cerebral.

Un adevăr mai puțin evident este că majoritatea oamenilor *își fac îngrozitor de multe griji*.

Grijile sunt cea mai rea formă de activitate mentală din câte există, alături de ură, care este profund autodistructivă. Grijile nu-și au rostul. Reprezintă o energie mentală irosită. Ele dau, de asemenea, naștere la reacții biochimice care lezează trupul, producând orice - de la indigestie la probleme coronariene - și multe altele, mai mult sau mai puțin grave.

Sănătatea se îmbunătățește aproape instantaneu atunci când *grijile* dispar.

Grijile sunt activitatea unei minți care nu înțelege legătura ei cu Mine.

Ura este starea mentală cea mai nocivă. Ea otrăvește trupul, iar efectele ei sunt practic ireversibile.

Frica este opusul a tot ceea ce ești și, astfel, ea are un efect de opoziție la sănătatea ta mintală și fizică.

Frica înseamnă grijile - la o scară foarte mare.

Grijile, ura, frica împreună cu rudele lor: anxietatea, amărăciunea, nerăbdarea, avariția, lipsa de amabilitate, obiceiul de a-i judeca pe alții și de a-i condamna - toate atacă trupul la nivelul celulei. În aceste condiții, este imposibil să ai un corp sănătos.

Tot așa - deși la un nivel ceva mai scăzut - vanitatea, îngăduința față de propriile slăbiciuni și lăcomia duc la boală fizică, sau te fac să nu te simți bine.

Orice boală este în primul rând creată în minte.

Cum adică? Dar cum e cu situațiile în care iei boala de la altul? Răcelile, sau ce să mai vorbim de SIDA?

Nimic, absolut nimic nu apare în viața voastră, dacă nu a fost mai întâi în gând. Gândurile sunt ca magnetii, atrag efectele asupra voastră. E posibil ca gândurile să nu

fie întotdeauna evidente și deci cauze clare, cum ar fi: „urmează să mă infectez cu o boală groaznică”. Gândul poate fi (și de obicei este) mult mai subtil. („Nu merit să trăiesc”) („Viața mea e o brambureală de nedescris.”) („Sunt un om care pierde întotdeauna.”) („Dumnezeu o să mă pedepsească.”) („M-am săturat până peste cap de viața asta!”).

Gândurile sunt o formă de energie foarte subtilă și totuși extrem de puternică. Cuvintele sunt mai puțin subtile, dar mai dense. Acțiunile sunt cele mai dense dintre toate. Acțiunea este energie sub formă fizică grea, în mișcare grea. Când gândești, rostești și acționezi dintr-un concept negativ cum ar fi „Sunt un om care pierde întotdeauna”, pui în mișcare o uriașă energie creatoare. Nu-i de mirare că te doboară o răceală. Iar asta poate să fie cel mai mic rău dintre toate.

Este foarte greu să îndrepti efectele gândirii negative, o dată ce ele au luat formă fizică. Nu e imposibil, dar este foarte greu. E nevoie de un gest de extremă credință. Necesită o încredere extraordinară în forța pozitivă a universului - fie că o numiți Dumnezeu, Zeu, Cel Imuabil, Forța Primordială, Cauza Inițială sau orice alt nume I-ați da.

Vindecătorii au o astfel de credință. Este o credință care trece în Cunoașterea Absolută. Ei *știu* că destinul tău este să fii întreg, complet și perfect, *acum, în acest moment*. Această cunoaștere este și ea un gând -un gând foarte puternic. Ea are puterea de a muta munții - darămite moleculele din corpul vostru. De aceea, vindecătorii pot vindeca, adesea chiar de la distanță.

Gândul nu știe ce-i aia distanță. Gândul călătorește în jurul lumii și traversează universul mai repede decât timpul pe care ți-l ia ca să rostești cuvântul.

„Spune doar vorba și servitorul meu va fi vindecat”²⁴. Și așa a și fost, în însăși acea clipă, chiar înainte ca fraza să fie terminată. Atât de mare a fost credința centurionului.

²⁴ Matei VIII, 8. Noul Testament

Și totuși *voi* sunteți *cu toții* leproși mentali. Minteă voastră este mâncată de gânduri negative. Câteva dintre ele vă sunt impuse. Multe le faceți chiar voi înșivă, le implorați și apoi le găzduiți și le purtați de grijă, ore, zile, săptămâni, luni – ba chiar și ani.

... și vă întrebați de ce sunteți bolnavi.

Puteți „să vă rezolvați câteva dintre problemele de sănătate” după cum ai spus tu, rezolvându-vă problemele de gândire. Da, puteți vindeca unele dintre stările pe care le-ați căpătat (vi le-ați dat), tot așa cum puteți opri din dezvoltare noi probleme majore. Și toate acestea le puteți face, schimbându-vă modul de gândire.

De asemenea – și nu-mi vine să vă sugerez aceasta pentru că sună atât de profan în gura lui Dumnezeu dar – pentru numele lui Dumnezeu! — *îngrijiiți-vă mai bine*.

Nu aveți niciun pic de grijă de trupul vostru, îi dați foarte puțină atenție, până ce suspectați că ceva nu este în regulă cu el. Nu faceți practic nimic pentru o întreținere preventivă. Aveți mai multă grijă de *mașina* voastră decât de trupul vostru – ca să nu zic mai mult.

Nu numai că nu reușiți să preveniți căderile de sănătate prin consulturi regulate, analize o dată pe an și folosirea terapiilor și medicamentelor care vi s-au dat (de ce mai mergeți la doctor să cereți ajutor, dacă apoi nu folosiți remediile pe care vi le sugerează? La asta puteți să-Mi răspundeți?) – în plus, în răstimpul dintre aceste consulturi vă maltratați groaznic trupul, după care nu faceți nimic!

Nu faceți niciun fel de sport, trupul devine *fleșcăit* și, încă și mai rău, slab, din cauză că nu-l folosiți.

Nu îl hrăniți cum trebuie, slăbindu-l, astfel, și mai tare. Apoi îl umpleți de toxine și otrăvuri și de cele mai absurde substanțe pe post de hrană. Și totuși, această minunată mașinărie încă funcționează; ea încă pufăie înainte, împingând cu curaj, făcând față acestui atac sălbatic.

Este oribil. Sunt oribile condițiile în care vă obligați trupul să supraviețuiască. Dar nu faceți nimic sau aproape

nimic în această privință.

Veți citi toate acestea, veți da din cap aprobând plini de regrete și veți continua să-l maltratați. Și știi de ce?

Mi-e teamă să întreb.

Pentru că *nu aveți voința de a trăi.*

Este o acuzație foarte dură.

N-am avut intenția să fie dură și nici nu trebuia să fie o acuzație.

„Dur” este un termen relativ; un mod de-al tău de a judeca cuvintele. „Acuzație” implică vinovăție și „vinovăția” implică acțiune greșită. Aici nu e vorba de acțiune greșită și nici de vinovăție sau acuzație.

Am rostit doar un adevăr. Ca toate adevărurile, are calitatea de a te trezi. Unora nu le place să fie treziți. Majoritatea nu doresc acest lucru, ci ar vrea mai degrabă să fie lăsați să doarmă.

Lumea este în starea în care e, din cauză că este plină de somnambuli.

În ceea ce privește afirmația Mea, ce ți se pare neadevărat în ea? Tu nu ai voința de a trăi. Cel puțin nu ai avut-o până acum.

Dacă-mi spui că „te-ai convertit instantaneu”, îmi voi schimba prezicerea în legătură cu ce vei face acum. Recunosc că prezicerea Mea se bazează pe experiența trecută. Scopul ei a fost să te trezească. Uneori, când o persoană doarme foarte adânc, trebuie s-o scuturi un pic.

Am văzut că, în trecut, ai avut foarte puțină voință de a trăi.

Acum poți să negi aceasta, dar, în cazul de față, acțiunile tale spun mai mult decât vorbele.

Dacă ai aprins vreodată o țigară în viața ta – ca să nu mai zic dacă ai fumat un pachet pe zi timp de douăzeci de ani, ceea ce ai și făcut – ai foarte puțină voință de a trăi. Nu-ți pasă *ce faci* cu corpul tău.

Dar eu *nu mai fumez* de zece ani.

După douăzeci de ani de pedeapsă fizică extenuantă.
Și dacă ai mai băgat și alcool în corp, ai foarte puțină
voință de a trăi.

Beau foarte moderat.

Corpul nu trebuie să îngurgiteze alcool. Acesta
distruge mintea.

**Dar *Iisus* a acceptat alcoolul!
A mers la nuntă și a turnat apă în vin!**

Și cine a spus că Iisus era perfect?

Vai, pentru Dumnezeu!

Ia spune, am început să te cam enervez, nu?

**Departe de mine gândul de a mă enerva pe
Dumnezeu. Vreau să spun că ar fi cam mare
impertinență din partea mea, nu-i așa? Dar cred că
am mers prea departe. Tatăl meu m-a învățat „să fiu
moderat în toate”. Cred că, în ceea ce privește
alcoolul, m-am conformat.**

Trupul își poate reveni mult mai ușor dintr-o
vătămare moderată, așa că zicala este folositoare. Cu toate
acestea, Îmi păstrez afirmația de la început: corpul nu
trebuie să îngurgiteze alcool.

Dar până și unele medicamente conțin alcool!

Nu am niciun control asupra a ceea ce voi numiți
medicamente. Îmi păstrez părerea.

Ești foarte intransigent, nu-i așa?

Uite ce este, adevărul e adevăr. Dacă cineva ar zice „un pic de alcool nu o să-ți facă rău” și ar plasa această afirmație în contextul vieții pe care o trăiești acum, ar trebui să fii de acord. Aceasta nu schimbă adevărul a ceea ce am spus, ci, pur și simplu, îți permite să-l ignori.

Ia să ne gândim puțin. În mod normal voi, oamenii, vă uzați trupul timp de 50 până la 80 de ani. Unii mai mult, dar nu mulți. Alții încetează să mai funcționeze mai devreme, dar nu majoritatea. Ești de acord?

Da, așa este.

În regulă, așa că avem un punct de pornire pentru discuția noastră. Când am spus că aș putea fi de acord cu afirmația „un pic de alcool nu-ți face rău”, am adăugat „în contextul vieții *pe care o trăiești acum*”. Vezi tu, voi, oamenii, păreți *satisfăcuți* de viața pe care o trăiți acum. Dar – s-ar putea să te surprindă să auzi acest lucru – viața a fost menită să fie trăită într-un mod complet diferit. Și trupul tău a fost menit să dureze *mult mai mult*.

Chiar așa?

Da.

Cât de mult?

Infinit de mult.

Ce înseamnă asta?

Asta înseamnă, fiul Meu, că trupul tău a fost menit să trăiască o veșnicie.

O veșnicie?

Da. Sau, mai clar, „mai mult decât o veșnicie”.

Vrei să spui că noi nu ar trebui să murim niciodată?

Voi *nu muriți* niciodată. Viața este eternă. Voi sunteți nemuritori. Voi *nu muriți* niciodată. Pur și simplu, vă schimbați forma. Nici măcar nu trebuie să faceți acest lucru. *Voi* ați decis să o faceți, nu *Eu*. Eu am făcut ca trupurile voastre să poată dura *o veșnicie*. Chiar crezi că Dumnezeu nu putea să facă nimic mai bun, că cel mai bun lucru pe care Dumnezeu putea să-l facă era un trup care să țină 60, 70 poate 80 de ani și apoi să se dezintegreze? Asta-ți imaginezi tu că este limita capacității Mele?

Nu m-am gândit niciodată să mă exprim în felul acesta ...

Am clădit trupul vostru minunat ca să dureze *o veșniciei* Strămoșii voștri chiar au trăit în trupurile lor, practic fără dureri și fără frica de ceea ce voi acum numiți moarte.

În mitologia voastră religioasă, voi simbolizați memoria celulei acestei prime versiuni a oamenilor, prin Adam și Eva. Bineînțeles că, în realitate, au fost mai mult decât doi.

La început, ideea era ca voi, suflete minunate, să aveți șansa de a vă cunoaște Sinele vostru așa Cum Sunteți Voi cu Adevărat, prin experiențele câștigate în corpul fizic, în lumea relativă – după cum am explicat aici de mai multe ori.

Aceasta s-a realizat prin încetinirea vitezei de neimaginat a tuturor vibrațiilor (formă – gânduri) pentru a produce materie – inclusiv acea materie pe care voi o numiți corp fizic.

Viața a evoluat pe o mulțime de trepte, într-o clipire pe care voi acum o numiți miliarde de ani. Și, în această clipă sfântă, ați apărut voi din mare, din apa vieții, pe

uscat și în forma pe care o aveți acum.

Deci, ceea ce spun evoluționiștii *este corect!*

Mi se pare amuzant – este, de fapt, o sursă de amuzament continuu –că voi, oamenii, simțiți o nevoie atât de puternică de a caracteriza totul prin corect și greșit. Nu v-ați gândit niciodată că *voi ați emis aceste etichete*, ca să vă ajute să definiți ceea ce este materia, cât și Sinele vostru.

Nu v-a venit niciodată ideea (cu excepția celor mai inteligente minți) că un lucru poate să fie atât corect, cât și greșit; că, numai din punct de vedere relativ, ceva este ori așa ori așa. Din punct de vedere absolut – al timpului-netimpului – *toate lucrurile sunt un tot*.

Nu există masculin și feminin, nu există înainte și după, nu există repede și încet, aici și acolo, în sus și în jos, la stânga și la dreapta – și nu există corect și greșit.

Astronauți și cosmonauții voștri au înțeles ceva de genul acesta.

Și-au închipuit că țâșnesc cu racheta *în sus* ca să ajungă în spațiul exterior și, când au ajuns acolo, au descoperit că priveau *în sus, spre Pământ*. Așa să fi fost? Poate că ei se uitau *în jos, spre Pământ!* În cazul acesta, unde era soarele? În sus? În jos? Nu! Uite-l acolo, *la stânga*.

Dintr-o dată, un lucru nu era *nici sus, nici jos*; el era *pe lateral...* și toate definițiile, în felul acesta, *au dispărut*.

Așa se întâmplă în lumea Mea – în lumea *noastră* – în împărăția noastră reală. Toate definițiile dispar, făcând dificilă discuția în termeni definitivi despre această împărăție.

Religia este încercarea voastră de a vorbi despre ceea ce nu se poate vorbi. Și nu prea face treabă bună.

Nu, fiul Meu, ceea ce spun evoluționiștii *nu este corect*. Eu am creat toate acestea – *toate acestea* – într-o clipire de ochi; într-o clipă sfântă – exact așa cum au spus creaționiștii. *Și...* a fost nevoie de un proces de evoluție

care a durat milioane și milioane de ceea ce *voi* numiți ani, exact așa cum pretind evoluționiștii.

Ceea ce spun *ambele grupări* este „corect”. După cum au descoperit cosmonauții, *totul depinde de felul în care privești lucrurile*.

Dar problema reală este: ce contează dacă e vorba de o clipă sfântă sau de milioane de ani? Ești de acord cu Mine că, în cazul unor întrebări despre viață, misterul este mult prea mare ca să-l puteți rezolva voi? De ce să nu priviți acest mister ca pe ceva sacru? Și de ce să nu permiteți sacrului să rămână sacru și să-l lăsați în pace?

Presupun că toți avem o nevoie incomensurabilă de a cunoaște.

Dar știți *deja!* Tocmai *v-am mai spus-o!* Cu toate acestea, nu vreți să știți adevărul, vreți să știți adevărul *asa cum îl înțelegeți voi*. Aceasta este cea mai mare piedică în calea iluminării voastre. Credeți că *știți* deja adevărul! Credeți că *înțelegeți* deja cum stau lucrurile. Astfel că voi sunteți de acord cu tot ceea ce vedeți, auziți sau citiți, care se încadrează în paradigma înțelegerii voastre și respingeți tot ceea ce nu se încadrează. Iar aceasta numiți voi a învăța. Aceasta numiți voi a fi deschis spre învățătură. *Din păcate, voi nu veți fi niciodată deschiși spre învățătură, atâta timp cât sunteți închiși spre orice, în afară de propriul vostru adevăr.*

Tot așa, această carte va fi numită de către unii blasfemie – lucrarea diavolului.

Dar cei care vor avea urechi de auzit, să audă. Adevăr vă spun Eu vouă: *voi nu ați fost meniți să muriți vreodată*. Forma voastră fizică a fost creată ca o înlesnire magnifică; un instrument minunat; un vehicul glorios care să vă permită să trăiți experiența realității pe care ați creat-o cu mintea voastră, pentru a vă putea cunoaște Sinele pe care l-ați creat în sufletul vostru.

Sufletul concepe, mintea creează, corpul trăiește experiența. Cercul este complet. Sufletul se cunoaște,

atunci, în propria sa experiență. Dacă nu-i place ceea ce trăiește ca experiență (simte), sau, dintr-un motiv sau altul, dorește o altfel de experiență, pur și simplu, el concepe o nouă experiență a Sinelui și, literalmente, se răzgândește.

În curând, trupul se trezește într-o nouă experiență. („Eu sunt reînvierea și viața” a fost un exemplu magnific.

Cum crezi tu că a făcut Iisus acest lucru? Sau nu crezi că s-a întâmplat vreodată? *Să crezi! S-a întâmplat!*)

Și lucrurile stau așa: sufletul nu va deține niciodată supremația trupului sau minții. Eu v-am făcut ca pe o ființă tripartită. Voi sunteți trei ființe într-una, făcută după Chipul și Asemănarea Mea.

Cele trei aspecte ale Sinelui sunt, în mod înțelept, egale una cu alta.

Fiecare are o funcție, dar nicio funcție nu este mai importantă decât alta și nicio funcție nu o *precede* pe alta. Toate sunt interlegate într-un mod perfect egal.

A concepe - a crea - a trăi experiența.

Ceea ce concepeți - creați, ceea ce creați - trăiți ca experiență, ceea ce trăiți ca experiență - concepeți.

Din acest motiv se spune că, dacă puteți să vă faceți trupul să trăiască o anumită experiență (de exemplu, belșugul), în curând veți avea acest sentiment în sufletul vostru, sentiment care se va autocrea într-un mod nou (și anume, îmbelșugat), oferind astfel minții voastre un gând nou. De la gândul cel nou pornește și mai multă experiență, iar trupul începe să trăiască o nouă realitate ca pe o stare permanentă de a fi.

Trupul vostru, mintea voastră și sufletul (spiritul) vostru sunt una. În aceasta voi sunteți un microcosmos al Meu - Totul Divin, Întregul Sfânt, Suma și Substanța. În felul acesta, voi vedeți cum Eu sunt începutul și sfârșitul a toate, Alfa și Omega.

Acum îți voi explica misterul final: relația voastră exactă și adevărată cu Mine.

VOI SUNTEȚI TRUPUL MEU.

Ceea ce trupul *tău* este pentru mintea și sufletul *tău*,

tot așa sunteți *voi* pentru mintea și sufletul *Meu*. De aceea:

Tot ceea ce Eu trăiesc ca experiență, trăiesc prin voi.

Așa cum trupul, Mintea și spiritul vostru sunt una, tot așa sunt și ale Mele.

Așa se face că Iisus din Nazaret, printre mulți alții care au înțeles acest mister, a rostit un adevăr imuabil atunci când a spus: „*Eu și Tatăl Una suntem*”.²⁵

Și-ți mai spun ceva: există adevăruri și mai cuprinzătoare decât acesta, cu care te vei familiariza într-o zi.

Pentru că, așa cum voi sunteți trupul Meu, Eu sunt trupul altuia.

Vrei să spui că *nu ești Dumnezeu?*

Ba da, sunt Dumnezeu așa cum Îl înțelegi tu acum. Eu sunt Zeitatea așa cum O înțelegi tu acum. Eu sunt Cel care concepe și Creatorul a Tot ceea ce tu cunoști și trăiești acum ca experiență și voi sunteți copiii Mei ... chiar dacă Eu sunt copilul altuia.

Încerci să-mi spui că până și Dumnezeu are un Dumnezeu?

Îți spun că percepția voastră despre realitatea ultimă este mai limitată decât ați crezut și că Adevărul este mai nelimitat decât vă puteți imagina. Vă dau o imagine deosebit de mică a infinitului și a dragostei infinite. (O imagine mult mai mare nu o puteți suporta în realitatea voastră. De-abia o puteți suporta pe *aceasta*).

Stai un pic! Vrei să spui că, în realitate, acum eu *nu* vorbesc cu Dumnezeu aici?

Ți-am mai spus că - dacă Îl concepi pe Dumnezeu ca pe creatorul și stăpânul tău - în egală măsură în care tu

²⁵ Ioan, X, 30. Noul Testament

ești creatorul și stăpânul propriului tău trup - Eu sunt Dumnezeu pe care-L poți tu înțelege. Și, într-adevăr, tu vorbești cu Mine. A fost o conversație foarte plăcută, nu-i așa?

Plăcută sau nu, eu credeam că vorbesc cu Dumnezeu Cel adevărat. Dumnezeu Dumnezeilor. Știi ce vreau să spun - șeful cel mare, Boss-ul.

Crede-Mă că vorbești cu El.

Cu toate acestea, Tu spui că există cineva deasupra Ta în această schemă ierarhică.

Ceea ce facem noi acum este să încercăm imposibilul, adică să vorbești despre ceea ce nu se poate vorbi. După cum ziceam, acest lucru încearcă să-l facă religia. Stai să văd dacă pot să-ți fac un rezumat.

Veșnicia este mai lungă decât crezi tu. Eternitatea este mai lungă decât Veșnicia.

Dumnezeu este mai mult decât îți imaginezi. Dumnezeu *este* energia pe care tu o numești imaginație. Dumnezeu *este* creație. Dumnezeu *este* primul gând. Și Dumnezeu *este* ultima experiență. Și Dumnezeu este totul între ele.

Te-ai uitat vreodată printr-un microscop foarte puternic sau ai văzut imagini ale acțiunii moleculare și ți-ai spus „Cerule, dar este *un întreg univers* aici, iar față de acest univers, eu, cel care mă uit, trebuie să mă simt ca Dumnezeu!”?

Ai spus vreodată așa ceva, sau ai trăit o astfel de experiență?

Da, și-mi imaginez că orice ființă rațională a trăit-o.

Într-adevăr. Și astfel ai obținut o imagine foarte estompată a ceea ce încerc să-ți arăt Eu aici.

Și ce ai face dacă ți-aș spune că această realitate, pe care de-abia ai întrezărit-o, *nu se termină niciodată*?

Explică-Te. Te-aș ruga să explici.

Gândește-te la cea mai mică parte din univers pe care ți-o poți închipui. Imaginează-ți această minusculă particulă de materie.

Acum, tai-o în jumătate.

Bine.

Ce-ai obținut?

Două jumătăți mai mici.

Exact. Taie-le în jumătate. Ce ai acum?

Două jumătăți și mai mici.

Exact, fă-o iarăși și iarăși! Ce ți-a mai rămas?

Particule din ce în ce mai mici.

Da, dar când o să te *oprești*? De câte ori poți să împărți materia până când ea încetează să mai existe?

Nu știu. Cred că nu încetează niciodată să mai existe.

Vrei să spui că niciodată nu poți *să o distrugi complet*? Tot ce poți să faci este să-i schimbi forma?

Așa se pare.

Adevăr îți spun Eu ție: tocmai ai învățat secretul vieții și ai privit spre infinit. Vreau să-ți pun o întrebare.

În regulă...

Ce te face să crezi că infinitul funcționează numai în această direcție?

Deci ... nu există un sfârșit mergând în sus, așa cum nu există unul mergând în jos.

Nu există în sus sau în jos, dar înțeleg ce vrei să spui.

Dacă nu există un sfârșit pentru foarte mic, atunci nu există un sfârșit nici pentru foarte mare.

Corect.

Deci, dacă nu există sfârșit pentru foarte mare, atunci nu există *cel mai mare*. Aceasta înseamnă, într-un sens foarte larg, *că nu există Dumnezeu!*

Sau: totul este Dumnezeu și nu există nimic altceva.

Adevăr îți spun Eu ție: EU SUNT CEL CE SUNT²⁶.

Și TU EȘTI CEEA CE EȘTI. Tu nu poți *să nu fii*. Poți să iei orice formă, dar nu poți să nu fii. *Poți să nu știi* Cine Ești – și prin aceasta să trăiești *numai o jumătate din experiența acestei cunoașteri*.

Ar fi ceva infernal.

Exact. Nu sunteți condamnați la aceasta. Nu sunteți pedepsiți pentru totdeauna. Pentru a ieși din acest infern – pentru a ieși din necunoaștere – tot ce trebuie să faceți este să știți din nou.

Sunt multe căi și multe locuri (dimensiuni) prin care puteți face aceasta. Voi vă aflați acum într-una dintre aceste dimensiuni. Ea se numește, în posibilitatea voastră de înțelegere, a treia dimensiune.

²⁶ Exodul III, 14. Vechiul Testament

Și mai sunt multe?

Nu ți-am spus că în Împărăția Mea există multe palate? Nu ți-aș fi spus-o, dacă nu ar fi adevărat.

Prin urmare, *nu există* iad - nu cu adevărat. Vreau să spun că *nu există* un loc sau o dimensiune în care suntem condamnați să existăm pentru totdeauna!

Care ar fi scopul unui asemenea loc?

Și totuși sunteți întotdeauna limitați de gradul vostru de cunoaștere, pentru că voi - noi - suntem ființe autocreate. Nu puteți fi ceea ce nu știți că este Sinele vostru.

De aceea vi s-a dat această viață - ca să vă cunoașteți pe voi înșivă în propria voastră experiență.

Atunci vă puteți concepe pe voi înșivă ca pe Cine Sunteți cu Adevărat și să vă creați pe voi înșivă ca pe cel din propria voastră experiență și cercul este iarăși complet... doar că este mai mare.

Și astfel sunteți voi în procesul de evoluție - sau, așa cum am spus-o în întreaga carte - *de devenire*.

Nu există limită pentru ceea ce vreți voi să deveniți.

Vrei să spui că eu pot să devin chiar și - să îndrăznesc? — un Dumnezeu ... ca Tine?

Tu ce crezi?

Nu știu.

Până când n-ai să știi, n-ai să poți.

Amintește-ți triumghiul - Sfânta Treime: spirit-minte-trup. A concepe-a crea-a trăi experiența. Adu-ți aminte, folosind simbolurile:

SFÂNTUL DUH = INSPIRAȚIE = A CONCEPE TATĂL

= PĂRINTE = A CREA FIUL = VLĂSTAR = EXPERIENȚĂ

Fiul trăiește experiența creației date de către gândul patern, gând conceput de către Sfântul Duh.

Poți să te vezi ca, într-o zi, fiind Dumnezeu?

În momentele în care o iau cel mai tare razna.

Bine, pentru că adevăr vă spun Eu vouă: voi sunteți *deja* un Dumnezeu.

Pur și simplu, nu o știți.

Nu v-am spus Eu oare: „Voi sunteți Dumnezei”²⁷?

14

Așa deci. Ți-am explicat totul. Viața. Cum funcționează ea. Motivele și scopurile ei. Cum te mai pot ajuta?

Nu mai am nimic de întrebat. Sunt copleșit de recunoștință pentru acest dialog incredibil. A fost atât de cuprinzător, atât de complet. Uitându-mă la întrebările mele inițiale văd că le-am acoperit pe primele cinci legate de viață și relații, de bani, carieră și sănătate.

Mai aveam și alte întrebări pe lista originală, după cum bine știi, dar aceste discuții le-au făcut oarecum irelevante.

Da, dar totuși ai întrebat. Hai să răspundem repede la cele care au mai rămas, una câte una. Acum, că ne mișcăm atât de rapid prin materialul...

Care material?

²⁷ Psalmul 81, 6

Materialul pe care ți l-am adus în fața ochilor. Acum, că ne mișcăm atât de rapid prin material, hai să tratăm în viteză și întrebările care au mai rămas.

6. Care este lecția karmică pe care trebuie să o înveți? Ce cunoștințe încerc să stăpânesc?

Nu înveți nimic aici. Nu ai nimic de învățat. Trebuie doar să-ți amintești. Adică, să ți reamintești de Mine, că ești parte din Mine. Ce cunoștințe încerci să stăpânești? Încerci să stăpânești *însăși Perfecțiunea*.

7. Există reîncarnare? Câte vieți trecute am mai avut? Ce am fost eu atunci? Este „datoria karmică” o realitate?

Mi-e greu să cred că ar exista un semn de întrebare în legătură cu acest subiect. Mi-e foarte greu să-Mi imaginez așa ceva. Sunt atât de multe relatări despre experiențele vieților trecute, din surse deosebit de demne de încredere. Unii dintre acești oameni au adus înapoi descrieri de evenimente extraordinar de detaliate și cu date complete atât de verificabile, încât să elimine orice posibilitate de a crede că ei au inventat sau că au pus totul la cale, pentru ca să-i înșele cumva pe cercetători și pe cei dragi lor. Tu ai avut 647 de vieți trecute, asta pentru că insiști să-ți dau c cifră exactă. Aceasta este a 648-a. Ai fost *de toate*. Rege, regină, iobag. Profesor, student, maestru. Bărbat, femeie. Luptător, făcător de pace. Erou, laș. Ucigaș, salvator. Înțelept, prostănac. Ai fost *toate* acestea!

Nu, nu există ceva ce se numește datorie karmică – nu în sensul pe care i-l dai în această întrebare. O datorie e ceva ce trebuie, sau ar trebui să fie, plătită.

Nu ești obligat să faci nimic.

Cu toate acestea, există anumite lucruri pe care vrei să le faci: alegi să trăiești experiențe. Și, câteva dintre aceste alegeri depind de experiențele pe care le-ai avut înainte – iar dorința de a le alege a fost creată de aceste

experiențe.

Cam astea sunt cuvintele cu care ne putem apropia cât mai mult de ceea ce voi numiți karmă.

În cazul în care karma reprezintă dorința interioară de a fi mai bun, de a te ridica, de a evolua și de a crește și de a privi evenimentele și experiențele ca pe o măsură a acestei creșteri, atunci, da, karma există.

Dar ea nu te obligă la nimic. Nu se impune nimic, niciodată. Tu ești, așa cum ai fost întotdeauna, o ființă cu liber arbitru.

8. Uneori simt că aș avea percepții extrasenzoriale deosebite. Există așa ceva? Să fiu eu oare așa? Oare oamenii care pretind a avea astfel de percepții „au făcut un pact cu diavolul”?

Da, există asemenea oameni. Tu ești unul dintre ei. *Toată lumea* este. Nu există nicio persoană care să nu aibă ceea ce tu numești percepție extrasenzorială, există doar oameni care nu o folosesc.

A-ți folosi percepția extrasenzorială nu înseamnă altceva decât să-ți folosești cel de-al șaselea simț. E clar că acesta nu „e un pact cu diavolul”, sau cel puțin nu i-aș fi dat acest sens în cazul tău. Și, desigur, nu există niciun diavol cu care să faci un pact.

Cândva – probabil în volumul al doilea – îți voi explica exact cum funcționează energia extrasenzorială și capacitatea extrasenzorială.

O să fie și un al doilea volum?

Da. Dar hai să-l terminăm pe acesta mai întâi.

9. E în regulă dacă iei bani când faci un bine? Dacă hotărâsc să am o activitate de vindecător în lume - lucrarea lui Dumnezeu - pot să o fac și să mă și îmbogățesc?

Oare cele două situații se anulează reciproc?

Am vorbit deja despre asta.

10. E ceva în neregulă cu sexul? Hai, spune-mi, care este adevărul ascuns în spatele acestei experiențe umane? Este sexul numai pentru procreare, așa cum spun anumite religii? Se poate obține sfințenie și iluminare prin negarea sau transferul energiei sexuale? E voie să faci sex fără dragoste? Este senzația sexuală fizică suficientă pentru a motiva sexul?

Sigur că sexul este „în regulă”. Iarăși îți spun că, dacă nu aș fi vrut ca voi să jucați anumite jocuri, nu v-aș fi dat jucăriile. Oare le dați voi copiilor obiecte cu care nu vreți să se joace?

Jucați-vă cu sexul. Jucați-vă cu el! Este o distracție minunată. Este cea mai mare distracție pe care o puteți obține de la trupul vostru, dacă vorbim strict în sensul experiențelor fizice. Dar, Cerule, nu distrugeți inocența și plăcerea sexuală și puritatea distracției și a bucuriei, folosind sexul în mod greșit. Nu-l folosiți pentru putere sau cu scopuri ascunse; pentru satisfacerea Eului sau pentru dominare; pentru orice alt scop, decât pentru bucuria pură și extazul cel mai înalt pe care-l dăruieți și împărtășiți, cel care este dragostea și dragostea recreată - care este o viață nouă!

Nu-i așa c-am ales să vă înmulțesc într-un mod delicios?!

Cât despre respingere, am mai vorbit despre asta. Nu s-a obținut niciodată nimic sfânt prin respingere. *Dorințele* se schimbă atunci când îți apar în față realități mai extinse. Nu e ceva neobișnuit deci ca oamenii să dorească, pur și simplu, mai puțină activitate sexuală sau chiar deloc - sau, că veni vorba, *oricare* dintre activitățile trupului. Pentru unii, activitățile sufletului devin preponderente și, de departe, mai plăcute.

Fiecare cu ale lui și fără să judece - acesta este

motto-ul.

Sfârșitului întrebării tale i se răspunde în felul următor: nu trebuie să aveți motiv pentru nimic. Trebuie să fiți doar *cauza*.

Fiți cauza experienței voastre. Amintiți-vă că experiența produce conceptul de sine, conceptul produce creație, creația produce experiență.

Vreți să trăiți experiența unei persoane care face sex fără dragoste? Dați-i drumul! O s-o faceți până când nu o s-o mai doriți. Și singurul lucru care vă va determina să încetați - care ar putea să vă facă vreodată să încetați acest comportament sau *oricare altul* - este gândul care începe să se ștească legat de Cine Sunteți. Totul este așa de simplu și așa de complex precum v-am expus Eu aici.

11. De ce ai făcut ca sexul să fie o experiență umană atât de bună, atât de spectaculoasă, atât de puternică, dacă tot ce avem de făcut este să ne dăm la o parte din calea lui cât mai mult cu putință? La ce bun? De fapt, de ce toate lucrurile sunt „fie imorale, fie ilegale, sau îngrășă”?

Cu ceea ce am spus mai devreme am răspuns și sfârșitului acestei întrebări. Toate lucrurile amuzante *nu* sunt imorale, ilegale sau îngrășă.

Viața voastră este totuși un exercițiu interesant pentru a defini ce înseamnă distracție. Pentru unii, „distracție” înseamnă senzații ale corpului. Pentru alții, „distracție” poate fi ceva complet diferit. Totul depinde de cine crezi tu că ești și ce faci aici.

Sunt mult mai multe lucruri de spus despre sex decât s-a spus aici, dar nimic care să fie mai important, decât că sexul înseamnă bucurie și că mulți dintre voi ați transformat sexul în orice altceva. Da - sexul este, de asemenea, sacru. Dar bucuria și ideea de sacru se *interferează* (ele sunt, de fapt, același lucru), iar mulți dintre voi nu le consideră așa.

Atitudinile voastre despre sex formează un microcosmos al atitudinilor voastre despre viață. Viața ar

trebui să fie o bucurie, o sărbătoare, dar ea a devenit o experiență a fricii, a neliniștii, a lui „nu-mi ajunge”, a invidiei, furiei și tragediei. Același lucru poate fi spus și despre sex.

Voi ați reprimat sexul tot așa cum ați reprimat viața, în loc să vă exprimați Sinele pe deplin, cu dăruire și bucurie. Ați făcut din sex o rușine, așa cum ați făcut din viață o rușine, numind-o malefică și rea, mai degrabă decât cel mai înalt cadou și cea mai înaltă plăcere.

În loc să protestezi spunând că n-ați făcut din viață o rușine, uită-te la atitudinile colective față de ea. Patru cincimi din omenire consideră că viața este o încercare, un calvar, o perioadă de testări, o datorie karmică ce trebuie plătită, o școală cu lecții aspre ce trebuie învățate și, în general, o experiență care trebuie îndurată în așteptarea fericirii reale, care apare *după moarte*.

Este o rușine că mulți dintre voi *gândiți* în acest fel. Nu este de mirare că ați numit o rușine fiecare acțiune care creează viața.

Energia care scoate în evidență sexul este energia care scoate în evidență viața; adică însăși *viața*. Sentimentul de atracție și dorința intensă și adesea imediată *de a te îndrepta spre celălalt*, de a deveni unul, este dinamica esențială a tot ceea ce trăiește. Eu am pus-o în totul. O aveți încă de la naștere și *se află în mod inerent în interiorul* a Tot Ceea ce Este.

Codurile morale, constrângerile religioase, tabu-urile sociale și convențiile emoționale cu care ați investit sexul (și, pentru că veni vorba, dragostea și întreaga viață) v-au făcut incapabili de *a vă bucura de viață*.

De la începutul începuturilor, omul nu și-a dorit nimic altceva decât să iubească și să fie iubit. Și de la începutul începuturilor, omul a făcut tot ceea ce era în puterea lui ca acest lucru să nu fie realizat. Sexul este o exprimare extraordinară a dragostei – dragoste pentru celălalt, dragoste pentru sine, dragoste pentru *viață*. De aceea sunteți obligați *să-l iubiți* (Ceea ce și faceți, dar nu puteți să *spuneți* nimănui acest lucru; nu îndrăzniți să *arătați cât*

de mult îl iubiți, ca să nu fiți numiți perversi. De fapt, această idee este perversă.)

În următoarea noastră carte vom analiza sexul mult mai amănunțit; îi vom explora dinamica mult mai în detaliu, pentru că este o experiență și un subiect cu implicații largi pe scară mondială.

Deocamdată - ție personal - îți spun că trebuie să știți doar următorul lucru: *nu v-am dat niciodată ceva de rușine - și cu atât mai puțin corpul vostru și funcțiunile lui. Nu e nevoie să vă ascundeți corpul și funcțiunile lui și nici dragostea voastră pentru ele și unul pentru celălalt.*

Programele voastre de televiziune nu se abțin să arate violență pură, dar refuză să arate dragoste pură. Întreaga voastră societate reflectă această prioritate.

12. Există viață pe alte planete? Am fost noi vizitați? Suntem observați acum? Vom vedea în decursul vieții noastre vreo dovadă - irevocabilă și indiscutabilă - a vieții extraterestre? Are fiecare formă de viață propriul său Dumnezeu? Ești Tu Dumnezeul Tuturor?

Da, pentru prima parte. Da, pentru a doua. Da, pentru a treia. La a patra întrebare nu pot să răspund, deoarece ar însemna să prezic viitorul, lucru pe care nu am de gând să-l fac.

Vom discuta totuși foarte mult despre acest lucru, numit viitor, în volumul al doilea și vom discuta despre viața extraterestră și despre natura sau naturile lui Dumnezeu în volumul al treilea.

Vai de capu' meu! O să fie și un al treilea volum?

Hai să-ți expun planul.

Volumul I conține adevărurile de bază, înțelegeri primare și expune probleme și subiecte personale și esențiale.

Volumul al II-lea urmează să conțină adevăruri mai

largi, înțelegeri superioare și va expune probleme și subiecte globale.

Volumul al III-lea urmează să conțină cele mai mari adevăruri pe care sunteți acum capabili să le înțelegeți și va expune probleme și subiecte universale - probleme tratate de către toate ființele din univers.

Înțeleg. E un ordin?

Nu. Dacă poți să pui o asemenea întrebare, înseamnă că nu ai înțeles nimic din această carte.

Ai ales să faci această treabă și ai fost ales. Cercul este complet.

Înțelegi?

Da.

13. Va coborî vreodată utopia pe planeta Pământ? Se va arăta vreodată Dumnezeu oamenilor de pe Pământ, așa cum s-a promis? Există ceea ce se numește A Doua Venire? Va fi vreodată Sfârșitul Lumii sau o apocalipsă, după cum s-a profețit în Biblie? Există o singură religie adevărată? Dacă e așa, care este aceea?

Răspunsul la această întrebare este o carte în sine și va conține mult din volumul al treilea. Am făcut ca acest volum de introducere să se limiteze la probleme mai personale, la subiecte mai practice. Voi trece la întrebări mai extinse și la probleme cu implicații globale și universale în capitolele care urmează.

Asta-i tot? Am terminat pentru moment? Nu mai discutăm nimic aici?

Ți s-a făcut deja dor de Mine?

Așa este! A fost foarte distractiv! Încheiem acum?

Ai nevoie de un pic de odihnă și cititorii tăi au nevoie de un pic de odihnă. Sunt multe lucruri de rumegat aici. Multe cu care să te lupți. Multe asupra cărora să meditezi. Fă o pauză. Reflectează. Meditează.

Nu te considera abandonat, Eu sunt întotdeauna cu tine. Dacă ai întrebări - întrebări de zi cu zi - ceea ce știu că ți se întâmplă chiar și acum - și că vor fi și în viitor - să știi că poți să Mă chemi ca să-ți răspund. Nu ai nevoie de forma acestei cărți. Acesta nu este singurul mod în care Eu îți vorbesc.

Ascultă-Mă în adevărul sufletului tău. Ascultă-Mă în sentimentele inimii tale. Ascultă-Mă în liniștea minții tale.

Ascultă-Mă pretutindeni. Ori de câte ori ai o întrebare trebuie să *știi*, pur și simplu, că Eu ți-am răspuns *deja*. Apoi deschide ochii asupra lumii tale. Răspunsul Meu ar putea fi într-un articol deja publicat. În predica deja scrisă, gata de a fi ținută. În filmul care acum se toarnă. În cântecul compus de-abia ieri. În cuvintele ce urmează a fi rostite de către persoana iubită. În inima unui prieten nou pe care urmează să ți-l faci.

Adevărul Meu este în șoapta vântului, în șipotul izvorului, în bubuitul tunetului, în răpăitul ploii.

El este în atingerea pământului, în mireasma crinului, în căldura soarelui, în atracția lunii.

Adevărul Meu - și cel mai sigur ajutor pe care-l capeți în vremuri de restriște - este tot atât de impunător ca și cerul nopții, tot atât de simplu, de necontestat și demn de încredere ca și gânguritul unui copilaș.

Este tot atât de sonor ca o bătaie puternică de inimă și tot atât de liniștit ca o respirație făcută la unison cu Mine.

N-am să te părăsesc, *nu pot* să te părăsesc, pentru că ești creația Mea și produsul Meu, fiul Meu și fiica Mea, scopul Meu și...

Eu Însumi.

Cheamă-Mă deci oriunde și oricând te simți rupt de pacea care sunt Eu.

Voi fi acolo.

Cu Adevăr.

Și cu Lumină.

Și cu Dragoste.

Cuvânt de încheiere

Încă de când am primit informațiile cuprinse în această carte și le-am răspândit discret, am răspuns la multe întrebări, atât despre modul în care au fost ele primite, cât și despre dialog în sine. Respect fiecare întrebare, cât și sinceritatea cu care a fost ea pusă. Oamenii doresc, pur și simplu, și pe bună dreptate, să cunoască mai mult.

Deși aș vrea să răspund la fiecare telefon și la fiecare scrisoare, îmi este absolut imposibil să o fac. Printre altele, mi-aș petrece mare parte din timp răspunzând, practic, la aceleași și aceleași întrebări.

Așa încât, m-am gândit cum aș putea comunica cu dumneavoastră mai eficient și, în același timp, să onorez fiecare întrebare.

Am decis deci să scriu o scrisoare lunară celor care pun întrebări sau comentează acest dialog. În felul acesta, îmi este posibil să răspund la toate nedumeririle și comentariile care apar, fără să fie nevoie să scriu foarte, foarte multe scrisori individuale în fiecare lună. Știu că acesta s-ar putea să nu fie cei mai bun mod de a comunica cu dumneavoastră și, fără îndoială, nu este cel mai direct, dar atât pot să fac acum. Puteți primi scrisoarea lunară dacă o cereți la adresa:

ReCreation, Postai Drawer 3475, Central Point, Oregon 97502

La început, această scrisoare era trimisă fără taxă, dar n-am visat vreodată că va fi cerută de atât de mulți oameni. Din cauza costului mărit, cerem acum o donație minimă de 25 dolari pe an ca să putem ajunge în

continuare la cât mai mulți oameni cu putință. Dacă nu aveți posibilități financiare să ne ajutați cu acești bani, vă rugăm să cereți un abonament.

Sunt bucuros că ați putut împărtăși cu mine acest dialog extraordinar. Vă doresc să trăiți cea mai înaltă experiență a binecuvântărilor vieții și o conștiință a existenței lui Dumnezeu în viața voastră, care vă va aduce pace, bucurie și dragoste în toate clipele și în toate străduințele dumneavoastră.

Neale Donald Walsch

Despre autor

Neale Donald Walsch a crescut într-o familie Romano-Catolică în Milwaukee, S.U.A. A cântat în corul de copii al bisericii locale. A vrut să devină preot, dar, ulterior, a început să lucreze în mass-media ca reporter de ziar, director de programe la o stație de radio, a fost purtător de cuvânt al celui mai mare sistem național de învățământ școlar public, a creat și a fost proprietarul unei agenții de publicitate și marketing; a fost gazda unui talk-show la un post de radio național. A lucrat, printre altele, într-un grup al doamnei Elizabeth Kubler-Ross.

În prezent, locuiește împreună cu soția sa, Nancy, într-un loc retras situat în pădurile din sudul statului Oregon, S.U.A.

Împreună au constituit ReCreation, o fundație non-profit de evoluție personală și înțelegere spirituală, al cărei scop este de a-i ajuta pe oameni să se regăsească pe ei înșiși.

Neale Donald Walsch merge pretutindeni în țară, ține cuvântări, organizează ateliere pentru comentarea și răspândirea mesajelor conținute în CONVERSAȚII CU DUMNEZEU.

Cărțile lui au fost traduse în mai mult de treizeci de țări și au fost citite de milioane de oameni, menținându-se în topul celor mai citite cărți din Statele Unite ale Americii, încă din anul 1995, când a fost publicată pentru prima dată.

* * *

Nota traducătoarei: dat fiind caracterul cu totul special al textului, au fost păstrate aproape toate aspectele ortografice, cât și construcția frazei folosite de către autor. Din acest motiv, propozițiile pot părea oarecum deosebite de cele întâlnite în limba română. Cuvintele scrise în caractere italice sunt cele din textul original. Toate notele de subsol aparțin traducătoarei.